2018 BOOKER UZUN LİSTESİNDE YER ALAN

SU KÜRÜ'NÜN YAZARININ YENİ ROMANI

SOPHIE MACKINTOSH

MAVİ BİLET

ROMAN

"*Mavi Bilet* bir mucize.
Sophie Mackintosh ne yazsa kesinlikle okunmalı."
DEBORAH LEVY

Çeviri: BEGÜM KOVULMAZ

can çağdaş

Can Çağdaş

Mavi Bilet, Sophie Mackintosh
İngilizce aslından çeviren: Begüm Kovulmaz
Blue Ticket
İlk baskı (bu çeviriye kaynak alınan baskı): Doubleday, 2020
© 2020, Sophie Mackintosh
© 2020, Can Sanat Yayınları A.Ş.
Bu eserin Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2020, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 4000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan
Editör: Emrah Serdan
Düzelti: Melis Oflas
Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak uygulama: Bilal Sarıteke / Lom Creative (www.lom.com.tr)
Kapak fotoğrafı: © Evelyn Bencicova

Baskı ve cilt: Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.
Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad., Dalgıç Çarşısı, No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 46025

ISBN 978-975-07-4699-4

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 43514

SOPHIE MACKINTOSH

MAVİ BİLET

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Begüm Kovulmaz

can

Sophie Mackintosh'un Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Su Kürü, 2019

SOPHIE MACKINTOSH, 1988'de Güney Galler'de dünyaya geldi. Warwick Üniversitesi'nde Edebiyat ve Yaratıcı Yazarlık öğrenimi gördü. Öyküleri, denemeleri ve şiirleri *Granta* ve *The New York Times* gibi çeşitli dergilerde yayımlandı. "Grace" öyküsüyle 2016 White Review Öykü Ödülü'nü, "The Running Ones" öyküsüyle 2016 Virago/Stylist Öykü Ödülü'nü aldı. İlk romanı *Su Kürü*'yle 2018 Man Booker Ödülü'ne aday gösterildi. Mackintosh, Londra'da yaşamakta ve yazarlığa devam etmektedir.

BEGÜM KOVULMAZ, İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili Edebiyatı mezunu. 2000 yılından beri editörlük ve çevirmenlik yapıyor. Susan Sontag, Oliver Sacks, Angela Carter, George Orwell, Rudyard Kipling gibi yazarları çevirdi.

Ursula ve Caerie için

İçindekiler

Kura	13
Ev	29
Yol	83
Kulübe	147
Sahil	201
Sınır	221

KURA

1

Şansın pay edilmesiyle başladı her şey, bedenlerimiz tilt makinesinin içindeki toplar gibiydi. Kızların boy atmaya ve bayılmaya başladığı kesişen yeniyetmelikler yılıydı.

Klinikte doktorumu görmeye gittiğim zaman, boylarımızı ölçmek için kullandığı duvar sinek yumurtaları gibi nokta nokta izlerle kaplıydı. Bana ait nokta da diğerlerinin arasında bir yerde kaybolmuştu. Dik dur, daha dik dur, dedi. Cetvelle parmak eklemlerime vurdu. Yukarı bak! Ne görüyorsun?

Sadece tavanınızdaki duvar kâğıdında biriken tozları, doktor, demedim. Bedenimle ilgili notlar aldı. Tırnaklarımın kenarını kemiriyordum. Başparmaklarımdaki kanayan yaralara gazlı bez sardı. Tırnaklarını kemirme, dedi ve bir şeyler yazdı, belki de *Anaçlık eksikliği* yazmıştı.

On bir yaşındayken babam bana fırça tüylü, gri bir köpek aldı, kalbim için. Daha hızlı koş! diye seslenirdim ona, bana yetişemediği zaman. Sevgiydi bu.

Soğuk ışık, pencere çerçeveme gerdikleri gümüş ağlarından fırlayan örümcekler. Kader orada, dışarıda bir

yerdeydi. Köpek ve ben birlikte ona doğru koşuyorduk. Yüzümü onun karışık tüylerine gömmekten hoşlanırdım ama alerjiktim sanırım. Beni hasta edenin başından beri sevgi olması da mümkündü.

2

Süreci hızlandırmak istiyorsanız bol bol süt için, derdi bilmiş kızlar, ders arasında tuvalette çatlak dudaklarımıza balsam sürerken. Henüz onların da başına gelmemişti ama bir şeyler öğrenmeyi başarmışlardı. Katı sıvı fark etmez, bol yağ yiyin, derlerdi. Tüm muslukları açıp dersliklerimize dönerdik.

Akşam yemeğinde bir kaşık tereyağını ağzıma atıp özenle yedim. Babam bana baktı ama bir şey demedi. Bir kaşık daha yedim. Kaşığı yaladım.

Ne istediğine dikkat et, kliniğin duvarında yazan sloganlardan biriydi. Sadece o yıl bile beş yüzden fazla kez okumuş olmalıydım o cümleyi. Bekleme odasındaki turuncu plastik sandalyede oturup bacaklarımı sallarken.

Dönem boyunca kızlar birer birer gitti. Veda partisi yapılmadan, not bırakmadan. Sıra bana geldiğinde geride hemen hiç kimse kalmamıştı. Sınıfta ben, benim yaşımdaki iki kız ve oğlanlar kalmıştı, zaman geçip giderken kalemlerimizi kâğıtların üzerinden kaldırmadan çarpma, çıkartma ve ezber yapıyorduk.

Özgür irade kavramına pek sadakat duymuyordum. On dört yaşında aylardır geleceği bekliyordum zaten. Düşüncelerimin gücüyle bedenimi ilerlemeye zorlayabilecekmişim gibi dizlerimi göğsüme çekip babamın banyosundaki sarı fayansların üstünde saatlerce oturuyor-

dum. Her olayın beni yetişkinliğe, onun berrak ve ışıltılı kıyısına biraz daha yaklaştırdığı düşüncesinden başka hiçbir şeyden keyif alamıyordum. Oraya ulaşmak için bataklığı yüzerek aşmamız gerekiyordu sanki, okyanusa ulaşmamıza engel olan çamurlu bir nehir ağzı varmış gibi. Şu dönemi atlat, yazmıştım okul defterimin arkasına. Kişisel mantramdı. Kendimle böyle erkenden barışmayı başardığım için çok gelişkin hissediyordum. Aslında hiçbir şeyden haberim yoktu tabii.

Bunların hepsini Doktor J'yle konuştum, işaretli duvarın sahibi olan bezgin, solgun kadınla. Büyüyen beyinlerimiz onun dosya dolabındaki kayıtlarda depolanırdı, elenmeyi bekleyen sayısız yeniyetme kızlardan oluşan psişik saldırılarla doluydu dolabı.

Zihnin ne yapıyor son zamanlarda? diye sorardı bana, ben de her seferinde aynı şeyi söylerdim, Açıkcası pek bir şey yapmıyor, derdim ve sıklıkla doğruydu bu. Derin uyuyor, okuldan sonra babamın silahıyla ormanda dolaşıp tavşanların titreyen bedenlerini arıyordum ama yalnızken asla ateş etmiyordum. Çam kozalakları ve şiirler duygulandırıyordu beni, tavsiye edilen havuz turlarını yaşıtım kızlarla birlikte dinlence merkezinde atıyor, iki kenarı yeşillikli, gri kır yolundan yürüyerek eve dönüyordum.

Yıl devam ettikçe uyluklarımda şerit gibi uzun kırmızılıklar belirdi. Derin geriliyor, dedi doktor. Uzun boylu olacaksın. O sırada ona inanmamıştım. Günler ağır ağır geçerken kanamam başlasın diye dua ediyordum. Başlasın diye doğaya yalvarırdım, ıslak çimenlere ve gökyüzüne. Annemin kapaklı kolyesi babamın çorap çekmecesinde beni bekliyordu. Kapağı kilitli değildi ama içi boştu. Annem kasabanın kıyısındaki gri mezarlıkta yatıyordu. Bileti de onunla birlikte gömülmüş olabilirdi. Sormadım.

Babam beni bir restorana götürdü. İlk defa yetişkin-

cilik oynuyordum ama pek beceremedim. Kuru, içi boş küçük ekmeklerden üç tanesini çok hızlı yedim. Carbonara soslu makarnadaki sünmüş mantarları salyangoza benzettim ve yiyemedim. Babam yufka yürekli olduğumu söyledi o zaman. Biraz sinirlenmişti. Şarap söyledik, bardağı ıslatacak kadar büyük bir yudum içtim ben de, ama hepsi bu. Dilimi canlandırdı tadı. Babam şarabı kadehte çevirmeyi gösterdi, camda kalan gelgit izlerinin ne anlama geldiğini açıkladı. Çay yaprağı okumak gibidir, dedi. Şarabın içine baktım ve geleceği gördüm. Şişenin dibinde yaşıyor.

Şarabı bitirince boş şişeyi kaldırdı ve teleskop gibi gözüne götürdü. Gördün mü? diye güldü ama gelecekte neler gördüğünü sormadım ona.

Annen mavi bilet çekmeni isterdi, dedi hesabı beklerken ama başka yorum yapmadı. Aptal görünmeyi göze alıp soramadım, başımı salladım onun yerine. Annem hakkında bana ne anlatmaya çalıştığını daha sonra, uyumaya çalışırken fark ettim.

Baba olmak için gençti. Hafta sonları arkadaşları eve gelir, bira içer ve beni seyrederlerdi. Kâğıt da oynarlardı ama oynadıkları oyunları bilmiyordum. Bir-ki, bir-ki, derlerdi kâğıtları masaya atarken. Bir bira daha. Koridorun karanlığında, beni görmeyecekleri yerlere yüzüstü yatardım. Seyretmek ama seyredilmemekti isteğim. Arzumun temel ilkesiydi bu. On dört yaşında anlamıyor insan bunu. Ama artık anlayabiliyorum.

O yılın sonlarına doğru bir gün sinemadaydım, parmaklarımı bir patlamış mısır kovasına daldırıyordum. Yanımda bir oğlan oturuyordu. Elini kulaç atar gibi bana doğru uzattığını hissettim. Bana ulaşana dek havada yavaşça inip kalktı eli. Omzumu, göğsümü buldu. Orada öylece kalmasına izin verdim. Film bitti. El kalktı. Bakmama fırsat kalmadan gitti çocuk.

Okuldaki kızlar tuvaleti neredeyse boşalmıştı artık. Muslukları açık bırakan kimse kalmamıştı.

Gri köpeğim bir gün şişmanlamaya başladı, hatta yavaşladı. Anlaşılan kızdı. Bir gün yere uzandı ve içinden küçük, kör şeyler çıktı, pembe ve sızlanan kalplere benziyorlardı. Babam onlara bir şeyler yaptı. Ormana bıraktı veya yeni evler buldu. Öyle yaptığına inanmayı tercih ettim.

Yıllar sonra başımı eğip karnıma baktığımda köpeğim geldi aklıma, oradaydı işte. İnkâr edilemezdi durum. Ben de yavaşlayacaktım. Ben de yere yatacaktım. Soğuk zemine. Mavi sabahta.

Onlara dokunabilirdin, dedi benim haricimde okulda kalan tek kız. Anneleri olurdun. Sadece senin kokunu tanırlardı. Hüzünlü, buğu gibi bir kızdı, insanı allak bullak eden solgun gözleri vardı. Ona benzediğimi düşünmek istemiyordum ama yanındaydım işte. Birlikteydik. Sandviçini dikkatle ağzına götürdü. Eve dönünce odamda kol altlarımı kokladım, görmek için. Tarif edilemez geldi bana. Herkesin kokusu gibiydi. Yuva gibi dönmek isteyeceğiniz bir şey yoktu kokumda.

3

Sonunda bir gün iç çamaşırımda parlak kırmızı bir leke belirdi. Özenle duş aldım, yabancı görünümlü kan ince bir çizgi bırakarak bacağımdan aşağı aktı. Koyu renkli, pelteye benzeyen bir pıhtı düştü içimden. Sakindim, belki de öleceğimi hissettim. Ölmek yerine son bir yıldır yatak odamın kapısında asılı duran elbiseyi giydim; pembe satenden elbisenin eteğinin kenarlarına ve yaka-

sına beyaz çiçekler işlenmişti, altına giydiğim jüpon dizlerimi gıdıklıyordu. Elbise rutubet kokuyordu, her gün ödev duygusuyla bedenime sıktığım ucuz parfümün tatlı kokusu da sinmişti kumaşa. Gidip babamın önünde şöyle bir döndüm, o da kapaklı kolyeyi getirip bana verdi. Henüz takma, dedi.

Özel bir durum olduğundan yol uzun olmasına rağmen taksiye bindik; en yakınımızdaki kasabanın hantal siluetine, kenar mahallelerine doğru gittik, bizimki gibi ahşap evlerin önünden geçtik. Taksi şoförü plastik bir dondurma kutusuna kırmızı metalik kâğıda sarılı kalp şeklinde çikolatalar doldurmuştu. İki tane al! diye ısrar etti bana, sonra kutuyu koltuğunun altına kaldırdı.

Güzel kız, dedi babama, o da hem gülümseyerek hem gülümsemeden Ağır ol, diye karşılık verdi ve yolun kalanında konuşmadılar. Kalpli çikolataların içinde vişne vardı. Çikolata kaplarını üst üste koyup küçücük olana kadar katladım, oturduğum yerle kapı arasındaki boşluğa sıkıştırdım.

Kura merkezi bir kliniği andırıyordu; soluk renkli tuğladan iki katlı bir bina, düz bir çatı. Binanın önünde durduğumuzda dışarıdaki elçi sigara içiyordu ama bizi görünce sigarasını yere attı. Tebrikler, dedi bana. Bizi içeri aldı, diğerlerinin beklediği yere götürdü.

Ahşap yer döşemeleri hınçla cilalanmıştı. Sayısız ayak aşındırmıştı o zemini. Tüm ışıkları yansıtıyordu tahtalar – tavandaki spot lambaları, koyu renk takım elbise giymiş bir adamın turuncu bir plastik sandalyede bacak bacak üstüne atarak bizi seyrettiği masanın üstündeki lambanın ışığını. Adam doktor olabilirdi ama üzerinde beyaz önlük, ellerinde lateks eldiven yoktu. Ahşap bir sıranın üstünde elbise giymiş dört kız yan yana oturuyordu, göğüslerine gerçek ve yapay çiçekler iğnelenmişti. Okulumdan değildi hiçbiri. Biri kadife, ikisi tül, üçün-

cüsü de benim gibi saten elbise giymişti. Satenli kızdan hoşlandım hemen. Aynı türdendik.

Sıraya girip kasaptan numaramızı almak için bekler gibi makineden biletlerimizi çekmeyi bekledik. Tavandaki hoparlörlerde o yılın popüler müzikleri çalıyordu. Yeterli ölçüde ciddiyet. Yeterli ölçüde tören havası. O kadar da büyütülecek bir şey değildi sonuçta.

Önce beni çağırdılar. Oda boyunca yürüyüp kapalı kutusunun içindeki makineye yaklaşmamı izlediler. Elimi makineye soktum. Endişeliydim ama geleceğimin belirlenmesine hazırdım. Gözlerimi yumup şarap şişesini dürbün gibi gözüne götüren babamı düşündüm. Makine sert bir kâğıt parçasını sessizce elime tükürdü. Rengi kobalt mavisiydi. Tebrikler, dedi koyu renk takım elbiseli, doktora benzeyen adam.

Diğer kızlar da peşimden geldi, her biri sırayla makineden biletini aldı. Makineden çıkan son kâğıt parçasına bakarken, Neredeyse hepsi aynı! dedi adam. Toplaşıp biletlerimizi karşılaştırdık. Biri hariç hepsi maviydi, biri beyaz çıkmıştı. Doktor ve diğer elçi, beyaz biletli kızı başka bir odaya götürdü. Kapıdan karanlık koridora çıkışlarını seyrettik. Doktor geri geldiğinde ellerini iki kez çırptı. Kurtuldunuz, dedi korkunç bir iyilikseverlikle.

Kapıdaki elçi şimdi masanın başında sonuçları yazıyor, evlere, kliniklere, bilmediğimiz uzak ve önemli yerlere haber veriyordu. Bizi birer birer başka bir odaya aldılar, beyaz bileti çeken kızın götürüldüğü oda değildi ama. Kâğıt örtülü, arkaya yatan bir koltuğa uzandım, başka bir doktor, bu kez kadın ve neredeyse rahatlatıcı denebilecek biri her zamanki beyaz önlük içinde gelip dizlerimi bükmemi söyledi. İçime bir şey soktu, keskin ve yayılan bir acı duydum. Neydi bu? diye sorduğum zaman, Gitmen gereken yere ulaştığında doktorun hepsini açıklayacak, dedi. *Ulaşırsan* değil *ulaştığında* dediği

için minnet duydum. Arkamdaki kâğıt örtüde gülü andıran kırmızı bir kan lekesi kaldı.

Kura merkezinin tuvaletinin sarı ışığında ince boynumdaki damarlar belli oluyordu. Göz farı sürmeyi beceremediğim, yolunmuş bir tavuktum ama kapaklı kolye boynumdaydı artık. Lavabonun üstünde uzun, alçak bir ayna, köşede bir hasır sandalye ve yavruağzına boyanmış iki tuvalet kabini vardı içeride. Duvara yaslanmış duran diğer kızlara aynadan baktım. Kıvrılmış ayak parmakları. Beyaz biletli kız içeri girince kapıya, sonra yeniden tavana dönen bakışları. Lavabonun köşesinde duran, kurumaya başlamış çiçek demetindeki pembe karanfiller arasında yeşil boşluklar. Müzik burada da, tavandaki veya lavabonun altındaki hoparlörlerden çalıyordu.

Başta beyaz bileti çeken kıza bakıp duruyordum, o da benim gibi saten elbise giymişti ama rengi açık maviydi ve eteğinin yere sürünen ucu kirlenmişti. Gözleri kızarmıştı kızın. Onu alıp koşarak bir yerlere götürmek geldi içimden, ders arasında sınıftaki kızlarla sigara içtiğimiz ağaçlığa, okul bahçesinin kırık dikenli tellerinin ötesindeki, öğretmenlerin bizi göremeyeceği yere. Ama ona dokunmadım, bakmamaya zorladım kendimi.

Kabinde bir süre kapının arkasına kazınmış isimleri ve tarihleri okudum. Sahte şakayık çiçeklerinden korsajımı yerinde tutan çengelli iğneyle *Calla, Mavi Bilet*, yazdım ve altına gülen bir surat çizip tarih attım ben de. Rahatlama hissi bir kas gibi hissettirmeden, doğallıkla yükselmişti içimde. Çocuğum olmayacaktı. Memnundum. Kısa süre öncesine kadar ben de çocuktum. Zayıf bir yaratığa aynı şeyleri yaşatmak istemiyordum zaten.

Diğer kızlarla birlikte kura odasına döndük, ebeveynlerimiz ayakta dizilmiş bekliyordu. Bir masanın üstünde çaydanlıklar, kahve, bisküvi, porselen tabaklar içinde ince sandviçler ve peçete vardı. Her şeyi yöneten

doktor konuşmasını bölmüşüz gibi ebeveynlerimizin karşısında duruyordu. Belki de bölmüştük. Anneler gülümsedi. Babaların suratı asıktı.

Bir elçi her birimize birer şişe su, bir pusula ve masada duran peçeteye sarılmış sandviçlerden birini verdi. Sandviçimizi neyli istediğimizi sormadı. Beyaz biletli kıza verilen su şişesinin daha büyük olduğunu fark ettim, ona bir değil iki sandviç verilmişti zaten. Hemen başlamıştı yol ayrımı, kaybedecek zaman yoktu.

Gidin, dedi doktor bize. İstediğiniz yere gidin. Yürüyün. Buradan başka her yere gidebilirsiniz. Tebrikler.

Babamın bakışlarını yakaladım. Aklımda bir şehir vardı. Bana bakıp başını salladı.

Birlikte serin geceye çıktık. Yetişkinler kahve içip bir şeyler atıştırmak ve doktordan bilgi almak için içerideki aydınlıkta kaldı. Ebeveynlerimizi yeniden görebilirdik de, görmeyebilirdik de. Dışarı çıktığımızda duraksayan kızlar oldu. Nereye gideceklerini bilmiyorlardı. Bazen alacakaranlıkta ağaçlıkların kıyısında gördüğüm geyik yavruları gibi toy ve şaşkındık. Fakat beyaz biletli kız doğrudan ormana yürüdü, el fenerlerimizin ışığı karanlığa karışana dek saten elbisesini aydınlattı. Çok da farklı değildik.

Pusulamı avcuma aldım. Kuzey veya güney, doğu veya batı. Dönen iğne, pusulanın cam kapağına yansıyan ay ışığı. Yapabileceğimi biliyordum; kemirilmiş tırnaklardan, banyodaki rutubet kokusundan ve karanlıkta el yordamıyla bir şeyler arayan oğlanlardan fazlası olduğumu gösterecektim. Vermeye razı olduğum ama bende hemen hiç olmayan bir şeyi arıyordu o oğlanlar. Hayatım dışarıdaydı, önümde uzanıyordu. Nasıl olacağı belirlendiğine göre ona doğru koşmalıydım.

Soluk yol boyunca yürümeye başladığım zaman peşimden gelen kızlar oldu. Arkamdan gelen adım seslerini

dinledim, yaklaşmalarını istemiyordum. İçlerinden biri annesini çağırarak ağlıyordu ama annesi gelmeyecekti. Kimse gelmeyecekti.

4

Hayatınızın yönü böyle belirlenir, yazılmış ve değiştirilemez bir şeye dönüşür. Bana ait olmayan bir nesne gibiydi hayatım, başka türlü olmasını dilemek en iyi olasılıkla bir yanılgıydı, en kötü olasılıkla hainlik.

Mavi bilet: Karar verme sorumluluğunun elinden alınmasının ferahlığını unutma.

Mavi bilet: Anaç değildim. Benden daha iyisini bilen biri anneliğin bana uygun olmadığına hükmetmişti.

Mavi bilet: Beynimde, bedenimde, ruhumda veya bir yerimde noksanlık vardı. Aktarmamam gereken bir kusur vardı. Yoksun olduğum bir sıcaklık.

Mavi bilet: Hayatım olduğu haliyle kıymetliydi. Riske atılmamam gerekiyordu.

Mavi bilet: Bazılarına göre soylu bir fedakârlık, başkalarına göre lütuf.

Her düşünüşümde farklı bir anlama geliyordu.

Yıllar önce telaşla, sonra daha sakin geçti. Bir metronom kaçınılmazlığıyla tık tık aktılar, bazıları boş, bazıları ilginçti. Mavi biletli bir kadının başına beyaz biletli bir kadının başına gelmeyecek şeyler gelebilirdi. Macera ruhu. Aslında, hayat bu genişlemenin vaat ettiğinden daha küçükmüş gibi geliyordu. Karanlıkta mutfağımda durmuş sigara içiyor, komşularımın birer birer sönen ışıklarını seyrediyordum. Babam yaşındaki erkeklerden beni tokatlamalarını istemiyor, üç gece üst üste sabahlamıyor-

dum artık. Genellikle sessiz sakin bir hayatım vardı. Dürtülerim göründükleri kadar kontrol edilemez değildi her zaman. Artık hangilerinin beni mutlu edeceğini, hangilerinin edemeyeceğini az çok biliyordum.

Bazen gidemeyeceğim bir yer olduğunun farkına varır gibi oluyordum. Ve oraya gitmek istiyordum. Kim istemezdi, mümkün olmadığı söylendiğinde? Sevmek ve sevilmek anlamına da gelen annelik son sapkınlıktı. Bana yasak olan bir tek oydu.

İstiyorum. Bu his diğer duyguların yoksun olduğu bir saflık, bir sadelik içeriyordu, dünyanın en karmaşık şeyi olması da bunu değiştirmiyordu.

Bazen yine de çıkıp belamı arardım. Bazen şehrin diğer ucundaki bir bar tezgâhına oturup içkileri peş peşe ısmarlar, birileri bana bakana kadar insanlara bakardım ve sonra dans başlardı; incelikten yoksun ama kendi itişçekişleriyle dolu. Bu ritüeller önemli geliyordu bana. Arzumu nesneleştiriyor, onun kenarlarını ve girinti çıkıntılarını hissetmeme yardımcı oluyorlardı. Şekli yine de su gibi kayıp gidiyordu ellerimden.

Seçim yapmak bir yanılsamadır, dedi yanımdaki bar tuvaleti aynasında rujunu tazeleyen bir kadın, bir gece. Her şeyin tümüyle faydasız olduğunu durup düşündüğün olmuyor mu hiç?

Ben ona bir şey söylememiştim. Öyle bir yüzüm var ki yabancılar sık sık konuşur benimle, sanki önceden tanıdıkları biriymişim gibi bir şeyler anlatır veya itiraf ederler. Bu kadın benden daha güzeldi. Kabarık saçları çenesinin kenarına iniyordu, dudaklarını koyu kan kırmızısına boyamıştı. Belki sarhoştu, belki de mavi biletli kadınların nasıl görünmesi ve hissetmesi gerektiğini, sahip olduklarını çekincesiz kucaklayanlarımızın ne kadar özgür olacağını göstermek üzere tasarlanmış bir elçiydi. Elçilerin böyle görevleri olduğundan emin değildim ama

kuşkulanıyordum. Yine de öpmek istedim onu çünkü güzelliğe hâlâ inanıyordum, çünkü doğru tavırları bana bulaşsın istiyordum, çünkü ben de sarhoştum ve asla tatmin olmuyordum.

Bakmaya başlayınca bu tür kadınları her yerde görür oldum. Kendimi onlardan biri sayıyordum, derken bir gün bana bağımsızlık, haz arama ve tatmin propagandası yapan gizli ajanlar gibi görünmeye başladılar. Böyle ne kadar iyiyiz değil mi, diyorlardı gece kulüplerinin sigara içilen bölümlerindeki tentelerin altında, tek başlarına oturdukları masalarda, arabalarda, trenlerde ve yataklarda, bazıları zarif takımlar, bazıları önemlerini gösteren başka üniformalar içinde. Etkileyici şeyler yapıyor, zamanlarını yapmaya değer uğraşlara ayırıyorlardı ve ben de onlardan biriydim, birlikteliğimiz kimi zaman sıcak gökyüzünde itişerek uçuşan güzel bir kuş sürüsünün içinde olmak gibi hissettirmişti, keyif veriyordu ve önemli olan buydu, çok keyifliydi fakat şimdi bana bir şey oluyordu, kontrol etmekte zorlandığım bir şey.

Keşfetmenin nesi yanlış, diye haklı çıkarıyordum kendimi. Gözü kara biriydim hepsi bu. Hep daha fazlasını istemiştim, bunun özünde iyi bir şey olduğuna inanmıştım, bir arzunun sizi nereye götüreceğini tam olarak bilemeseniz de onunla birlikte yol almak aydınlatıcı olabiliyordu. En azından eğlenceli olabiliyordu.

(Ölmek mi istiyorsun sonunda? diye sormuştu doktorlarım yıllar içinde.

Her zaman değil, demiştim onlara. Genelde hayır.)

Bazı geceler penceresi kapısı olmayan karanlık bir odaya hapsolduğumu görüyordum rüyamda, odadan çıkış yoktu ve göğsümün ortasında bir ağrı beliriyordu, dokuyla kemiğin hemen altı sızlıyordu ve ondan nefret etmeme, korkmama rağmen bu ağrı benim bir parçamdı.

Yıllar önce yola koyulduğumuzda görmemem ge-

rektiğini sandığım bir şey görmüştüm. Beyaz biletli kız bir arabanın arka koltuğuna oturmuş, bir elçi tarafından kura binasından uzaklaştırılıyordu. Kız camı açmıştı, yüzünün bir kısmını dışarı çıkarmıştı. Yabani görünüyordu ama kaçırılmıyordu bence. Korunuyordu. Arabayı durdurup binebilir miyim diye sormayı düşündüm. Hayati önemde bir talimatı kaçırmışım gibi hissediyordum, yolun aşağısına doğru uzaklaşan arabanın gösterişli hatlarını gözden kaybolana dek izledim.

Haksızlık. Kimi zaman rüyamdaki karanlık odadan dudaklarımda bu sözcüklerle çıkıyordum, sanki onları üst üste tekrar etmişim gibi. Haksızlıktı bu.

Hayatımı yıkıp yok etmeyi giderek daha sık düşünürken, kendi hayatlarını yıkıp yok etmek isteyen beyaz biletli kadınlar olup olmadığını da merak ettim. Yalnız ve tüm yükümlülüklerden muaf olmak, bununla gurur duymak – çünkü gurur duymak mümkündü; o gururu uzaktan hâlâ görebiliyordum, ayrıldığım bir yerdeymiş gibi, ışığı benden uzakta ve ulaşılmaz.

Onun yerine içime öyle yabancı arzular dolmuştu ki yüzeye çıkmayı bekleyen kıymıklar veya şarapnel gibi uzun süredir orada olduklarını tahmin edebiliyordum ancak. Daha önce hiç karşılaşmadığım türde arzular. Kocaman gözlü yumuşak bir şeyi kucaklamak, sözcüksüz bir şarkıyı mırıldanmak gibi. Süpermarkette kenevir bezinden üç kiloluk bir şeker çuvalını bebek gibi kucaklayıp sonra hemen yerine koydum.

Bebeklerin boğum boğum ellerini, sıcak sütü düşünüyordum sık sık. Birinin her gün sizin için eve gelmesinin, ihtiyaç duymanın ve ihtiyaç duyulmanın nasıl şeyler olduğunu da. Babam gibi bir şişe kırmızı şarap açtım ve şişeyi bitirdiğimde elim kolyeme gitti, lekesiz mavi biletime bakıp şunu düşündüm: *Beyaz bilet*. Bir yerlerde bir hata yapıldığını, yanlış hayata başlamak zorunda kaldığı-

mı düşünüyordum. Gidilmeyen yol, daha doğrusu bana kapalı olan yol aklımdaydı.

Bunları Doktor A'ya anlatamazdım. Kararı kimin verdiğini, onca yıl önce kura merkezindeki makinenin arkasında kimin durduğunu, ilk kanamamda içimi ıslak bir çorap gibi buran krampların nedenini soramazdım ona.

Kimseye soramazdım. Benimle arzum arasındaydı her şey; fasulye kabuğu gibi lifli arzumla geceleri ay ışığının altında baş başa kalıyordum, görebildiğim tek yol bana kesinlikle yasak olandı.

Fakat istiyordum, istiyordum, istiyordum onu.

EV

1

Kuradan on sekiz yıl sonra. Evimin süt beyazı banyosunda duruyor, irkilmeden aynada gözlerimin içine bakıyordum. Lavabonun altında yerde buzluktan çıkardığım bir şişe votka, cımbız ve küçük bir pense duruyordu. Bardağın kenarında bir limon dilimi. Üzerimde yalnızca iç çamaşırlarım vardı; pamuklu sutyenim ve külotum terden üstüme yapışmıştı. Kendime bir içki daha koydum, katladığım kumaşı ısırmak için ağzıma yerleştirdim. İki büklüm çömeldim, elimi nazikçe içime götürdüm ve kendimi hazırladım. İnsan zihninin bedenini gitmeye mecbur bırakabileceği yerlere sonsuza dek şaşıracaktım. Beden ve zihnin birbirlerine böyle zıt şekilde faaliyet göstermesi mümkün gelmiyordu ama kanıtı her yerdeydi.

İçimde haftalardır yeni ve karanlık bir his vardı. Şakaklarıma yinelenen ağrılar girmesine neden olan tuhaf, yıkıcı bir hayalet vardı ve Doktor A'nın reçeteye yazdığı ekstra çözeltiler, dilimin altındaki damara damlattığım üç tatlı nokta da işe yaramadı. Başlangıçta diğer arzulardan çok da farklı gelmeyen türde bir arzuydu, o yüzden onu beslemenin zararlı olabileceği aklıma gelmedi. İçgüdüsel

isteklere alışıktım ama bu onların ötesine geçiyordu bir şekilde. Böyle bir açlığı veya üzüntüyü içimde barındırabileceğimi tahmin edemezdim. Banyoda elim içimdeyken isteğe boyun eğdiğimi biliyordum, onun peşinden bilinmeyen yerlerime gidiyordum. Beni dönüşü olmayan bir yere götürecekti ve onu hoş karşılıyordum, biraz ürküyordum ama çoğunlukla açık suya atlayacakmış gibi coşkuluydum.

Parmak uçlarım tele ve kendi etime dokundu. Temelden yanlış bir şey yapıyormuşum hissi elektrik şoku gibi geldi ve cımbıza ihtiyacım olduğunu fark ettim. Ah lütfen ah lütfen, dedim alçak sesle, inanmadığım bir şeye yalvararak. Ağzımdaki kumaş tükürüğümden ıslanmıştı. Üçüncü denememde, bu kez evde ufak tefek işleri halletmekte kullandığım ince uçlu penseyi kullandım. Kırık bir evye, gevşemiş bir vida gibi. Kendimle ilgileniyordum. Başka bir yerdeydim. İçimde bir şey gevşedi, onu çektim. Elim kaydı. Teli çıkardım, küçüktü, lades kemiğine benziyordu. Yere attığım zaman beyaz fayanslara boncuk boncuk kan sıçradı. Votkayı şişeden ağzıma döktüm, midem çalkalanıyordu. Sakin, sakin, dedim bedenimle, ürkmüş bir atla konuşur gibi. En kötüsü geçti artık.

2

O sırada Doktor A'yı beş yıldır görüyordum. Bir gün her zamanki randevuma geldiğimde sanki hep orada oturuyormuş gibi yatar koltukta buldum onu. Önceki doktoruma ne olduğunu kimse söylemedi. Ama Doktor A benim üçüncü ve doğruyu söylemek gerekirse favori doktorum oldu.

Bir doktor bir tür annedir, demişti Doktor A, ilk seansımızda. Gülmüştüm çünkü hem saçma hem doğruydu söylediği. Ben de tam öyle bir hasta olacağım, bunu bilmenizi isterim, demiştim ona.

Doktor A iyi bir dinleyiciydi ama konuşmaktan da korkmuyordu. Bazen konuşmaktan biraz daha fazla çekinmesini istediğim oluyordu. Senin için daha iyi böylesi, derdi. Duymak istemediğin şeyleri duyman iyi bir şey. Tüplere gizemli amaçlar için kanımı doldurur, kilomu ve tansiyonumu takip ederdi. Başını sallar ve bana sarı kâğıda yazılı reçetelerini verirdi. Bunları bazen alır, bazen top haline getirip klinik tuvaletindeki çöplere, tuvalet kâğıdı parçalarının altına saklardım. O gün nasıl hissettiğime göre. Kimi zaman belli hapları istediğim de olurdu ama beni her seferinde geri çevirir ve, İyi deneme! derdi. Bir şey istiyorsan dolambaçlı yoldan gitmek gerekiyordu. Semptom uydurmalı, onu kandırmaya çalışmalıydım.

Ah, demek yeşil haplardan istiyorsun, derdi kalemini beni büyüleyen bir şekilde not defterine pat pat vururken. Elleri çok güzeldi ama ne kadar güzel olduklarını fark etmemeye çalışırdım. Bu tür duyguları yakından incelemek hoşuma gitmiyordu ama bana yaklaştığında veya gözüme hoş göründüğünde bazı kadınların olumlu rapor alabilmek için doktorlarıyla yattığı aklıma geliyordu. Bazen de aktarım artık dayanılmaz hale geldiği için yapıyorlardı bunu. Aktarımın baştan çıkarıcı olduğunu itiraf etmem gerek ama ben doktorumla hiç yatmamıştım ve bununla gurur duyuyordum.

Fakat çoğunlukla pek aklıma gelmiyordu Doktor A. Evlerimizin ortasındaki yeşillikte yavaş koşucuları özenle geçerek yaptığımız sabah koşusu gibi o da düzenimin parçasıydı. Koşarken diğer kadınlar gibi naylon şort giyerdim, kapaklı kolyelerimiz kaburgalarımızın kalbimizi koruduğu noktaya çarpardı. Selam, derdik bazen birbiri-

mize ama çoğunlukla sessizdik. Şehrin kalbinden uzakta, dönemeçli yollar arasında yaşıyorduk. Buraya taşındığımda trafik gürültüsünden uyumakta zorlanmıştım ama şimdi o sese ihtiyaç duyuyordum, beyaz gürültü içeri gelsin diye pencereleri açık tutuyordum.

Her koşudan sonra uzunca bir yürüyüş yaparak çalıştığım laboratuvara gidiyordum, laboratuvar önlüğümü naylon bir çantada yanımda götürüyordum. Öngörülebilir bir yere doğru gitmenin rahatlatıcı bir yanı vardı. Yürürken tam iki sigara içer, beyaz seramik termosumdaki kahveyi bitirirdim. Tırnaklarımı dibine kadar kemirmiştim ve işimden dolayı oje de süremiyordum. Şehrin iç kısmına ilerledikçe ortalık kalabalıklaşır, önümde ve arkamda erkeklerle kadınlar yürümeye başlardı, hepsi kendi sigaralarını ve termoslarındaki kahveyi içerdi. İkinci sigarayı taş duvarda söndürmek ve saçımı toplamak için dışarı çıkardım. Lastik bandı bir-iki kez çevirip saçıma takardım. İçeri girmek zorunda değilsin, derdim kendi kendime, nazikçe, fakat her seferinde girerdim tabii.

3

Cumaları haftanın tüm işleri bittiğinde, tehlikeli kimyasallar kilit altına alındığında, süpervizörlerimiz siyah şarap şişelerini çıkarırdı. Işıkta parlayan kalın plastik bardaklardan birlikte şarap içer, silinen banklara oturup bacaklarımızı sallandırırdık. Günün, haftanın en sevdiğim saatleri bunlardı. Tüm akşamüstü bu saatleri beklemiştik. Ağızlarımızdaki koyu ve zengin aromalı şarap çorba gibi besleyiciydi, ilk yudumdan itibaren bana iyi

geldiğini hissederdim, çarklar dönmeye başlar, çılgınlığım tetiklenir veya yatışırdı.

Tuvalette günlük giysilerimizi giyerdik. İnce çoraplarım kaçmıştı çoktan, hep kaçardı zaten. Tuvalet zemini beyaz kenarlı koyu yeşil fayansla kaplıydı ve ışık zayıftı. Uzun aynadan, paslanmaz çelikten geniş lavaboların üstünden bize bakan yansımalarımızla geceye aittik. Duvarın yukarısındaki küçük pencereden berrak lacivert tonundaki, giderek kararan gökyüzü görünürdü.

Kızlık çağı geçmişti. Kızlık çağı bitmiş, geride kalmıştı bizler için. Onu özlemiyorduk. Onun yerine, her şeyin mümkün olduğu hayatlar gelmişti. Şehrin farklı yerlerindeki partileri, sokak lambalarının altında, hiç beklemediğimiz yerlerde bizi bekleyen tanışacağımız insanları hayal ederdik. Mavi bilet çekenlerdenseniz hayatınız her an değişebilirdi, onu istediğiniz zaman değiştirebilirdiniz ve bu özgürlüğün sağladığı olasılıklar bizi hem memnun eder hem endişelendirirdi.

Saçlarımızı düzelttiken sonra birlikte makyaj yapar, bir ruju sigara gibi aramızda dolaştırır, arkasından gerçek sigaralarımızı paylaşır ve yürürken bir şişe şarabı elden ele dolaştırarak barlara giderdik. Şişeyi havaya dikip kocaman yudumlar alırdım. Bazen çeneme akan şarabı parmaklarımla silerdim. Bu ritüeli, parmaklarımı kaplayan ince alkol tabakasını, saç spreyi kokusunu, birbirimizin saçlarını kaldırıp boyunla çenenin birleştiği yumuşak deriye parfüm sıkmayı severdim. Bazen barlara ulaşamadan yere yuvarlanmayı da severdim; kaldırımda tepetaklak olurdum ve arkadaşlarım beni kaldırmak için koştururdu. Bazen dizim sıyrılırdı veya kavalkemiklerimde kalıcı yara izleri açılırdı. Kimse beni yargılamazdı. Kaldırıp olmam gereken yere getirirlerdi.

Gittiğimiz üçüncü barda işaretsiz bir bardaktan bira içen bir adam vardı. Benden bir baş uzundu, fark ettiğim

ilk şey bu oldu. İkincisi de siyah kumaşın altındaki geniş ve hafif öne eğik omuzlarıydı, nazik birinin omuzlarıydı bunlar, sanki iri erkek bedeninin ne kadar yer tuttuğunu biliyor ve bunun için özür dilemiyor, fakat dünyada düşüncesizce de dolaşmıyordu. *Bu olur*, diye düşündüm.

Diğer kadınlar dağıldı. Adam ve ben barın karanlığında sıcak bir ışık halesi yayan kısa, bal rengi kokteyller içtik. Adı R'ydi ve benden büyüktü, ama çok da değil. Kokteylleri gösterişli tavırlarla ödedi. Arka cebinde bir deste banknot taşıyordu, bembeyaz gömleği kolalıydı. Ona dokunmamak zordu. Çok daha sonra, köşedeki masalardan birine geçtiğimiz zaman, iyice sarhoş olduktan sonra ona kolyemdeki mavi bileti gösterdim bir anlığına. Kolyenin kapağını açıp hemen kapadım, aç bir ağız gibi. Bazı erkekleri iterdi bu ama onu etkilemedi. Bardak altlığını parmakları arasında çevirdi. Güzel, dedi. Böylesini tercih ederim.

Aceleyle bir şey söylememek için altın rengi içkimden bir yudum aldım. Elini dizime koydu ve çekmedi. Arzu içimde aniden yükseldi, kalbim tekledi. Tüm iş arkadaşlarım gitmişti ve gidişlerini fark etmemiştim bile. Barın önünde beni karanlık bir köşeye ve kendine doğru çekti. Ağzımı sertçe öptü, parmaklarımı kemerine geçirip onu bir saniyeliğine, birkaç saniyeliğine kendime doğru çektim ve arkasından iki elimi göğsüne koyup ittim, sonra yağmurda kalabalıklaşan sokakta tren istasyonuna koştum, kabıma sığamıyordum, bedenim o karanlık duyguyla dolmuştu, bana baktığını bildiğim halde dönüp ona bakmadım.

Karanlık his o sırada ışıldayan, sıvı bir şeye dönüşmüştü, bir su birikintisi veya siyah opal gibi. İçimdeki öfkeli bir neşeydi, onu en iyi böyle tarif edebilirim. Trenimi beklerken hıçkırarak ağladım ama üzgün değildim.

Eve dönüş yolunda trenin ışıkları çok parlaktı, va-

gonda benden başka bir kişi daha vardı, kızıl saçlı, uzun etekli bir kadın. Yanakları kızarmıştı, gözlerimin içine baktı ve sonra ayağa kalkıp vagonun diğer ucunda başka bir yere oturdu. Onu güçsüzlüğümle tiksindirmiş olabileceğimi sandım, içimi okumuştu ve bana yaklaşmak istememişti. Belki de aynı vagona binmiş iki sarhoş kadındık ve yalnız kalmak istemişti.

Penceredeki yansımama, gözlerimin içine baktım. Bir tünelden geçerken çöken karanlıkta yüzüm solgun ve bitkin, saçlarım dağınıktı. Eve girer girmez yatağıma gidip giysilerimle uzandım, ağzımda yoğun bir tat vardı. Ne tür bir kadın olduğumu gayet iyi biliyordum ve artık o kadın olmak istemiyordum; trende yanından uzaklaşmak isteyeceğiniz, boş şişelerin kasalar içinde yığıldığı köşede yabancıların kaba öpücüklerine izin verecek türde bir kadın; *Lütfen*, diye düşündüm, *lütfen, lütfen, lütfen* dedim koruyucu bir tılsım gibi, uyku beni zaptedene kadar.

4

Hayatımın ilk dönemlerine ait anılar Doktor A'yla seanslarımız sırasında bana hiç dönmedi, odanın ışıklarını kısıp ellerini bir şarlatan gibi başıma koyduğunda da bir şey değişmedi. Tek yaptığım gözlerim batana ve tenim ıslanana kadar terlemekti.

Şehre yaptığın yolculuktan söz et bana, dedi Doktor A, notlarını gözden geçirirken. Hayatının başladığı yolculuğu anlat.

İyi deneme, deme sırası bendeydi.

Bu konudan ona hiç söz etmedim. Üstüme saldıran yarasalardan, bir yere tırnak sürterken çıkan sesleri andı-

ran seslerini o zamanlar hâlâ duyabilmeme rağmen. Bir sabah erken saatlerde yolun karşısına geçmeye çalışan minik kurbağaları on dakika kadar seyrettiğimi, kendi hayatta kalma çabamı böylece anladığımı da söylemedim. Bazı şeyler bana kalmalıydı. Benden başka kimse için önemli değildiler. Çözülecek gizemleri yoktu, klinik önem taşımıyorlardı. Yalnızca oradaydılar.

Tedavi edilemeyecek kadar manipülatif olduğunu düşündüğün oldu mu hiç? diye sordu Doktor A, sevecen bir tavırla, sanki onunla görüşüp görüşmemek konusunda bir seçeneğim varmış gibi. Gözlerimin içine baktı.

Yani, kim öyle değildir ki, dedim aynı ölçüde sevecen bir tavırla. Böyle dostane bir ilişki kurmuştuk. Gözlüğünü çıkardı.

Dengesiz görünüyorsun, dedi. Çok fazla içiyorsun çünkü çok mutsuzsun. Bedenin kendine özgü geri besleme döngüleri olduğunu biliyorsun. Olumsuz eylemlerinle bunları yönlendirdiğini de biliyorsun. Her şeyi giderek daha kötü hale getiriyorsun. Peki sonra ne olacak?

Siz söyleyin bana, dedim.

Doktor A müsamahasız ruh hallerinden birindeydi. Bunun yerine gülümsemesini, anlayışlı davranmasını tercih ederdim. Keşke aramızdaki sehpanın üzerindeki cam tabakta duran kırmızı çizgili naneli şekerlerden birini ikram etseydi bana. Pencere aralanmıştı, uzaktan trafik uğultusu geliyordu. Not defterine bir şeyler yazdı. Dönen ve dönerken her sözcüğü, bu açık yeşil odada ona söylediğim sözcüklerin hepsini, her birini kaydeden diktafonu izledim, bayılacak gibiydim, sıkışmış hissediyordum.

Mutsuzluğum uzun zaman önce geride kaldı, dedim. Mutsuzluğum döktüğüm bir deri.

Mutsuzluk döngüseldir, dedi. Kalbinin kayıtsızlaşmasına izin verme. Ona karşı asla bağışıklık kazanamayacaksın. Kimse yapamaz bunu.

Bazen bir tür spora dönüşüyordu sohbetimiz. Asla yapamayacağımı bilmeme rağmen onu yenmeye çalışmak hoşuma gidiyordu. Bazen de ortası çökmüş eski bir döşek gibi hissediyordum ve artık dayanamayacak hale geliyordum.

Başını kaldırıp bana baktı. Çok solgunsun, dedi. Ruh halini teninden okuyabiliyorum. Bedeninin sana söylemeye çalıştıklarını dinle.

Bana uzattığı kâğıt mendili elime alıp yumruğumun içinde sıktım, gözlerimin dolmasına izin verdim.

Güzel, dedi. At içindekileri. Bir kâğıt parçası uzattı. Perşembe görüşürüz, dedi ve seans bitti. Arabama koşarcasına gittim, kendimi güvende hissedince alnımı direksiyona yasladım.

5

R'yi banliyödeki alçak, beyaz eve ilk getirişimde tüm komşularımın pencerelerinden beni izlediklerini biliyordum, önümüzdeki günlerde evin önünde veya çimlerin orada karşılaştığımızda beni dürtükleyip yorum yapacaklardı.

Ne hoş, uzun boylu bir adam, diyeceklerdi. Bir öncekine ne oldu?

Olacakları hızlandırmak için mutfakta bardaklara eşit miktarda votka ve meyve suyu doldurdum. Kokteyl bardaklarının kenarına romantizmi kuvvetlendirsin diye birer minik şemsiye koydum. Getirdiği küçük frezya demetini çalkaladığım boş votka şişesine yerleştirdim. Kravatını ve ceketini oturma odasında çıkarıp ahşap sandalyenin arkasına özenle asmıştı. Nazik tavırlarını, kol kasla-

rının hoş şişkinliğini beğeniyordum, içkiyi alırken gülümseyişini de beğendim. Hepsini çocuğumuza geçirmesini umuyordum. Bu düşünce kalbimi telaşla sıkıştırıyordu.

Bir süre işten söz ettik. Üzerinde çalıştığım deneyleri sordu, gizli bilgi olduğunu söyledim. Aslında yalandı ama kendimden söz etmek istemiyordu canım. Şehrin diğer ucundaki yüksek, cam binalardan birinde çalışıyordu ve ofisine yakın bir yerde benzer başka bir binada oturuyordu. İşini anlatırken canlandı ve gözüme daha güzel görünmeye başladı ama onu doğru dürüst dinleyemedim, bir saniye daha geçsin istemiyordum. Yanına gidip kucağına oturdum, onu öptüm. Ah, dedi kollarını bana dolarken.

İkinci içkilerimizi yatak odasında içtik. Düğmelerini açıp elbisemi üzerimden sıyırırken ve üstünkörü bir hayranlıkla bedenimi süzerken hem bir işi yerine getirir gibi ciddi hem de baştan çıkarıcıydı. Metalik kâğıt paketi içindeki prezervatifi fazla ileri gitmeden cüzdanından çıkardı. Yatağın yanındaki masanın üstüne koydu.

Takmana gerek yok, dedim.

Takarım, olsun, dedi cömert bir tavırla, gömleğini çıkarırken.

Bir yandan derimin altında kımıldayan karanlık duyguyu hissedeceğinden korkuyordum. Bazen uyumadan bir süre önce ellerimi karnıma koyup, o karanlığın bedene gelmiş hali olduğuna kuşku duymadığım derin bir nabız atışı hissederdim ama daha sonra bu konuyu araştırınca, hayatta kalmamı sağlayan sıradan bir damar olduğunu anladım.

Mahcup davranmaya çalıştım ama mümkün değildi. İştahlı olmak elimde değildi. Bir-iki kez sıcaklık, yakınlık tehdidini hissettim, başımın yanını öptüğü zaman. Öpücüğünden hoşlanmak istemiyordum, bunun kendine özgü sorunlara yol açacağını biliyordum. O gece bende kaldı ve ikinci seferinde prezervatif takmakla uğraşmadı, sabah

uyandığımızda, üçüncü seferinde de gelmedi aklına korunmak. Eylemin kendisi coşkuluydu, aerobik yapmak gibiydi. Sonrasında alçalmış değil sağlıklı hissettim kendimi, bedenim hafifçe vınlıyordu sanki. Sabah erkenden gitmesine bozulmadım, öyle yapmasını tercih ediyordum.

Gerçi o gittikten sonra kalkıp işe gitmek için hazırlanmak yerine bir bebek bacağının nasıl bir şey olduğunu hissetmek için bir çoraba un doldurmakla uğraştım. Daha önce bir bebek bacağına dokunmamıştım ama nasıl bir şey olduğunu hissetmek istediğimi biliyordum. Fotoğraflarını görmüştüm.

Banyonun zeminine yüzükoyun uzanıp o yasak düşünceyi geçirdim aklımdan, ölmek istiyorum diye, ancak doğru olduğundan emin değildim. Doğru ve yanlış artık iki zıt uç da değildi zaten. Bedenim daha önce hiç duymadığım bir dilde konuşuyordu benimle.

Hayatının küçük ateşiyle izin verilenden başka bir şey yapmak istemenin düşünülemez bir şey olduğunu biliyordum ama işte buradaydım ve yapıyordum o şeyi. Yasadışı hamile kalan kadınlara ne yaptıklarını bilmiyordum ama başkalarının da olduğunu tahmin ediyordum, ben yalnız olamazdım. Annelik emirle durdurulabilen, keşfedince içinizden söküp alabilecekleri bir şey miydi? Ne olursa olsun yapmaya çalışmak gereken bir şey miydi? Hayatımı tümüyle kötülük içinde geçirmemiştim, bunun bir şeyleri değiştirebileceğine inanmak istiyordum ama değiştirmeyeceğini de biliyordum. Biletinizi değiştirmenin hiçbir yolu yoktu.

Bunu istememeye çalıştım ama kendime engel olamadım, sözcüklerini söylemeyi denedim ve öyle iyi geldiler ki tekrar tekrar söyledim aynı cümleyi. Lütfen hayatta kalma uzmanı veya hayatta kalmayı içgüdüsel olarak bilen biri olmadığımı hatırlayın. Lütfen pek çok hata yapıldığını ve bazılarının gerekli olduğunu anlayın.

Uzun boylu, hoş bir adam, dedi komşum Iona, dışarı çıktığım anda. Adımlarını benimkilere uydurup sigarasını yaktı, ben de kendi sigaramı yakabileyim diye ateşi uzattı. Sonuncuya ne oldu?

Öldürdüm onu Iona, dedim. Elma ağacının dibine gömdüm. İnanmıyorsan kaz da bak.

Nefes al, nefes ver. Aldırış etmeye küçük bir mola vermiştim. Arzum çatlayıp açılmıştı. Şimdi içine bakıp neler olduğunu görmem gerekiyordu. Şimdi gerçekten yapmıştım yapacağımı işte.

Iona güldü. Ah, ne kötüsün, sen yok musun! dedi.

Ona hak verdim. Sigaramın dumanını havaya üfledim.

6

Su aerobiği dersine erken gitmiştim, bu yüzden plastik bardakta sulandırılmış meyve suyu alıp kafeye oturdum. Masamdan yüzme dersi alan çocukları, şehrin başka yerlerinden, beyaz biletli kadınların ve ailelelerinin toplaştığı uysal banliyölerden otobüsle getirilen bebekleri göremiyor ama yürek parçalayan seslerini duyabiliyordum. Tanımadığım bir başka kadınla göz göze gelince kadın seslere yüzünü buruşturdu.

Bu ne gürültü böyle, dedi.

Evet, diye hak verdim ona.

Bunlarla uğraşmak zorunda kalmadığıma memnunum, dedi kadın. Sakin bir ifadeyle dergisine, kahvaltısına döndü. Üstüne özenle fıstık ezmesi sürülmüş kızarmış ekmeğini ağzına götürdü. Gerçekten mutlu görünüyordu. Teni pürüzsüzdü, giysileri pahalı görünüyordu. Günün kalanını nasıl geçireceğini, nerede çalıştığını, evinin

neye benzediğini merak ettim; birine veya bir şeye bağlı mıydı, özgürlüğü için müteşekkir hissediyor muydu?

Belki günü benimkine benziyordu. Derse gelmeden önce ilginç evrak işleriyle ilgilenmiş, banyoyu seyreltilmiş çamaşır suyuyla yerden tavana silmiştim, her şey sevdiğim gibi temizdi. Daha sonra dizlerimin üstünde emekleyerek oturma odasında R'nin peşinde dolaşmayı planlıyordum, tam da başka bir dünyada bir bebeğin emekleyeceği, yuvarlanacağı ve çiğnemek için bir şeylere uzanacağı yerde. Kaliteli vermut içecektik ve kusacak kadar içmemin, ertesi günü berbat edecek kadar içmemin önemi olmayacaktı çünkü sonrasında geçecek günler, sonsuz günler yalnızca benim seçimlerime göre ilerleyecekti. Tren istasyonuna yürürken adımlarım bile neşeliydi. Zamanım bana aitti, hayatım yalnızca benimdi.

Şimdi, çocukların seslerini duyunca bunların hepsi buhar olup uçmuştu. Bir şey tetiklenmiş, bir refleks faaliyete geçmişti. Tırnaklarımı avuçlarıma bastırıp meyve suyunu içtim. Gözyaşlarından uzak durdum; havuzdaki seanslarımızdan önce böyle hissetmeye alışmıştım artık. Hissizleşmek gerekiyordu. Karanlık his göğsümün içinde balon gibi şişiyordu.

Suyun kıyısında, siyah likra kostümümü giydikten sonra, birkaç çocuğun havuzda oyalandığını gördüm. Çok ufaktılar. Gülüyor, gülüyorlardı. Klor boğazımın arkasını yakıyordu. Sınıfımdaki kadınlara bir şey unuttuğumu söyledim ve soyunma odasına, ortak duşa gidip yere çömeldim, ağlama sesimi gizlemek için suyu açtım. Kendimi toplamayı başardığımda diğer kadınların hepsi havuzdaydı.

Kırmızı sandalyesindeki cankurtaran benim de suya girmemi bekledi ve kasetçaların düğmesine ancak ondan sonra bastı. Müzik çalmaya başladı. Kollarımı kaldırdım, savurdum, suyun altına daldım. Kadınlar yanımda dönü-

yor, suyu kontrollü kavisler halinde sıçratıyorlardı. Suyun altına girince çevremdeki kolları ve bacaklarını görüyordum. Tuhaf bir hayvanın içinde olmak gibiydi. Sonunda ayağa kalktığımızda ve cankurtaranın tebriklerini kabul ederken sular bedenlerimizden süzülüyordu ve yüksek tavanlı, havadar salonda üşüyorduk; yalnız hissetmiyorduk, yalnız değildik.

7

Güven ilişkimizin ayrılmaz bir parçası, dedi Doktor A. Seni senden daha iyi tanıdığıma güvenmelisin.

Aslında bunu yapmak istemiyordum fakat kendimi ona bırakmanın da rahatlatıcı bir yanı vardı. Hayatımın belli yollarda ilerlemeyeceğini bilmenin nasıl rahatlatıcı bir yanı varsa, onun iznini almanın da rahatlatıcı olan bir yanı vardı.

Bir keresinde ona eskiden doktor olmak istediğimi söylediğimde bana gülmüştü. Doktor olmak için belli türde biri olmak gerektiğini, saygısızlık etmek istemediğini ama benim öyle biri olmadığımı ve bunu zaten bildiğimi söylemişti, öyle değil miydi ama?

Örneğin, demişti, kalbimi on saniye için durduran bir solüsyon enjekte edildi bana. Eğitimimin bir parçası olarak. Yani teknik olarak öleyim ve sonra yeniden hayata döneyim diye.

Kendinizi bizden üstün hissedebilmeniz için mi? diye sormuştum.

Aslında seni anlayabilmem ve yardım edebilmem için, diye karşılık vermişti.

Yakınlığa benzemek üzere tasarlanmış etkileşimler

arasında gerçek bir yakınlık anı. Zaafımın bu olduğunu biliyordu, beni kendi dünyasına aldığı zaman hem tiksiniyordum hem de gururum okşanıyordu. Buna karşı koyamıyordum.

Peki ne gördünüz? diye sormuştum ona.

Bir şey görmedim, demişti. Tüm perdeleri çekili bir odada olmak gibiydi. Hiç unutmadım hissettiklerimi. O odaya girmek istemezsin.

Peki ya zaten o odadaysam?

Sanırım bunu söylediğim zaman gülmüştü ama kızılımsı sakalı her zamankinden daha uzundu ve ağzını örtüyordu, bu yüzden anlamakta zorlanmıştım. Yorgun görünüyordu. Doktor A'nın yaşını tahmin etmek zordu ama o gün kırk beş yaşlarında olduğunu tahmin etmiştim. Onu bir sonraki görüşüm farklı olacaktı. Kimi zaman dışarıda arabamın içine oturup klinikten çıkmasını bekliyordum fakat herkesin çıktığını görmeme rağmen onun dışarı çıktığını bir kez bile görmedim, karanlıkta bile.

8

R ve ben çabucak bir düzen oturttuk. Trenle ya da arabayla onun semtine gittiğimde R'nin temiz, boş apartman dairesinde seks yapıyor, sonra oturduğu binanın bir sokak ilerisindeki ucuz restorana gidip tabaklar dolusu yumurta veya makarna yiyorduk. Asansörde konuşmuyorduk ama bazen birbirimize bakıyorduk, hatta bazen gülümsüyorduk, kimi zaman da asansörde binada oturan başka bir adam oluyordu ve R ona selam verdiği zaman, bana hitap etmediği anlarda sesini duymaktan hoşlanıyordum. Başka birinin telefon konuşmasını duy-

mak ya da postasını açmak gibiydi. Onun evreninin değişmez bir parçası olmayacağımı zaten hissediyordum ve bu durumla barışmıştım. R asansöre her binişimizde parmak eklemlerini çıtlatıp aynada yakasını düzeltirdi. Fiziksel rutininin bir parçası olan bu önemsiz alışkanlıkların isteseniz de istemeseniz de zamanla gönülsüz bir samimiyete yol açtığını düşünüyordum. Onun yanında duran yansımama bakardım. Birlikte çok iyi görünüyorduk. Yemeğimizi yıllardır yemek yememiş gibi yiyorduk, dengesiz duran ahşap masanın altında dizlerimiz birbirine dokunuyordu.

Çok geçmeden bana eskisi kadar saygılı davranmamaya başladı. Örneğin artık prezervatiflerden söz etmiyordu. Planımın parçası olmasına rağmen biraz canımı sıkmıştı bu. Yalancıktan da olsa biraz sevgi görmek hoş olurdu, yatakta soluk soluğa bana değersiz bir kaltak olduğumu söylediği zamanlarda bile. Ama onun yerine yalnızca, Daha fazla, daha fazla! diye karşılık veriyordum. Tüm hayatımın açıklaması. İstediğim zaman uyumlu davranmayı biliyordum.

O da benim evime geliyordu. Yatağımdayken, bedeninde diğer mavi biletli kadınların izlerini hissediyordum, sanki onları soğurmuştu; nelerden hoşlandıklarını, nasıl davrandıklarını. Geçmişteki veya bugünkü bu kadınların nerede olduklarını, kendilerini nasıl onun kollarında bulduklarını merak ediyordum. Geceleri kalkıp evine gittiğinde, Başına geleceklerin bedelini ödemelisin, diyordum kendi kendime. Ev boştu. Çevre evlerde komşular hâlâ uyuyordu. Her seferinde bacaklarımı başımın üstüne kaldırıyor, ayaklarımı yatak başlığının üzerindeki duvara yaslıyordum. Yerçekimi değiştirilemezdi. Yerçekimi benim tarafımdaydı. Sonra sabah olurdu ve yatağın üstündeki duvarda –hafif ama belirgin– kirli ayak izlerini görürdüm ve her seferinde yürek parçalayıcı gelirlerdi

bana; sanki hayaletime aitlermiş, sanki başka bir dünyadaki bana aitlermiş gibi.

Bana bir sürpriz yaptı ve herkesin gittiği aşk motellerinden birine gittik. Buna bir yolculuk denemezdi, motel şehrin hemen dışındaydı. Seviştikten sonra çıkıp zincirleme sigara içtiğimiz balkondan şehir merkezinin ışıklarını görebiliyorduk. Odanın duvarları kirli beyazdı, yatak örtüleri pembeydi ve kontrplak yatak başlığı kırmızı ve mavi kuş resimleriyle süslenmişti. Yorganda tam üç tane sigara yanığı saydım ve açıp altına yüzüstü uzandım. Yüzünü boynuma gömdü. Harikasın, çok güzelsin, dedi. Yalnızca sözcüklerdi bunlar. Sadece bir ağızdan çıkan seslerdi.

Plastik bir torba içinde getirdiği bira şişeleri zarifçe şıngırdıyordu. Küvete soğuk su doldurduk, bira şişelerini ve aşağıdan sipariş ettiğimiz buzu koyduk. Sarhoş olduğumuzda şişelerden birini küvetten çıkarıp bebekmiş gibi bir yüz havlusuna sardım. Bunu komik bulmuş görünmüyordu ama yine de içtik bebek birayı, bitirene kadar sırayla birbirimize uzattık.

Şehre yaptığı yolculuktan söz etti biraz. Anlattıkları bir kamp gezisini andırıyordu. Erkek çocuklar gruplar oluşturmuşlardı. Bazen gruplar başka gruplarla kavga ediyordu. En uzun boyluları ve en güçlüleri bendim, diye açıkladı. Kendimi çoktan erkek olmuş sayıyordum. Yoluma hiçbir şey çıkamazdı.

Bizde kura yoktu ama hayatımızın öyle kolay olduğunu sanma sakın. Sesi gururu hafifçe incinmiş gibi çıkmıştı. Belki aynı yoldan geçmiştik.

Umarım değildir, dedim, buna güldü.

Çocukların o yolda neler yaptığını biliyorum, demedim.

Bira sayesinde tüm çekincelerimden kurtulmuştum. Bedenlerimizden başka her şeyi unuttum ve yere diz

çöktüm, kollarımı başımın üstüne kaldırıp gerindim. Topuzumdan kurtulan saçlarım dağılmıştı. Yüzümde yastık. Boynumdaki el, boynumun ön çukuruna yerleşen başparmak. Fiziksel eylem fiziksel eylemi takip ediyordu. İçimden çıktı, karnıma boşaldı ve temizlemek için hiçbir şey yapmadan televizyonu açıp bir reklama gülmeye başladı. Kuruyana kadar orada öylece yattım, kirli olmaktan haz duydum.

Ama sonra, ellerimle nazikçe yatağa yapıştırdım onu. Bedenim kımıldıyor, kımıldıyordu. Benimle kal, dedim ona. Olduğun yerde kal. Duvardaki püsküllü aplik sallanıyordu. Halinden hoşnut, kalçamı şaplakladı. Kucağından inmeden önce yumuşamasını bekledim.

Uykuya daldığı zaman dışarıdaki yoldan geçen arabaların tavanda tekrar tekrar dolaşan ışıklarını seyrettim, iki köprücükkemiğimin arasındaki, eliyle sıkıca bastırdığı yumuşak yeri okşadım. Burası vücudumda en sevdiği yerdi ama nedenini anlayamıyordum, beni oluşturan onca şey arasında neden bu mütevazı kemik parçasını seçtiğini bilmiyordum. Kırılganlıkla ilgisi olabileceğini düşünüyordum ve dolayısıyla ona sormak istemiyordum, düş kırıklığına uğramak ya da uğratmak istemiyordum çünkü kırılgan değildim, korunabilir biri değildim, açık arazide esen karanlık rüzgâr ve tozdum ben, kimsenin benim için yapabileceği bir şey yoktu.

Suçluluk duygusu arayarak serin kabuğumun içini yokladım ama hiçbir şey bulamadım. Yalnızca bir yumruk kadar gergin kalbimi hissettim. Bacaklarımın arası ıslaktı. Çoktan hamile kalmış olabilirdim. Bunu bilmek mümkün değil artık.

9

Hamile kalırsam kanamamın duracağını biliyordum. Yetişkinlik yıllarım boyunca öğrenebildiğim tek şey buydu, ama bu bile bir şehir efsanesi olabilirdi. İlk ay kanamam her zamanki gibiydi. Fakat sonraki kanamam bir gün gecikti. Derken iki, üç, dört. Endişeyle sayıyordum. On. On bir. Saklambaç gibi veya yüzme antrenmanı sırasında suyun altında kalmak gibiydi. Hem umut ediyordum hem etmiyordum. Kayıtsızdım. Hayır, yalan bu. Kayıtsız falan değildim. Fakat bunu ne kadar istediğimi itiraf etmek dile bile getiremeyeceğim bir utançtı. Denemeye kalktığımda zihnime statik doluyordu sanki. Onun yerine saydım ben de. Suçsuz, soyut rakamlar.

On beş. On altı.

Süpervizörüm başıma dikilip bir pipetin içindeki gümüş nitratı su dolu bir kaba damlatmamı seyretti. Karışım hemen çözüldü. Cehennem taşı, dedi. Eskiden böyle derlermiş. Çok güzel.

Bir şair gibi konuştun, dedim. Yüzüme, gözlerime dokunmamaya dikkat ederek gözlüğümü kaldırdım.

Kimya alanında çalışmayı seçmiştim çünkü rahatlatıcı bir yanı vardı. Çünkü belli bir sonuca ulaşıyordunuz, sonuç biliniyordu çünkü maddelerin birleşimi daha önce pek çok kez test edilmişti, çünkü başka insanlar tamı tamına aynı prosedürü gerçekleştirmişlerdi. Tabii bulaşma konusunda, tüm sürecin dengesini bozup bambaşka bir şeye dönüştürebilen hafif dalgalanmalar konusunda dikkatli olmak şarttı. Fakat ben yinelemeleri, temel bir şeyin işleyişini hissetmeyi ve bilimin kendini açıklama becerisini seviyordum.

Hayatım başarısız bir deney gibi geliyordu bazen. Tüm talimatları takip etmiştim ama olmam gereken in-

san olamamıştım sonunda. Biyolojinin sorunu buydu zaten bence, daha kesinlikten uzak bir alandı; kendi kendime kindar bir şekilde *kötü bilim* demeye başlamıştım ona, fakat yalnızca istediğim gibi gitmediği için. Doğru, kendime laboratuvardaki malzemeler kadar özen göstermiyordum. Laboratuvarda her şeyin bir yeri vardı, her şey doğru etiketlerin mutlak dengesine, temizliğe bağlıydı. Emniyetli davranmak, protokollere uymak şarttı. Yalnızca belli ayrıcalıkları olanların girebildiği odalar vardı.

Fazla insan canlısı değilsin, öyle değil mi, demişti Doktor A, ilk veya ikinci seansımızda. Ona gücenmek istemiştim ama içimden gelmemişti.

Rakamlar üst üste yığılıyordu. Onları içimden tekrarlıyor, deneyler arasında köpüklü kimyasal sabun pompalıyor ve avuçlarımda özenle köpürtüyordum.

Yirmi. Yirmi bir. Yirmi iki.

10

Sende bir değişiklik var, dedi Doktor A. Gerginsin. Birisi sana bir sır verip benden gizlemeni söylemiş gibi. Ne olabilir, merak ettim.

İyiyim ben, dedim.

Bir spirometrenin içine solumamı istedi, akciğerlerimin kapasitesini ölçmek için. Yüzüm kızarana, oda dönmeye başlayana dek üfledim. Kulağıma soktuğu bipleyen termometreyle ateşimi ölçtü. Kan testi, idrar testi yapmaması için dua ettim, karnımı muayene etmesin, içime bakmasın diye.

Her şey yolunda görünüyor, dedi. Bekleyip görme-

miz gerekecek. Öne eğildi. Son zamanlarda aileni ne sıklıkta düşünüyorsun?

Pek sık değil, dedim ona. Her şeyle muhteşem bir şekilde baş ediyorum.

Doktor A bana gülümsedi. Aferin sana, dedi. Baksana, ne kadar iyisin.

11

İş çıkışında gittiğim barlarda bedenim daha farklı geliyordu bana. Alkol sanki birisi içkime bozuk para atmış gibi metalik bir tat bırakıyordu ağzımda. Daha çabuk etki ediyordu. Kininin sağlıklı olabileceğini düşündüğümden şarap yerine cin tonik içmeye başladım. Sigara içince midem bulanıyordu, yeni ve tuhaf bedenimin organları ve damarları etrafında dönen dumanı düşünmekten hoşlanmıyordum. Bir gece meslektaşlarım yaz tatilinden söz ettiler, nereye gideceğimi sordular bana. Henüz karar vermediğimi söyledim. Belki bu yıl vize almayı denerim, dedim ve sözcükler ağzımdan çıktığı anda bunları söylediğim için kendimden nefret ettim, burada bile riskten uzak duramadığım için, oyuncağının peşinde bir kedi gibi.

R'yi gördüm. El salladı, yanıma geldi ve yanağımdan öptü. Hoşuma gitti. Başka bir yere, tanıştığımız bara gittik ve ilk gece oturduğumuz masaya oturduk ama ikimiz de söz etmedik bundan. Belki de hatırlayamayacak kadar sarhoştu. Belki de uydurmuştum bunları. Misilleme olsun diye ufak bir tartışma çıkardım çünkü benim için anlamlı olan şeyler onun için her zaman anlamlı olmuyordu; ama kavga etmek istememin asıl nedeni içimde

ona ait, büyüyen bir parça olmasıydı ve o bunu bilmiyordu.

Neden her şeyin kanıtlanmasına ihtiyacın var? diye sordu R bana, tartışmanın sonunda. Neden şu ânı yaşayamıyorsun? Ama şimdiki zaman bile güvenilmeyecek kadar kaygan geliyordu bana. İçimdeki değişim birden dayanılmaz bir hal almıştı.

Hayatınla ne yapmak istiyorsun? diye sordum. Ona bakıyordum ve o da bana bakıyordu, ama aslında bakmıyordu, görmüyordu.

Yapacak ne var ki? diye karşılık verdi.

Bilmiyorum, dedim, birden duygulanarak; başımı çaresizce masaya yaslamak, yanağımı masanın sert yüzeyine, dökülen biraların içine koymak istiyordum. Ama dik durdum.

Neşelen biraz, dedi. Her şey yolunda, eğleniyoruz işte. Hoşuna giden bir şarkı çalmaya başlayınca başıyla ritim tuttu. O etrafı seyrediyordu ben de onu; kulağının şekline, kırlaşmaya başlayan saçlarına, içki bardağını nasıl kararlı bir tavırla tuttuğuna bakınca duyduğum şefkat beni şaşırtmıştı. Bunlar şimdi benim de içimde olabilecek şeylerdi. Özür dilerim, dedim ama beni dinlemiyordu.

Rüyalarım üstüme su dökülmüş gibi capcanlıydı. Belki bir semptom olabileceğini düşündüğüm berrak bir tehlike de karışıyordu rüyalarıma. Bana kalırsa bu artık içimde iki insanın rüyalarını barındırdığımı gösteriyordu ve elbette bir çocuğun rüyaları bu kadar taze ve tuhaf, kurutulmak üzere ipe asılmış bir fotoğraf gibi ıslak renklerle dolu olacaktı.

Rüyalarımda bazen ıssız bir yoldan şehre doğru yürüyen kızdım, bazen de soluk mavi saten elbisesiyle ormana giren, sonra arabaya binen, kilometreler akıp giderken sessizce bekleyen kız. Kimi zaman rüyalarımda o kızı kovalıyor, boynundaki kolyeyi çekip alıyordum. Ba-

zen de hışırdayan yaprakların arasında diz çöküyor, yalvarır gibi elimi uzatıyordum. Kendimi arabadan aşağı attığım da oluyordu. Lütfen, diye yalvarıyordum her seferinde. Lütfen.

Bazen de kendimi yeniden babamın evinin banyosunda veya ormanda buluyor, çam iğnelerini avuçlarıma dolduruyordum ve bedenim değişmiyordu, geleceğimde her şey vardı; kırların kokusu, diğer ahşap evler, tuzakların içinde çırpınan tavşanlar.

Fazla içmemiş olmama rağmen ertesi sabah kalkar kalkmaz kustum, R duymasın diye sessizce yaptım bunu. Doğru ânı kollayacağım, dedim aynadaki yansımama. Günlerden cumartesiydi, sabahın erken saatlerinde yürüyerek döndüm eve. Issız kaldırımlarda, sessizlikte temiz, çileci bir saflık vardı. Gökyüzü çirkin bir pembeye bürünmüştü, cam kuleler bu rengi yansıtıyordu. Gökyüzü kanar gibi görünüyordu. Tüm dünya kanıyordu, ben hariç.

12

Bunu yapmanın iki yolu var, dedi Doktor A, öğrendiği gün. Son kanamamın tarihini sormuştu ve söylerken duraksamıştım. Beni beyaz kâğıt serili muayene masasına yatırıp karnımı yokladı, sonra bana kâğıttan bir hasta elbisesi verip soyunmamı söyledi. Soğuk jeli bedenimde hissettim, küçük bir sondayla kalbimden aşağı tüm bedenimi taradı. Karaciğer, mide, böbrekler. Ekranı göremiyordum. Kaşlarını çattı, düğmelere bastı, ekrana yansıyan imgelere daha yakından baktı. An meselesiydi artık. Çarpan kalbimdeki elektriği, onun düzenli, hızlı ritminin deniz sesini andıran uğultusunu hayal ettim. Be-

beğin kendi iyiliği için kımıltısız kalmasını diledim ama bunu yapmayacağı, yapamayacağı anlaşıldı.

Biraz önce bekleme odasında başımı dizlerimin arasına eğmiş, sonra sendeleyerek banyoya gidip kusmuştum. Anlaşılan bebek beni hasta ediyor, bir virüs gibi içeriden zehirliyordu. Kaygılandırıcı bir düşünceydi bu. Oracıkta, tuvalet kabininde, safradan yanan boğazımla ölüp gitme düşüncesiyle gönülsüzce uzlaştım. İşimi bitirmemi bekleyen sabırsız kadınların topuk tıkırtılarını duydum, ağzımı silerek tuvaletten çıktığımda kaşları havaya kalktı. Kadınlar anlardı. Kadınlar artık benim düşmanımdı. Üzerimde mavi kır çiçeği renginde pamuklu kumaştan bol bir elbise vardı; bu şekilde gizlenmeye henüz ihtiyacım yoktu ama bedenimi saklamak zorunda hissediyordum. Ne olur ne olmaz diye.

Bedenimdeki teri ve jeli kâğıt havlularla sildikten sonra perdenin arkasından çıktım ve her zamanki yerime oturdum. Bitki çayından bir yudum alan doktorun gözlük camları bir an için buğulandı. Parmaklarım masasının üstündeki abaküsün renkli boncuklarında dolaştı. Yeşil, kırmızı, mavi, sarı. Bir-ki, bir-ki. Kahverengi halı. Oturduğum plastik sandalyenin kurumsal turuncusu. Vınlayan diktafon.

Gözlerimi yumdum, bir şeyler yapmasını, birilerinin kapıyı kırıp içeri dalarak beni tutuklamasını bekledim ama hiçbir şey olmadı.

Seçimini yap, dedi sonunda. Gözlerimi açınca yüzündeki ciddi ifadeyi gördüm ama kendini önemli hissetmekten haz alan bir yanı da vardı.

İzin ver bugün burada halledeyim, sen de hiçbir şey olmamış gibi hayatına dön, dedi. Uyanacaksın ve olan biten her şeyi unutacağız.

Diğer seçeneğim nedir? diye sordum.

Seni ondan kurtulmaya zorlamayacağım ama böyle

devam etmene de izin veremeyiz. Gitmen gerekecek. Gönderileceksin.

Nereye gönderileceğim?

Kaşlarını çattı. Bunu sana söyleyemem, Calla. Fakat o yolculuğu yapmak istemeyeceğini söyleyebilirim.

Kımıldamadan bekledim.

Beni dinle, Calla. Ölümcül bir hata yaparsan onu kaç kere geri çevirebilirsin, kendini affettirebilirsin? Gelip seni bulacaklar. Bundan kaçış yok.

Öne eğilip konuşmaya devam etti ama kendi ter kokum dikkatimi dağıtmıştı. Seçenekler basit görünüyordu fakat yanlış cevap nabız gibi içimde atıyordu. Bir saat neredeyse dolmak üzereydi. Yelkovan çizgiyi geçene kadar sessiz kalmaya karar verdim. Sonunda bana bakmaktan vazgeçti.

Peki o halde. Evine gidebilirsin. Ancak bundan sonra gözetim altında olacaksın, dedi. O yüzden sakın aptalca bir şey yapma.

13

Kliniğin önündeki ankesörlü telefondan R'yi aradım, gelip beni alması için yalvardım ona. Birinin gelip beni almasını istiyorum, dedim.

Gerçekten mi? dedi. Oraya kendi arabanla gitmedin mi? Çaresiz hissetmene neden olmak bana düşmez.

Sesinin tonu hoş, söyledikleri mantıklıydı.

Ama sana ihtiyacım var, dedim. Şu anda ihtiyacım var sana.

Gerçekten çok işim var, dedi, ben de arabaya binip yoğun şehir trafiğini aşarak onun apartman dairesine git-

tim. Asansörün aynalı duvarına yaslanıp gözlerimi kapadım. Asansöre benden başka kimse binmedi.

Kapıyı hemen açmadı. Açtığında üzerinde açık renk keten bir gömlek vardı, kravatsızdı, yanağımı öpmedi, alnımı okşamadı, gözlerimin içine bakmadı, nasıl hissettiğimi sormadı ama bana bir bardak buzlu su verdi.

Zor bir seans mıydı?

Suyu bir dikişte içtim, yumruk yaptığım elimi göğsüme koymuştum.

Hiç baba olmayı istedin mi? diye sordum ona. O karanlık duyguyu, içimde nabız gibi nasıl attığını, bana neler yaptırdığını anlatmaya ancak bu kadar yaklaşabilmiştim.

Düşünceli bir tavırla tezgâha yaslandı. Ah, konu bu muydu? dediğinde bir an için korktum ama sonra, Bir beyaz biletlinin peşine düşeceğimi mi sanıyorsun? dedi sonunda.

Şey, belki, dedim. Bir gün gidersin belki.

Bunları şimdi konuşmamalıyız, dedi. Haydi gel.

Gülümsedi, şakağımdan öptü, beni odasına götürdü ve yatağına yatırıp üstümü gri nevresimiyle örttü. Biraz uyu, dedi. Uyuduktan sonra insan daha iyi hisseder. Elini erdemli bir tavırla örtülerin altındaki göğsümün üstünden geçirdi. Derin, temiz bir uyku çektim, duygusal hiçlik uykusuydu bu. Uyandığımda gitmişti. Bir süre tavanı seyrettim, içim boşaltılmış gibi hissetmemeye çalıştım. Kalkıp tüm odalara baktıktan sonra evden çıktım ve yalnız olduğumu hissetmemek için radyonun sesini yol boyunca iyice açtım.

Arabayı şehir merkezine park edip yürüyerek biraz dolaştım, kalabalığın arasında şu büyük bebek arabalarından birini görmeyi umuyordum. Dizlerim çözülecek gibi oluyordu. Bir bebeğin buruşuk ve elma gibi doğal yüzünü ve iki yana çekilen insanları başıyla selamlayan baba-

sını görmek istiyordum. Bunun yapılabileceğine dair kanıt istiyordum. Ama aradığım kanıtı bulamıyordum.

Bazen hepimiz isterdik bebek görmeyi. Babaya ufak tefek hediyeler vermek de âdettendi. Para, şeker, mendiller. Baba verilenlerin hepsini bir fileye koyardı ama daha sonra içindekileri ayıklayacağını, bebeğe zarar verebilecek her şeyi atacağını bilirdik. Bir bebeğe zarar vermek isteyebilecek insanlar da vardı. Bunu açıkça düşünemesek de biliyorduk. Bazı kadınlar gözlerini dikip bakar, bir daha bakar, şans getirsin diye bebek arabasına dokunmaya çalışırlardı. Başkaları daha ikircikli davranırdı, bazıları da seyreden, hediyeler veren, bebeğin çevresine doluşan insanlardan uzak durmaya özen gösterirdi. Bazıları bebeği görmek istemezdi.

Şehirde ilk kez bir bebek gördüğümde garipsemiş, uzaydan gelmiş bir şey görmüş gibi olmuştum. Fakat büyüdükçe bebeklerin kötücül bir gücü olduğunu hissetmeye başlamıştım. Beni felakete sürükleyebilirlerdi. Bir bebek arabası görür ve cebimde bulduğum gümüş parayı babasına verirsem, o da beni nazikçe başıyla selamlarsa en yakındaki gizli bir köşeye gidip ulurcasına haykırma isteğim geçene kadar kendime sarılmak zorunda kalıyordum.

Bebek eşyaları satılan bir dükkâna girdim, içeride tezgâhın arkasındaki kadından başka kimse yoktu. Kadın bana baktı ama bir şey demedi. Ellerimi saçmalık ölçüsünde küçük çorapların, pelüş oyuncakların üzerinde dolaştırdım. Kedi kulakları tutturulmuş bir bereyi aldım elime. Kafamın içi zonkluyordu, ateşim çıkmıştı.

Pardon, dedi kadın, bana doğru gelirken. Pardon ama gitmeniz gerekiyor.

Ama arkadaşım için bir şey alıyorum! dedim ona, öfkeyle. Bakmaya hakkım yok mu yani?

Öyle arkadaşların yok senin, dedi, bunun üzerine vazgeçip dükkândan çıktım, elimden geldiğince hızlı

adımlarla insan kalabalığına karıştım. Aptal kaltak! diye bağırdığım zaman insanlar bana baktı, sonra başlarını çevirdiler.

Doğal olanı yaptığını sanıyorsun ama yanılıyorsun, diye uyarmıştı Doktor A beni. Sana göre bir şey olduğunu sanıyorsun ama değil, emin ol değil.

Yürüdüğüm sokaklar temiz ve gri, hava soğuktu. Ağaçlar henüz çiçek açmamıştı ama fazla uzun sürmeyeceğini biliyordum, ekşi yeşil tomurcukların içinde saat mekanizması gibi tıkırdayan bir şey vardı, zaman çiçekleri açtıracaktı. Diğer yandan bugün şehirde hiç bebek yoktu ve herkes su gibi kayarak bir yerlere gidiyordu. R'nin bebek arabalarından biriyle mahallemde, şehrin sokaklarında dolaştığını, komşuların bebeği görmeye çalıştığını zihnimde canlandırabiliyordum. Bunları düşününce bir banka oturup başımı dizlerimin arasına eğmem gerekti.

İyi misiniz? diye sordu bir ses.

Başımı kaldırıp konuşan adama baktım, bir baba olup olmadığını merak ettim. Bunu merak etmeden baktığım erkek yoktu artık. Bir babayı baba yapan neydi? Peki bir anneyi anne yapan? Bende eksik olan neydi? R yerde emeklemeyecek, kendini kirletmeyecek birini bekliyordu. Ben de salt duyularından ibaret, disiplinden yoksun bir bebek gibiydim. İhtiyaçlarının peşinde bozuk bir motor. R'yi sevmiyordum bile, hiçbir şeyi sevmiyordum.

Fakat belki de onu seviyordum ama bunu itiraf etmek istemiyordum. En basit insani duygulardan bile yoksunken, bu duygular bedenimin sahiline çarpan dalgalardan ibaretken nasıl anne olacaktım, hem ay kadar uzak hem de rahatsızlık verecek kadar yakın gelen bu bedenle? Böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Bunu fark etmemiş olmam aptallıktı.

İyi misiniz? diye sordu adam yeniden.

Evet, dedim ama soruyu unutmuştum. Adam bir şey söylemeden yoluna gitti. Parmağındaki nikâh yüzüğünün ışıltısı çarptı gözüme. Ağzıma safra doldu. Dikkatle banktan kalkıp arabaya yürüdüm.

14

Doktor A'yla konuştuktan üç gün sonra kapıma bir paket geldi.

Bir elçi sabah erkenden kapımı çaldı. Pencereden onu gördüğüm zaman kaçmayı düşündüm ama kapıyı açacak cesareti topladığımda beni tutuklamaya kalkmadı, hatta hiçbir şey söylemeden paketi uzatarak başını salladı. Işıkta çimenler boyanmış gibi dümdüz görünüyordu. Anlaşma bozulmuştu. Belki de ilk kez dönüşü olmayan bir yola girdiğimi, başlattığım şeyi durdurmanın mümkün olmadığını anladım.

Paketteki leri oturma odasında yere döküp bir süre kımıldamadan seyrettim. Küçük bir çadır vardı, ipler ve kazıklarla kurulanlardan değil, sallanınca hokus pokus yapmış gibi kendiliğinden açılanlardan. Fazla ayrıntılı olmayan bir harita, sekiz paket erişte ve dört paket kurutulmuş et, iyot tabletleri, bir çakı ve eski görünümlü, hatta antikaya benzeyen bir tabanca. Hayatta kalmak için gereken temel şeyler. Hepsini sırt çantama doldurdum ve misafir odasında yatağın üzerinde parlak, kırmızı naylona sarılı bir halde bıraktım. O ilk gün belki dört kez açıp baktım çantanın içindekilere, rüya görmediğimden emin olmak için.

Paketten çıkanların çoğu sembolik nesneler olsa da en azından bu kez bana bir çadır vermişlerdi.

Bir kez daha yolculuğa çıkacağım, dedim kendi kendime. Büyük bir maceraya atılacağım.

15

Bana daha önce kimse yapmadı böyle bir şey! diye haykırdı R, haberleri ona verdiğim restoranda. İki haftadır görüşmemiştik. Bifteğimi özenle çiğnedim, ona hemen karşılık vermedim. Canım demir açısından zengin ağır yiyecekler çekiyordu, kanayan şeyler yemek istiyordum.

Hep yapmak istiyordun bunu, değil mi? diye suçladı beni. Nasıl hissedeceğini merak ediyordun.

Nasıl mı hissediyordum; soğuk elektriğe maruz kalmış gibi. Bedenimde bir çekilme hissi. Açıklanamaz bir şekilde yere çakılan bir kuş gibi hissediyordum. Yumuşak tüylü beyaz bir kuş, benden çok daha güzel bir şey.

Olay çıkarma, dedim. Olay çıkarmaman için burada buluşmak istedim.

Neden söylemiştim ki ona? Ne şekilde mantık yürüttüğümü anımsayamıyordum şimdi. Her şey kaçıyordu zihnimden. Köşedeki altın renkli papağan kafesinin içinde çığlığı bastı. Siyah bir piyano. Uzun, lacivert önlüklü bir garson kız yanımıza geldi. Her şey yolunda mı? diye sordu, R çatalını sallayarak uzaklaştırdı onu. Yüzünde sert ve zalim bir ifade vardı.

Neden? diye sordu. Tek bilmek istediğim bu. Neden?

Fakat isteğimin nedenini yüksek sesle ifade edemezdim; onu dünyaya salıp yaralanmasını, bir tartışma konusuymuş gibi yerden yere vurulmasını görmeye dayanamazdım. Teorik bir şey değildi, hassas ve sözcüksüz bir parçamdı benim, onu anlatacak dilden yoksundum.

Orada öylece oturacaksın demek, dedi. Açıklamaya bile çalışmayacaksın.

Anlamazsın, dedim.

Duygusal bir hastalığın var senin, dedi.

İstiyorsan öyle de, diye karşılık verdim. Mavi biletli ağzımdan çıkan hiçbir gerekçeyi kabul etmeyeceğini bana bakışından anlamıştım zaten.

Biletleri mavi de olsa beyaz da, insanlar neden çocuk yapar anlamıyorum, dedi konuştuklarımız duyulmasın diye sesini alçaltarak.

Belki kimse bilmiyordur nedenini, dedim. Hissetmek gereken bir şeydir.

Peki hissettiklerinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? dedi. Başka duyguları dene önce. Geri dönüşü olan bir şeyleri mesela. Kadehime şarap eklemeye çalıştı ama zaten çok içmiştim, elimi kadehin üstüne koydum. Geç kalmıştım. Şarap her yere döküldü.

Biliyorum işte, dedim. Kendimi tamamen ona açmadan içimdeki karanlık duyguyu nasıl açıklayacaktım? Ona da aynı şeyi hissedip hissetmediğini nasıl soracaktım? Bana bakıyordu. Acınası hissettim kendimi. Elimin üstündeki şarabı yaladım.

Ya bu işi halledeceksin ya da seni gönderirler, biliyorsun, dedi dikkatini yeniden yemeğine yöneltirken.

Onun için çok geç, dedim masaya dökülen şarabı peçetemle silerken. Ona paketi anlattım. Şu anda evimde. İstersen gelip görebilirsin.

Önümüze birer fıstıklı muhallebi kondu. R'nin bakışlarına aldırmadan ikisini de yedim. İştahım dinmek bilmiyordu. İlk kez utanmıyordum bundan.

Evime gidip paketteki her şeyi çıkardık. Silahı eline aldı. Bana doğru çevirdi. Namluyu elimle ittim. Hayır, dedim yaramazlık yapan bir köpekle konuşur gibi, silahın dolu olmadığını bilmeme rağmen. Kollarımı kaldırıp bluzumu çıkardım ama bana sırtını döndü.

Sana bakamıyorum bile, dedi.

Karnım belli olmaya başladı, dedim. Görebilirsin, dedim. İstersen.

Aslında karnım pek belli olmuyordu ama nefes alıp karnımı şişirdim. Ona daha gerçekçi görünsün istiyordum. Görebileceği ve dokunabileceği bir şey olsun istiyordum.

İstemiyorum, dedi bana bakmadan. Hayatta en son istediğim şey bu.

Eteğimi indirirken, sutyenimi çıkarıp çoraplarımı yavaşça aşağı yuvarlarken de ne yaptığımı duymasına rağmen dönüp bakmadı. Ona hiçbir şey söylemedim, giysilerimi özenle katlayıp yatağın üzerine koydum, karnımdaki hafif şişliği iki elimle tuttum, henüz belli olmuyordu, dikkatli bakmayan bir şey göremezdi. R kollarını kavuşturmuş, sırtını bana dönmüştü.

Sonra evden çıkıp gitti. Merdiven basamaklarını birer birer indiğini duydum ama peşinden koşmadım, yerimden bile kımıldamadım. Karanlık çöker, komşularım evlerine dönerken öylece çırılçıplak bekledim. Televizyonlarının ve yapılan yemeklerin sesleri, gökyüzüne bakmak veya çamaşırları toplamak için açılan kapılar, hayatın küçük ve ritmik öğeleri her yanımdaydı, önemsiz olmayan hayatın sesi her yerde devam ediyordu.

16

Bir sonraki seansımızda Doktor A sessizdi. Bu kez kahverengi velur kanepesine oturmuş, hafifçe arkasına yaslanmıştı. Böyle yaparak beni rahatlatmaya çalışıyordu fakat geçen bunca zamana rağmen, hayatımın onca yılını

anlatmış olmama rağmen yanında nadiren rahatlayabiliyordum. Parmaklarım plastik sandalyenin kenarlarını sıkı sıkı kavramıştı, eklemlerim bembeyazdı.

İtiraflara ayrılan uzamı önemsiz beyanlarla doldurabilirsem bir şeyler geciktirilebilirdi belki. Aptalca olmasına rağmen buna inanıyordum, oysa Doktor A paketten haberdardı, onu kendisi göndertmişti.

Gülümsedi ve beni tuzağa düşürmüş gibi öne doğru eğildi, oysa bir şey söylememiştim. Zihnin son zamanlarda neler yapıyor? diye sordu bana. Her zamanki sorusu.

İçerideki ışık zayıf ve oynaktı. Ona ne zaman yalan söylesem bakışlarımı sol gözünün altındaki küçük çillerden oluşan takımyıldıza veya burnuna dikiyordum, böyle gözlerinin içine bakıyor gibi göründüğümü biliyordum. Fakat bu kez yalan bir türlü çıkmıyordu ağzımdan. Guruldayan midem gerginliği dağıttı. Doktor A güldü. Aç mısın? diye sordu. Bana bir nane şekeri ikram etti. Dişlerim şeker küresini hemen kırdı ve ağzıma öyle çok salya doldu ki dışarı taşacak sandım.

Sana bir şey geldi mi, Calla? diye sordu. Kapına bir şey bıraktılar mı?

Konuşmadım, onun yerine bakışlarımı pencereye doğru çevirdim, güneş ışığı yarı indirilmiş storların arasından dilim dilim giriyordu içeri.

Sürgün edilmek en temel insani korkulardan biridir, dedi. Başka bir şey, kurtarılması mümkün olmayan bir şey olduğumuzu doğrular. Öyle olduğumuzdan gizliden gizliye hep kuşkulanırız zaten. Sürgün edilmek içindeki örtük sefilliğin onaylanmasıdır.

Duraksadı. Belki de sen onaylanmasını istiyorsundur.

Belki de ben onaylanmasını istiyorumdur, diye hak verdim ona içimden.

Her an gitmeye hazır ol. Paket arabanda dursun. Çağrı gelecek ve her an gelebilir, geldiği anda gitmelisin.

Seni yakalarlarsa elimden hiçbir şey gelmez. Bir an sustu. Şimdiye kadarki hizmetlerini takdir ettiklerinden sana bir şans verecekler. Böyle olması gerektiği için üzgünüm, dedi ve o an için içten göründü bana.

Soluğum kesilmişti. Yeniden kura çekme şansım var mıydı?

Hayır. Olmadığını biliyorsun, dedi başını iki yana sallayarak. Ne anlamı olur ki? Sonuç aynı çıkacaktır. Biletini değiştiremezsin.

Şu anki halimle kura merkezinde, elbiseli kızların arasında bunu hak etmişim gibi sıraya girdiğimi hayal ettim. Yeniyetmeliğimden beri gördüğüm, tekrarlanan bir rüyayı hatırladım; ince bir metal plaka avcumun içini kesiyordu ve yaralarımdan kan değil, mürekkebi andıran koyu çivit mavisi bir sıvı akıyordu.

Kaçmak için bir şansın olacak, diye devam etti. Bir yolculuk yapacaksın, sanırım bir önceki yolculuğun gibi. Fakat hedefe doğru ilerlemek yerine kaçıyor olacaksın. Bazı insanlar bunu bir tür sınav kabul eder.

Yapmam gerekeni söyleyin yapayım, dedim.

Bunun için biraz geç kaldın, dedi. Elinden gelenin en iyisini yapmaktan başka şansın yok.

Cevabını duyunca, ne kadar nazik olsa da ağlamaya başladım, çünkü ilk kez onu gerçekten hayal kırıklığına uğratmışım gibi konuşmuştu.

Ağlamam durunca, Aileniz var mı? diye sordum ona.

Bunları seninle konuşamam, dedi. Üzgünüm.

Daha sonra, onu aradığım zaman R eve geldi. Çağırdığım zaman gelmesi beklenmedik bir şeydi, ona minnettar kalmıştım. Bir torba da yiyecek getirmişti; parlak sebzeler, kaliteli peynirler, en sevdiğim ekmekten.

Ne yapıyorsun? diye sordum hepsini masaya koyduğu sırada. Masaya tabak, çatal bıçak, buzlu ve limonlu bir sürahi su da yerleştirdi.

Bir şey deniyorum, dedi bir bıçağı dilimleyip tabağa koyduğu ekmeğin yanına yerleştirirken. Bahçeden topladığı güngüzeli çiçeklerini de kavanoz içinde masaya koymuştu. Peynirlerin etiketlerini okudu ve yememe izin olan peynirleri tek tek işaret etti.

Nereden biliyorsun bunları? diye sordum.

Bir şeyler öğrendim ben de, dedi. İş arkadaşlarımdan biri şunu verdi.

Yememem gereken yiyecekler ve yapmamam gereken şeyleri listeleyen bir broşürün fotokopisini uzattı. Sayılanların hepsi en sevdiğim yiyecekler ve bazıları da en sevdiğim davranışlardı. Fark etmez. Her şeyden vazgeçerdim. Okurken R beni seyretti.

Sonra bana geri vermen gerekecek, dedi.

Başın derde girer mi? diye sordum. Duygulanmıştım.

Belki, dedi.

Bir şey yapmana gerek yok, dedim. Ben mavi biletliyim, unuttun mu?

Gerek olmadığını biliyorum, dedi.

Yatakta iki eliyle yüzümü tuttu. İlk kez birbirimizin gözlerinin içine baktık uzun uzun. Gözleri öyle koyu renkliydi ki sanki siyahtı. Ben de onun yüzüne dokundum ellerimle. Yanağımı okşadı, başparmaklarını şakaklarıma koydu.

Yine bir şey deniyorsun, dedim. Başını salladı.

Ona bakınca içimde yükselen duygudan hem nefret ediyor hem hoşlanıyordum. Gerçek olup olmadığını anlamak zordu, belki de bedenim yine kandırıyordu beni. Temelde iyi bir insan olduğunu fark ettim. Bu beni öyle üzdü ki başımı çevirmek zorunda kaldım.

Uyuduğu zaman kansız günlerimi not aldığım deftere *Biyokimyasal tepkime!* ve *Tüm yakınlıklar üretilmiştir*, yazdım.

Kendini daha iyi koru, yazdım arkasından. *Cesur ol, ve hazır ol.*

17

Süpermarkette kendimi güvende hissederdim. Çocukken bile bolluk bereket dolu bir yerde başıma kötü bir şey gelemeyeceğine inanırdım. Klimanın verdiği ferahlık hissini, ışıkların altındaki hipergerçek renkleri severdim. Süpermarket bana kalbimin henüz büzülüp kurumamış olduğunu anımsatırdı. Yatık raflara dizilmiş muzlar, elmalar, şeftaliler ve onlardan yükselen yaz kokusu. Elimde tel sepetle market raflarının arasında dolaşmayı, seçeneklerimi değerlendirmeyi, bir ihtiyacı dile getirmenin ve karşılanmasının basitliğini severdim. Tuz. Portakallar. Sert çedar peyniri. Marketin girişinde bir bankomat vardı. Markete her gidişimde bir miktar para çektim. Kimseyi kuşkulandırmamak için büyük miktarlar çekmedim. Gıcır gıcır banknotların makineden çıkmasını beklerken hareketsiz durdum, sıkılmış gibi tırnaklarıma baktım, bir şey düşünmüyormuş gibi yaptım ve eve dönünce banknotları katlayıp sırt çantamın, ceketimin gizli köşelerine sakladım.

Alışkanlıktan içki dükkânının önünde durdum, içki içmemem gerektiğini çok geç hatırladım. Dükkân sahibi ıslak görünen eliyle çağırdı beni yanına. Değerli müşterilerinden biriydim.

Calla, canım. Muhteşem bir Beaujolais geldi bugün, dedi karton espresso bardağına biraz şarap doldururken. Mutlaka denemelisin.

Kısa bir an için duraksayıp bardaktakini içtim, yeniden doldurdu. Çok güzel, değil mi?

Tadı toprak gibiydi. Nefis, dedim ve daha sonra lavaboya boşaltmak için bir şişe satın aldım.

Eczanede bir ay boyunca ihtiyaç duyacağım her şeyi topladım, Doktor A'nın reçetelerini gözden geçirdim;

tentürler, vitaminler, etiketleri okunmaz elyazısıyla doldurulmuş kahverengi şişeler. İçerisi serindi, klima çalışıyordu, yerden bir şey almak için eğilirken dengemi korumak için tezgâha tutundum. Kanım içimde şişmişti sanki, her yanım ağrıyordu.

18

Bir sabah, pembe penye kumaşta daha koyu pembe bir leke. Tuvalet kâğıdında pembe leke. Banyoda yere oturdum, ellerimi yumruk yaptım, sessizdim. Bine kadar saydım, sonra yeniden bine kadar saydım ve kendime dedim ki, Sokağa fırlayıp haykırmaya başlama sakın. Üzüntü bir an beni ele geçirdi, sonra kendimi topladım ve iç çamaşırımın içine tuvalet kâğıdı yerleştirdim. Gün devam etti. İnançsızlığı, kozmik kararsızlığı, kendi korkularım ve düşüncelerimin dengesizliğini suçladım. Saatte bir kontrol ediyordum. Artık pembelik görünmüyordu.

Yani her an sona erebilir, dedim Doktor A'ya. Bununla nasıl baş edeceğim?

Pek çok beyaz biletli kadın baş etmeyi biliyor ama, dedi. İlginç.

Ya hak ediyorsam? dedim ona, duymak istediği gibi. Ya uygun olmadığım için oluyorsa?

Kollarını kaldırıp gerdi. Zamanımız doldu, dedi. Sıradaki hasta.

Evde, özel anlarımda, kapı kilitliyken, ellerimi birleştirip karnımın üstüne koyuyor, karnımı şişiriyordum. Yalnızca görmek için, diyordum kendime. Kansız üç ay geçirmiştim. Pek de uzun bir süre sayılmazdı. Akciğerlerim, diyaframım zorlanmaktan yanıyordu. Tişörtümün altına

bir yastık soktum. Sadece görmek için. Banyodaki aynanın önüne bir sandalye koyup üzerine çıktım ki tüm bedenimi görebileyim, başsız olsa da. Bu eylemin sorumsuzluğu beni korkutmuştu, sandalyenin üstünde ayakta durmak, bir kere düşsem her şeyin sonlanabileceği düşüncesi.

Bir yanım düşmeyi içinden geçiriyordu. Dürüst olmam gerekirse öyleydi. Kendi hayatımın içine düşerim, diye düşünüyordum, kötü bir kabustan sonra yatağımdan yere düşmek gibi. Sonra dikkatle sandalyeden indim.

Mahallenin sanat merkezinde bir belgesel gösterimi vardı, bir gece Iona'yla izlemeye gittik. Belgeselin doğumu konu aldığını bilmiyordum. Unutma olasılığımıza karşı, bize ne kadar şanslı olduğumuzu anımsatmak istemişlerdi. Doktorların bir kadının içine giren ellerini seyrettik. İnsan sesi yerine klasik müzik duyuluyordu sahne boyunca. Diğer yanımda oturan biri, İğrenç, diye mırıldandı ama karanlıkta kim olduğunu göremedim. Iona'nın uzattığı paketli çikolataları elimin tersiyle ittim. Gözlerimi perdeden ayırmadım.

Kapının yanındaki sandalyede oturan bir elçi bacaklarını uzatarak esnedi. Beyaz gömlekli, lacivert pantolon ve ceketliydi, aslında hemen herkes gibi. Bir elçinin bir insanı yere devirdiğini yalnızca bir kez görmüştüm, bunu öyle hızlı yapmıştı ki sanki öyle bir şey olmamıştı, öyle hızlıydı ki kimse tepki verememişti. Üzerime bol bir gömlek giydiğim için memnundum. Artık bildiklerime rağmen birisinin elime tutuşturduğu plastik bardaktan şarap içtim. Aslında yalnızca dudaklarımı ıslattım, sonra da şapırdattım ki şarap lekesine bulansınlar. Belgeseli izlerken şarabı üstüme dökmek geldi aklıma. Ekrandaki kadının ağzı sanki yıllarca süren bir çığlıkla açılmıştı ve sesini duyamamak neredeyse daha da kötüydü. Islak boğazının karaltısı görünüyordu, doktorların eldivenli elleriyle

yokladığı yerden bir şeyler çıkıyordu. Dehşetle aynı acının benim içimde de yaşadığını fark ettim, çıkmak için fırsat kolluyordu.

Işıklar yanınca insanlar bana ve gömleğime dökülen şaraba baktı. Ah, ufak bir kaza geçirmişsin, dedi Iona.

Çantasından çıkardığı kâğıt mendillerle gömleğimi, kot pantolonumu sildi.

Öyle sakarım ki, dedim özür niyetine. Çok üzgünüm.

Yerdeki şarap kalıntısını bir avuç kâğıt havluyla silerken kimse bana yardım etmedi. Dışarı çıktığımızda ıslak kumaş soğuk soğuk tenime yapıştı. Iona'yla sessizce eve yürüdük.

19

R'yle aramızdaki her şeyin bittiğini tahmin ediyordum, bana akşam yemeği hazırladığı geceden beri ondan haber almıyordum; ama bir akşam işten sonra bir barda onunla karşılaşıncaya kadar emin olamadım. Yanıma geldi. Ona karşı hâlâ şiddetli bir çekim duyuyordum, hatta bu duygu eskisinden de kuvvetliydi belki. Hormonlarım kanımı kaynatıyordu. Herkes güzel göründüğümü söylüyordu.

O gelmeden önce kızıl saçlı bir kadınla flört ediyordum. Çıplak omzunun pürüzsüz tenine dokunuyordum ve gülüyordum. Üçümüz birkaç dakika kadar beceriksizce sohbet ettik, sonra R paltomu aldı. Hadi gidelim, dedi bana. Küstahlığı beni heyecanlandırmıştı. Kızıl saçlı kadın yeni bir hedef bulmak için arkasını döndü.

Benim evime gittik, küçük bir kapta süt ısıttı, gülümsemiyordu. Onu çekiştirdim, ceketini çıkardım. Ke-

merini çektim. Bekle, dedi, sütü benim için bir fincana doldururken. Sütü uysalca içtim ve pantolonunu indirdim. Yapışkan, solgun ağzımla öptüm onu. Başı ağrıyormuş gibi kanepeye uzanmıştı, elbisemi çıkarıp dizlerimin üstüne çöktüğümde, hatta kendimi çırılçıplak sandalyenin üzerine bıraktığımda bile sertleşmedi.

Sana öyle bakamıyorum artık, dedi beni iterek. İşe yaramıyor. Her şeyi mahvettin. Hem kendine hem bana kızıyordu.

İçindeki şefkati zorla ortaya çıkarmak istiyordum. Kollarımı ona dolamak, yaptıklarım için özür dilemek ve gururumu bir kenara atıp ona, Lütfen, lütfen, birlikte halledelim bunu, çok korkuyorum, bana ne olacak bilmiyorum, diye yalvarmak istiyordum.

Ama öyle yapmadım; onun karşısında savunmasız davranmayı başaramıyordum. Histeri içimde fokurduyordu. Onun yerine çıplak bedenimin üzerine beyaz laboratuvar önlüğümü geçirdim. Ben senin doktorunum, dedim muzipçe. Nasıl hissettiğini söyle de seni tedavi edeyim!

Dönüp bana baktı. Biliyor musun, bir zamanlar senin için bir şeyler hissedebileceğimi sanmıştım, dedi. Ama artık hissetmiyorum. Şimdi beni iğrendiriyorsun, dedi ve çıkıp gitti. Yumruklarımı halıya vurdum, hiç ses çıkmadı.

Sonrasında uzun bir banyo yaptım, köpükleri karnımın üstüne yığdım. Dehşete kapılmayı bekledim ama o gece yanıma uğramadı. Yumuşak kumaştan uzun geceliğimi giyip huzur içinde uykuya daldım. Sonunda yalnız olduğumun bilincindeydim artık.

20

Komşularım da Doktor A'ya gidiyordu. Seçimimiz olduğundan değil, bize atanan doktor oydu. Korkularımız ve sırlarımız coğrafi olarak takip ediliyordu. Onları bir haritanın üstünde işaretleyebilirdiniz. Her şeyi aklında tutabilmesi şaşırtıcıydı. Başkalarının zihinlerini incelediğini düşünmek de şaşırtıcıydı. Işıldayan, düzgün akortlu şeyler. Benim bulanık ve tekleyen zihnimin aksine.

Nasılsın bakalım? diye sordu Doktor A.

Çok iyiyim gerçekten, diye yalan söyledim.

Yalan söylüyorsun, dedi iyi huylu bir neşeyle. Bazı davranışların seni ele veriyor. Örnek vermeyeceğim yoksa onları yapmayı bırakırsın. Soyun lütfen.

Sarı yazlık elbisemi başımın üstünden çıkardım, o bir mezurayla karnımı ölçerken iç çamaşırlarımla öylece bekledim. Hemen hiç fark yok gibiydi ama artık ölçülebilecek kadar büyümüştü karnım. Sekiz santim, dedi yüksek sesle.

Bana nelere aşerdiğini anlat, dedi mezurayı toplarken. Bana rüyalarını anlat. Nefesi bir su birikintisi gibiydi ama nahoş da sayılmazdı. Bir an için gözlerimi kapadım, klimanın uğultusuna odaklandım.

Elma, dedim. Et. Toprak.

Bunlar rüyaların mı, aşerdiğin şeyler mi, diye sorunca, Her ikisi de, diye karşılık verdim. Defterine bir şeyler yazdı. Sırtım ona dönük yeniden giyindim, kollarımı başımın üstüne kaldırıp elbisenin içine soktum. Tenim ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Onu öldürmek geçti aklımdan, masasına yavaşça yaklaşıp kalemlerinin yanında duran dekoratif mektup açacağını alabilirdim, yapması ne kadar kolay olurdu. Fakat arkamı döndüğümde bana bakıyordu ve suçluluk duygusuyla kızardım.

Bir rüya günlüğü tut, dedi. Rüyalarını yaz. Her birini. Tansiyon ölçme zamanı.

Koluma taktığı turuncu halkayı nadiren sergilediği bir şefkatle şişirdi, sanki bir hayvanın tasmasını takar gibi. Kolum ölü gibiydi, sanki vücudumun parçası değildi, sanki uçup gidecekti. Plastik halkadaki havayı indirdi. Kolum yeniden hissetmeye başladı.

Ne zaman gideceğim? diye sordum Doktor A'ya yeniden. Beklemek beni öldürecek.

Yalnızca başını sallamakla yetindi. Bunu ben söyleyemem, dedi. Her kadın için farklıdır. Artık benim yapabileceğim bir şey yok.

Bu kez sakalını tamamen kesmişti. Sürekli değişen yüzünü akılda tutmak zordu. Kimi zaman Doktor A'nın hayal gücümün bir eseri, yeni boya ve antiseptik kokusunun çağırdığı bir sanrı olup olmadığını merak ediyordum.

Sizce iyi bir eş ve anne olabilir miyim? diye sordum Doktor A'ya. Yolculuğu unutun bir an için. Mavi biletli olduğumu unutun.

Hayır, dedi hemen, hiç duraksamadan. Çok sinirlendim. Ayağa fırladım, sandalyeyi devirdim.

Haklı olduğumu kanıtlamak ister gibi davranıyorsun, dedi Doktor A.

Neden bana nazik davranamıyorsunuz? diye sordum.

O benim işim değil, dedi. Sana duymak istediklerini söylersem ne faydam olur ki?

Devrilen sandalyeyi kaldırdı, oturmamı işaret etti. Çıkıp gitmek istiyordum ama oturup yüzümü avuçlarıma gömdüm ve onu dinlemeyi sürdürdüm.

O gece rüyamda bir taş doğurdum ve taşı ağzıma koyup yuttum, arkasından üzüntü içinde uyandım. Bu rüyayı yazamadım.

Doktor A'nın resepsiyon görevlisi sonraki hafta beni aradığında ona artık rüya görmediğimi, uykunun ağır bir

battaniyeye benzediğini söyledim ve bana inanmıyormuş gibi bir ses çıkarsa da hikâyemde ısrar ettim. Rüyalarım kendimle benim aramda kalmalıydı. Tüm utancı ve tuhaflığıyla. Bana kalan bir şeyler de olmalı, değil mi ama? diye sordum aynadaki yansımama. O da sessizce onaylayarak bana hak verdi.

21

Berrak yaz akşamlarında ad biriktirerek zaman geçirmeye başladım. İçimde bir şeyler uyandıran sözcükleri yazıyordum: *Süpernova*, *Mercedes*, *Çöl*. Ellerimi nazikçe süpermarket ürünlerinin üstünde dolaştırıyor, adlarını zihnimde evirip çeviriyordum. *Vişne*. *Mandalina*. Sabah erken uyandığımda adlar doluyordu zihnime, hayatım boyunca gördüğüm her şeyin, içtiğim ve tükettiğim her şeyin adları. *Lux*. *Finn*. *Riley*. *Dylan*.

Adları bir kâğıt parçasına yazıyor, kâğıdı çiğneyip yaptığım listeleri kimse görmesin diye klozete tükürüyordum. Fakat bu önlemler bile bir şekilde yeterli gelmiyordu ve kadere meydan okumamak adına adların arasına masum sözcükler ekliyordum. *Süt*, yazıyordum. İplik. Tavuk. Bu dümdüz sözcükler bile seçilerek konmuştu ve dolayısıyla yeni bir değer, bir tür ciddiyet kazanmışlardı gözümde, çünkü kalkıştığım eylemin sorumluluğunu, gerçekliğini adları düşünürken fark ettim. Bir çocuğa her türlü adı koyabilirdiniz.

Turşu, diye düşündüm buzdolabı rafında dizili, soğuktan buğulanmış kavanozlara bakarken. *Biberiye*.

Bir ad icat etmeyi, daha önce hiç duyulmamış bir ad bulmayı da düşündüm. Fakat dünya adlandırılmış ve ka-

taloglanmış şeylerle doluydu ve bebeğe gerçek bir şeyin adını vererek onu dünyayla kısıtlamış olacaktım. Ona verebileceğim tek normallik hediyesi buydu, sevgimin yanında.

22

Bir sabah işe gitmek için evden çıktığımda Iona yanıma gelip benimle birlikte uygun adım yürümeye başladı. Gözleri kızarmış, bedeni içindeki hava sönmüş gibi gevşekti. Her şey yolunda mı? diye sordum düşünmeden.

Bir sigara yaktı. Hayır, hem de hiç değil! dedi, dumanını üflerken. Romantik sorunlar. Bilirsin işte. Gerçi belki de bilmiyorsundur, ne de olsa şu hoş adam var hayatında.

Ah o iş bitti, dedim. Hemen keyiflendiğini fark ettim.

Hadi, gerçek kahve içelim, dedi ve ona hayır diyemedim.

Yolumuzun üstünde olmayan bir kahveciye uğradık, beyaz lamine masada oturan Iona'yı seyrettim. Onun haricinde yalnızca laboratuvardan tanıdığım arkadaşlarım vardı ve arkadaşlıklarımız tuhaf bir şekilde sterildi, alkolün etkisiyle yapılan itiraflar ve yakınlaşmalar ertesi gün yok sayılıyordu. Iona dağılmıştı, duygulandığı için yüzü kızarmıştı. Saç tutamları tokalardan kurtulmuştu. Bana en sonuncu kötü macerasını anlatıyordu, bir erkeği yatakta başka biriyle yakalamıştı, tüm mavi biletli kadınlar seks düşkünü çıkarcı kahpelerdi, onlarla nasıl rekabet edecekti? Sen ve ben öyle değiliz, diye açıkladı durumu, biz farklıyız, bu da durumu bizim için daha zor kılıyor çünkü standartlarımız var.

Aslında standardım falan olmadığını ve geçmişte hiç vicdan azabı duymadan başkalarını ödünç aldığımı söylemeye gerek duymadım. Yalnızca kahvemi içtim.

Sigarasını kehribar rengi mazgallı kül tablasında hırsla söndürdü. Beni hafta sonu için bir yere bile götürmedi, diye haykırdı. Senin erkeğin bunu yapmıştır eminim.

Evet, bir kez, dedim. Bir motele gittik.

Bir kerecik olsa bile yeterdi. Tek istediğim yolculuk etmek! Beni kimin götürdüğü umrumda bile değil. Önemli olan götürülmek.

O konuştukça her şeye yabancılaştığımı hissediyordum. Kahve makinesinin uğultusu, paketini açıp fincanıma döktüğüm toz şekerden çıkan gümüşi ses. Büzülüp karnımın içine girmek, bebekle birlikte orada saklanmak istiyordum.

Pek de güzel değildi, dedim. Başka bir yerdi sadece.

Karşılık olarak ona R'nin beni beyaz biletli bir kadın bulmak için terk ettiğini, güzel bir bebek yapacağını ve onu kocaman bir bebek arabasının içinde dolaştıracağını anlattım. Söylediklerim yalan olsa bile ağlayacak gibi oldum, Iona yerinden kalkıp sırtımı okşamaya geldi. O hayalî kadın ne cüretle benim sahip olamadığım bir şeye sahip oluyordu, bunu bana nasıl yapabilirdi! Mantığımın devreleri yanmıştı. Gözyaşlarım kahveme damlıyordu. Iona benim için bir sigara yaktı, sigara içmemem gerektiğini biliyordum ama canım çok istiyordu, bu yüzden dumanı içime çekmemeye çalıştım ve üçte ikisi bittikten sonra söndürdüm sigarayı. Iona söndürdüğüm sigarayı kültablasından alıp hiç utanmadan içip bitirdi. Ona acıyordum, kendime de acıyordum. Artık böyle biri olmayacaktım ben, artıkların peşinde koşmayacak kendimi küçük düşürmeyecektim.

Bu kadar zor olması bazen çok yoruyor beni, dedi. Eli istemsiz ve bilinçsiz bir hareketle kolyesine gitti. Ay-

nı jesti gün içinde ben de kim bilir kaç kez tekrarlıyordum.

Başka bir gün aynı kafede cam kenarına oturup sıcak sütlü ve tarçınlı kahve içerek gelip giden kadınlarla erkekleri seyretmiştim. Beyaz kâğıt torbalar, bahar modası, arkadan toplanmış saçlar. Kaşığa doldurduğum süt köpüğünü kırmızı masaya döktüm. Plastikteki yanık izi bir yarayı andırıyordu. Kahve alan bir elçi tezgâhın başında dikiliyordu ama bana bakmıyordu. İçinden şarkı söyler gibi parmaklarını lacivert kumaşla kaplı bacağına dokunduruyordu. Doktor olmayı sık sık düşünmüştüm fakat elçi olmak aklıma hiç gelmemişti daha önce. Kendim için hayalini kurmadığım bazı gelecekler vardı. Gerçi şu anki durumum da kısa süre önce onlardan biriydi.

23

Uyumadan önce günleri sayıyordum. Geçen ve hayatta kaldığım bir günü daha işaretledim, yastık kılıfımın içine sakladığım deftere bir çentik daha attım.

Yüz on. Yüz on iki.

Mide bulantısı geçmişti, tereyağlı ekmeğin üzerine koyup tuzla süslediğim domates dilimlerini yiyordum; dilimlenmiş biftek ve tavuk, ayrıca konserve sardalya da en çok tükettiğim besinlerdendi. Kiloyla süt içiyor, ağzımın kenarından akmasına aldırmıyordum.

Bir elçi herhangi bir sebeple laboratuvara geldiğinde omzuma dokunmasını, beni arabama götürmesini, çevremdeki kadınların dehşet içinde olanları seyretmesini bekliyordum. Fakat elçiler asla benim için gelmiyordu, ya birisinin süpervizörüyle buluşuyor ya da bir güvenlik

meselesini konuşmaya geliyorlardı, gerçi kimi zaman bana bakarken bakışlarının her şeyi biliyormuş gibi parladığını düşünmekten alamıyordum kendimi.

Çok güzel görünüyorsun, dedi laboratuvardaki kadınlar öğle yemeği arasında. Bir grup kadın binanın önündeki banka, tek başıma oturup salamlı sandviç yediğim yere gelmişti. Saçlarımı, cildimi övdüler. Temiz, kuru elleriyle dokundular bana. Çok iyi görünüyorsun, dediler. Hiç bu kadar iyi göründüğünü görmemiştik. Bu gece bizimle dışarı çıksana, artık hiç gelmiyorsun.

Hazırlanırken bir kadeh içki içtim, gerisini tuvalete, saksıların dibine döktüm. Lavabonun kenarında, yeşil plastik saksısında bekleyen zavallı aşk merdiveni. Onu öldürmüştüm. Hayatımı da öldürüyordum. Yeni bir şey, benden daha büyük bir şey yaratıyordum. Bir kadeh içmiş olmama rağmen her şey çok net geliyordu. Kendimi çok önemsiz hissediyordum fakat buna rağmen içimde kimsenin bilmediği bir evren vardı. Birisi gözlerime kalem çekti. Başka biri ağzıma bir sigara tutuşturdu. Öksürdüm, sigara ıslak lavaboya düştü. Bırak da kahkülünü kıvırayım, dedi birisi. Bedenimi memnuniyetle onlara teslim ettim.

Barda R'yi gördüğümü sandım ve yanına gittim ama geniş omuzlu ve kısa saçlı başka bir adamdı karşımdaki. Tüm şehir onun gibi erkeklerle doluydu, hatta tüm ülke. Onu ömrümün geri kalanı boyunca her kavşakta, her süpermarkette görecektim. Ödemem gereken bedel buydu. Diğer bariz bedelin yanında. Tuvalette aynaya bakınca ne kadar iyi göründüğümü tam anlayamadım bile. Her yer duman içindeydi, nefes almak zordu, bardağımdaki sodayı içtim ve kalabalığın arasından geçerek kadınların etrafında oturduğu masaya ulaştım. Kadife bir kanepede oturuyorlardı, masanın ortasında içine ayçiçeği yerleştirilmiş mavi bir şişe vardı. Hepsi gözlerini dikip

bana baktı ama belki de hayal ediyordum bunu, bir şeyleri yorumlamanın birden fazla yolu vardı, ben de en kötüsünü seçiyordum elbette. Yanlarına oturup elimden geldiğince kollarına dokundum ve yaptıkları şakalara neşeyle güldüm. İyi hatırlanmak istiyordum. En iyi halimle hatırlanmak istiyordum.

Fakat sonraki günlerde şehirde yürürken görüş alanımın kenarına biriken kadınları fark etmeye başladım. Bedenime bakıp merak eden kadınlar. Birkaç adım peşimden yürüyor, birbirleriyle bakışıyor, süpermarkette çenem havada karnımı korumak ister gibi tuttuğum alışveriş sepetiyle geçerken bana bakıp fısıldaşıyorlardı.

Havuzun soyunma odasında da beni seyrediyordu kadınlar. Su aerobiği için benimle birlikte havuza gelen Iona belimi tutup sıktı. Şaşkınlıkla yerimden sıçradım.

Sürpriz! dedi.

Canım yandı, dedim.

Hayır yanmadı, dedi. Yanmış olamaz.

Gözleri parlaktı. Parlak gözleri karnımda dolaşıyordu. Havlumu aldım. Havuzda başıma toplandıklarını, yere oturup dizlerimi göğsüme çektiğimi, suyun üzerime aktığını hayal ettim.

Daha sonra, ıslak saçımla dışarının karanlığına çıktığımda, arabamın yanına gittim ve yan aynalardan birinin kırılmış olduğunu gördüm. Kendi yüzümü öyle kırılmış görünce düşüyormuşum gibi içim çekildi. Arabaya binip hızla oradan uzaklaştım ve eve ulaşınca kapıyı arkamdan kilitleyip yere çöktüm.

Onları terk ediyordum; hayatlarının benim için yeterince iyi olmadığını söylüyordum. İhanete uğramış gibi hissetmekte haklılardı. Nedenini anlayabiliyordum. Fakat aynı zamanda ben de terk edilmiş hissediyordum kendimi. Beyaz biletli kadınlar beni asla kabul etmeyecekti. Çok yalnız hissediyordum, gerçek yalnızlıktı bu.

Birileri benim için mutlu olsun istiyordum. Benim için mutlu olacak bir kişi bile yoktu.

24

Çağrı bir sabah işe gitmeden önce geldi. Önceki paketi bırakan elçi temkinli davranmıştı fakat şimdi temkinli olmaya gerek yoktu, hatta durumu herkesin bilmesi daha iyiydi ki dönüşü olmasın. Dönmeye kalkacak olursam, kanunlara saygılı komşularım üzerime sebze atardı, hatta belki de daha kötüsünü yaparlardı. Dönecek olursam evimin camlarının kırıldığını, eşyalarımın yağmalandığını görecektim. Bir daha yüzümü gösterecek olursam beni kovalar veya çıplak elleriyle öldürürlerdi.

Yüzümü yıkadığım sırada kapı çalındı. Sonra yeniden çalındı.

Yüz yirmi beş, diye tekrarladım kendi kendime. Lavaboya eğilip ellerimi duruladım. Zaten giyinmiş, saçımı sımsıkı toplamıştım. Paketi bir hafta önce eski uyku tulumum ve birkaç parça giysiyle birlikte arabamın bagajına koymuştum.

Elçiyi karşılamak için kapıyı açtım. Elinde mühürlü sarı bir zarf vardı. Babacan görünümlüydü, kimseye zarar vermeyecek yaşlı ve neşeli bir adama benziyordu. Günaydın! dedikten sonra zarfı bana uzattı. Sigara paketini çıkarıp yaktığı sigaranın dumanını hırıltıyla içine çekti.

Kapımı çalan elçi komşularımın da ilgisini çekmişti. Sabahlıkları ve iş giysileriyle kapılarına çıktılar, elçinin şık siyah arabasına, ziyaretinin önemini gösteren ütülü lacivert üniformasına ve elimdeki zarfa baktılar. Gözleri-

nin içine bakmaya cesaret edemiyordum, hatta Iona'ya bile bakamıyordum ama Calla! diye seslendiğini duydum. Şimdi nasıl bir dert açtın başına?

Hemen gitmen gerekiyor, dedi elçi bana. Hizmetlerin karşılığında sana yarım gün avans verildi. Kollarını uzatıp gerindi. Olabildiğince rahat görünüyordu. Her şey sandığım kadar kötü değildi belki de.

Çevremde fısıldaşmalar duyuyordum. Bakışlarını karnımda hissediyordum. Birisi yuhalamaya başladı.

Beş dakika, dedi elçi bana. Orada öylece durma.

Eve girince zarfı açtım ama içi boştu. Ocağın kapalı olduğundan emin oldum, çekmeceden araba anahtarımı aldım, mutfak makasını, diş fırçamı ve not defterimi de alıp kot ceketimi omzuma attım. Eviyedeki tabağın içinde kalan pıhtılaşmış yumurta sarısı parlak bir lekeydi. Koşarak dışarıda bekleyen elçinin yanına gittim.

Hazır mısın? deyip sigarasını yere attı ama üzerine basıp söndürmedi. Hah, işte böyle. İşimi kolaylaştırdığın için teşekkürler.

Arabanın bagajını kontrol ederken yuhalamalar iyice yükseldi. Kendimi tutamayıp dönüp bakınca sert ifadeli kadınlardan bir duvarın evlerinin kapılarından ayrılıp adım adım bana yaklaştığını gördüm. Ayakları kapı eşiklerini aştı. Bazılarının ayakkabısı bile yoktu. Elçi bir orkestrayı yönetir gibi elini havaya kaldırınca durdular, fakat arabanın kapısını açtığımda yeniden ilerlemeye başladılar.

Düzeni koruyalım lütfen, dedi elçi. Elma gibi kırmızı ve parlak düdüğünü uzun uzun öttürdü. Araba kapıları kapalı olmasına rağmen, motoru çalıştırmama rağmen düdük sesini duyabiliyordum. Bacaklarımın altındaki deri şimdiden ısınmıştı. Pantolonumun ince kumaşı terden ıslanmıştı.

Yarım gün. On iki saat. Yollar uzun ve dönemeçliydi. Ülke büyüktü. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Harita

hâlâ bagajdaydı. Tek yapmam gereken ayağımı pedala basmak ve gitmekti. Arabayı hareket ettirdiğim anda birisi kaputa vurdu, sonra başkaları da kaputa, arka cama vurmaya başladı ama kimin vurduğunu göremedim. Gaza bastım. Birisinin fırlattığı yumuşak bir şey boğuk bir ses çıkararak arabaya çarptı.

Sabahın erken saatlerinde ışık parlaktı. Dikiz aynasına bakınca şimdiden evimin çevresini sardıklarını gördüm. O ev benim, yalnızca benimdi, ömrümü geçirmem gereken yerdi. Peşimden koşan olmadı. Anayola çıktım ve birkaç dakika içinde gitmiştim bile; sürgün edilmek bu kadar kolaydı işte, gitmek ve geride bırakılmak bu kadar kolaydı.

YOL

1

İlk fırsatta depoyu doldurdum. Arabayla yolculuk etmek bile sorundu, biliyordum. Benzinlikte elçi yoktu ama bakmamaya çalıştığım bir güvenlik kamerası vardı. Benden önce de kaçan kadınlar olmuştu, olması gerekiyordu çünkü olmaması olanaksızdı, çünkü hayatta kalmanın ilk kuralı bir şeylere inanmaktır.

Saatlerce yol yaptım, avans vaadinin gerçek olup olmadığından emin değildim ama hızlı ilerlemek için anayolları kullandım. Kırmızı toz kaplı bir dinlenme tesisinde durdum sonunda. Vitaminleri dilimin altına yerleştirdim, şoför koltuğunu arkaya yatırıp başımı bacaklarımın arasına koydum ve ağlamaya başladım, bedenim iki büklüm olmuştu.

Sıcakkanlı dişi bir hayvandım ben. İçinde başka bir bebek olan bir oyuncak bebektim. Bir gün içini açtığımda midesinin yanlışlıkla yerinde bırakıldığını gördüğüm tavuktum, sedefli bir torbayı andıran midesi hâlâ son yemeğinde tükettiği tahıl taneleriyle doluydu.

Arabanın saati bana verilen on iki saatlik sürenin yakında biteceğini söylüyordu. Yakında elçiler evim dedi-

ğim yerden dört bir yana dağılacak, benimki gibi bir arabayı, benim gibi bir kadını arayacaklardı.

Fakat evim için, hiçbir hata yapmamış olan evim için yas tutmaya vakit ayırmam gerekiyordu. Evim şimdi benden nefret eden insanlarla doluydu ve tüm eşyam yok edilmişti. Bu koşullar altında mal mülk için ağlamak saçmalıktı fakat tüm o şeyler hayatıma katkıda bulunmuştu ve bunu düşünmek çok zordu.

Doktor A'yla konuşmak istiyordum, hatta çılgına dönmüştüm bu istek yüzünden. Klinikteki odaya dönmek, klimanın uğultusunu duymak istiyordum ama artık çok uzaktaydı ve ben de herkesten kopup uzaklaşmıştım şimdi.

Ağlama krizi geçince kollarımı dizlerime dolayıp arabanın içinde oturdum ve tarlalarda ekinleriyle ilgilenen çiftçileri izledim, avuçları tomurcuklanan yeşilliklerin etrafında, dizlerinin üstüne çökmüş çalışıyorlardı. Başlarına sardıkları kukuletalar veya gazlı bezler onları böcek ilaçlarından koruyordu. Bir şeyler yetiştiren, toprağı belledikten sonra bekleyen biri olmak ne güzeldi. Kolay görünüyordu.

2

Mevsimlik bir kasabada durdum, yaz ortasında muhtemelen günübirlik ziyaretçilerle dolup taşan sokakları şimdi boştu. Anacaddenin oluklarına plastik çöpler dolmuştu. Dükkânların çoğu kapalıydı fakat umumi tuvalet hâlâ açıktı. Tuvaletin merdivenlerinden indim, turnikenin üzerinden atladım. Zemin sanki yakın zamanda su basmış gibi ıslaktı. Bitişikteki erkekler tuvaletinden bo-

ğuk sesler geliyordu, gelen belki de yankılanan tek bir sesti. Ses veya sesler daha fazla yaklaşmadı, çok geçmeden kesildi ama bu daha da kötüydü.

Duvarda pas lekeleriyle kaplı kare şeklinde bir ayna asılıydı. Aklıma bir fikir geldi. Çantamdaki mutfak makasını aldım, saçımı avucuma alıp burdum, makasla kestim. Ben güzel değildim ama uzun saçlarım güzeldi, yine de duraksamadım. Saçlarım birkaç saniye içinde çenemin hizasına gelmişti. Başım hafiflemişti. Başka birisi bulsun diye yerde bıraktığım koyu renkli saç yığınına basmamaya özen göstererek dışarı çıktım.

Sonunda açık bir dükkân buldum, sütten tornavidaya her şeyi satan büyük bir mağazaydı. Floresan ışıkları göz kırpıyordu. Arkada, paket kâğıtlarının yanında, bir paket sert ve beyaz karton buldum. Yüzeyi parlaktı; resim çizmek veya yapmak için kullanılacak türdendi.

Arabaya döndüm, lacivert giyimli bir kadın veya erkek gördüğümde yerimden sıçrıyordum. Görüş alanımın kıyısında karanlık ve korkunç şeyler toplaşıyordu ve her seferinde bir ağaç, bir evin köşesi veya güneş ışığının bir oyunu olduklarını fark ediyordum.

Sonraki kasabanın biraz ilerisinde, dağlara doğru giden küçük ve dönemeçli bir yolun kıyısında açık bir otel vardı. Çocukluğumun geçtiği kasaba da kuzeydeydi ama oraya dönmeyecektim. Orada dönüşümü bekleyen elçiler vardı muhtemelen. Paranoyam fiziksel bir madde, her şeyi hafifçe renklendiren bir tür boya gibiydi. Yine de normal bir şey yapar gibi, her şey yolundaymış gibi park ettim arabayı.

Alnı çiçek demeti gibi akneyle kaplı, kırmızı gömlekli, kravatsız bir delikanlı kayıt defterine R'nin soyadını yazıp bana altın sarısı bir anahtar uzattı. Küçük bir isyandı benimkisi. Onun soyadını kendiminkine tercih etmiştim hep. *Affedersin kocacığım*, diye düşündüm, ha-

limden memnun. Asansörde kimseyi görmedim, kalacağım kata çıkana dek hareket eden rakamları seyrettim. Kata ulaşınca bir zil çaldı. Şal desenli halıdan koridordaki solgun karolara çıktım, tavandaki ışıktan yalnızca biri çalışıyordu. Maviye boyalı sekiz tane kapının önünden geçtim. Benimkisi sonuncuydu. Kilidin etrafı insanlar açmakta zorluk çekmiş gibi çizik çizikti. Kapı tıkırdayarak açıldı, odaya girip arkamdan kilitledim.

Dresuarın üzerinde bulduğum küçük su ısıtıcısını doldurup çalıştırdım. Avokado rengi küvetin musluğunu açtım ve ısınana dek elimi suyun altında tuttum. Banyonun ışığı çok parlaktı ama kapatmadım çünkü bedenimin envanterini çıkarmak istiyordum. Başımı altına soktuğum suyun tadı mineralli gibiydi. Muslukların dibi paslanmıştı. Midem boşmuş gibi kasıldı. Saçım başıma ve boynuma yapıştı. Ayak bileğimde nasıl olduğunu hatırlamadığım bir sıyrık vardı ve kendi kanımla bebeğin kanının içimde karıştığını düşündüm; acaba bir ayrım var mıydı, acaba tek kişi miydim yoksa iki kişi mi? Zavallı bebek kanımı içmek zorunda kalıyordu. Yeniden suyun altına daldım. Işığı görebilmek için gözlerimi açtım.

R'nin ne yaptığını merak ettim. Çıplak halde bir küvete uzandığını, o kadar savunmasız, her an boğulabilecek halde olduğunu hayal edemiyordum. Yalnızca kanepeme uzanıp yatışını, arzusunun oracıkta bittiğine karar verişini hayal edebiliyordum. Acaba bensiz bir hayatın temellerini mi atıyordu – şehirde bir yerde temiz elleri ve soğuk bakışları olan yeni bir kadın mı arıyordu? Belki de hiçbir beyaz biletli kadın istemez onu, diye düşündüm hainçe. Fakat çoğunun onu isteyeceğini biliyordum.

Babam şehirden taşraya taşınmıştı. Daha iyi bir hayat için, demişti. Onu düşündüm, acaba büyüdüğüm evde miydi hâlâ, odadan odaya dolaşıyor, döşemeleri süpürüyor ve eski zamanlardaki gibi arkadaşlarını bira içip

kâğıt oynamaya davet ediyor olabilir miydi? Sessiz bir hayat. Belki de ölmüştü. Onu şehirden yalnızca bir kez aramış, oraya güvenli bir şekilde ulaştığımı haber vermiştim. *Güvenlik* göreli bir kavrama dönüşmüştü. Babam, Güzel, kendine iyi bak, demişti ve bir daha konuşmamıştık, sanki görevi bitmiş gibi. Onu özlüyor muydum bilmiyordum. Yetişkinliğin berrak suyunu, oraya ulaşmak için yüzerek aşmamız gereken çamurları düşünüyordum. Diğer odadaki kızı, beyaz bilet verilen tek kızı. Arabanın içinde yanımdan geçmişti, kıpırtısız, kurtarılmış.

Duvarların yavruağzı badanasının tazelenmesi gerekiyordu. Banyodan çıkıp tül perdeleri çektim. Birden midem bulandı; banyoya dönüp lavabonun iki yanına tutundum. Saçlarımın yıkanması gerekiyordu. Parlak ışıkta solgun görünüyordum. Tek düşündüğüm iyilik ve benden ne kadar uzak olduğuydu. İyilik ulaşamadığım bir ülkeydi. İyilik otel odalarında yaşamıyordu. İyilik bir kalıcılık haliydi, bedenimin şu anki hali gibi sürekli değişim geçirmiyordu. Bu odada kalan tüm bedenler tıpkı benim de yapacağım gibi şiltede beden izlerini, bardaklarda parmak izlerini bırakmış, toz ve ölü deri gibi üzüntülerini de burada birikmeye terk etmişlerdi. İçlerinden kaçı hamileydi? Bu sözcüğü söylemek hâlâ korkunç geliyordu bana. Hamile! diye fısıldadım. Daha yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordum.

Kurulanıp ince ve temiz havluya sarınınca eşyalarımı gözden geçirdim. Ceketimin ceplerini boşaltınca koyu kırmızı bir ruj buldum, başka bir zamanın kalıntısıydı. Duvara, gizli bir yere bir şeyler yazmak istedim ama yeterince cesur değildim. Onun yerine ruju sürdüm ve yeni-eski yüzümü inceleyip *buradayım* demek için aynayı öptüm, aynada kalan izi hemen sildim. Satın aldığım kartonlardan birini mutfak makasıyla kesip mavi biletime bakarak sahte bir beyaz bilet yaptım. Hiç ben-

zememişti. Ellerim titriyordu. Bir bilet daha yaptım, sonra bir tane daha, ikisi de öncekinden daha iyi oldu. Mavi bileti cüzdanıma, en arkaya koydum. Sahte beyaz bileti de kolyeme. Banyonun ışığını kapadım ve yola şöyle bir bakmak için kısa süreliğine perdeleri açtım. Otoparkta karanlık bir siluet gördüğümü sandım, ama gözlerimi dikip bakarken solup gitti.

3

Sabah otelden çıkarken resepsiyondaki çocuğun delici bakışlarını sırtımda hissettim ama dönüp baktığımda önündeki belgeleri karıştırıyordu. Kötülüğümü fazlasıyla önemli sanıyor olmam mümkündü çünkü kimse ne olduğumu bilmiyordu sonuçta. Geçici bir süre için başka biriydim ve aslında bu da bir tür armağan, diye mantık yürütüyordum çünkü hep başka bir hayatı yaşamanın hayalini kurmuştum ve şimdi bunu yapabiliyordum. Arabaya binince çocuğumu okuldan almaya gittiğimi, kocamın evde sağlıklı bir öğle yemeği hazırladığını, az sonra çocuğumun arabaya atlayıp beni sevdiğini söyleyeceğini hayal ettim. Bu çocuk imgesi bulanıktı biraz; zihnimde canlandırabildiğim tek şey kel kafasıyla arka koltuktan bana bakan küçülmüş bir yetişkindi. Dikiz aynasına bakınca o gün saçımı bile taramadığımı anımsadım, aşırı tanıdık yüzüm endişeliydi, huzursuzca uyurken yüzüme yastığın izi çıkmıştı. Büyü bozuldu, hayal etmeyi bıraktım.

Alttan alta hissettiğim korkuya, kaçma içgüdüme rağmen araba kullanmak monotonlaştı. Radyoyu açtım, sonra kapadım. Benden ne beklendiğinden emin değil-

dim. Arada bir yan yollardan birine sapıyor, izimi bulmaları zorlaşsın diye dolaylı rotalardan gidiyordum. Görünürde bir tehdidin yokluğu sinir bozucu, yatıştırıcıydı, sanki ilaçla uyuşturulmuştum. Bir günü daha geride bıraktığıma memnundum, yoldan epey uzak bir otelde kalmaya karar verdim. Bu otel yemyeşildi: adaçayı rengi halı, elma beyazı duvarlar, daha koyu renkli döşemeler. Resepsiyonda bir kadın vardı bu kez. Benden gençti ve sevimli, dalgın biriydi ama erkeklerin doğuştan gelen ilgisizliğine daha fazla güveniyordum sanırım. Doktor A hariç beni veya içimdekileri görmeyi becerebilen bir erkek tanımamıştım.

Odada o eski huzursuzluk kapladı içimi. İleriye devinim arzusu. Kemiklerimdeki fazla enerjiyi atmak için otelin önündeki yolda yürüyüşe çıktım. Çevremdeki manzara düz ve çayırlıktı, şekilsiz kahverengi otlarla dolu tarlalar dört bir yana uzanıyordu. Uzaktaki bir koyun bana bakmak için başını kaldırdı, iyice uzaklaşana kadar seyretti beni. Banliyönün temiz yollarını, bahçemin düzenini, çimenleri, önceki annelik güdümü akıttığım tohumları özlüyordum.

Yolun belki beş yüz metre kadar aşağısında küçük bir bar vardı. İçeride duvarlar yanıp sönen yeşil kırmızı ışıklarla kaplıydı. İnce, sarışın bir kadın dar bardaklara siyah içki dolduruyor, bardakları tezgâhın diğer ucuna itiyordu. İçerisi kalabalık değildi ama az sayıdaki müşteri heyecanlı görünüyordu. Sessizce içeri süzüldüm, herkes dönüp bana baktı. Bardaki kadın itiraz etmeme fırsat bırakmadan bir kadeh içki doldurdu bana. Bizimle birlikte kutla sen de, dedi bana. Bardağı alıp dudaklarıma götürdüm. Boğazım yandı, ağzıma anason tadı geldi.

Neyi kutluyorsunuz? diye sordum şaşkınlıkla. Mavi tilkinin dönüşünü, dedi pembe yüzlü, benden iki baş daha uzun bir adam. Bardağını uzatıp elimdeki bardakla

tokuşturdu. Havalar ısınınca aramıza dönen bir tilki türü var. Çok güzel bir şey. Ender bulunan bir hayvan. Ülkenin başka hiçbir yerinde yok öyle bir yaratık.

Siyah kazağım bedenimi gizliyordu. Barın karanlığına gömüldüm. Herkes aynı tilkiden söz ediyordu. Birisi bana fotoğrafını gösterdi, ellerinin arasındaki ıslak ve yapışkan fotoğrafa baktım.

Ama mavi değil ki, dediğim zaman çok komik bir şey söylemişim gibi güldüler, hatta bazılarının gözlerinden yaşlar geldi. Mavi her zaman mavi anlamına gelmez, diye açıkladı içlerinden biri. Ah, demek öyle, dedim ama yaptığı açıklama beni olması gerekenden daha fazla endişelendirmişti. Bilinen şeylere, onları yöneten gerçeklere ve düzene tutunmak istiyordum.

Adın ne senin? diye sordular, Adım Iris, dedim ben de. Güzel bir ad, dediler ve şerefime kadeh kaldırdılar.

Peki ya kocan? O nerede? diye sordu bardaki kız, sinsice.

Başı ağrıyor, dedim. Otelde kaldı. Ve böylece elinde içkisiyle beyaz biletli bir kadına dönüşmüştüm. Böylece bir yere ait olmuştum. Başka bir hayatı deneyimliyordum.

Köşede oturan genç bir adamın yanında buldum kendimi, gökyüzü mavisi bir atkıyı boynuna üç kez dolamıştı. Bir erkek kardeş gibi sevimli görünüyordu. Mavi, dedim yüksek sesle, atkısına dokunarak. Bunca yaygara, dedi bana alçak sesle. Su istediğim zaman herkes güldü. Adamın saçları kıvırcık ve siyahtı, elini nazikçe koluma koydu. Sonra kolunu omzuma attı. Onu gücendirmemek için bir şey söylemedim, arkadaş canlısı biriydi sonuçta. Sarışın kadın barın arkasından çevreyi izliyor, aynı bardağı ovalayıp duruyordu. Adamdan izin isteyip tuvalete gittim, bardağımdaki içkinin kalanını lavaboya döktüm, bardağa musluk suyu doldurdum. Ama geç kalmış-

tını, şimdiden sarhoştum, bedenim artık alkole alışık değildi. Üzgünüm, dedim karnıma yeniden. Üzgünüm, özür dilerim. Ölmekte olan ampulün merhametli kehribar rengi ışığında rujumu tazeledim.

Atkılı adam beni bekliyordu. Dışarı gelsene, dedi telaşla, peşinden yola çıktım. İçeriden gelen insan sesleri köpürüyor, fokurduyordu.

Şehirden mi geldin? diye sordu adam bana, bir sigara yakarken. Başımı salladım. Demek tilki festivalini kutlamıyorsun, dedi halinden memnun, sigara dumanını üfleyerek. Neden söz ettiğimizi bile bilmiyorsun büyük olasılıkla. Kültürsüz ahmaklar olduğumuzu düşünüyorsun.

Öyle düşünmüyorum, dedim.

Gerçekten kocan var mı? diye sordu.

Evet, dedim.

Nasıl biri? dedi.

Bir an düşündüm. Uzun boylu ve nazik biri, diye karşılık verdim.

Harika, dedi. Aferin sana.

Sigara dumanından uzaklaşmak için geri çekildiğim sırada ellerimi tuttu. Lütfen, neyse ne, dedi ve ne istediğini anladım ama aklım karışmıştı, hâlâ şaşkındım, sanki akşamın belli bölümleri belleğimden silinmişti, şehirde geçirdiğim ilk yıllardaki gibi arada boşluklar vardı, beyin ihtiyaç duyduklarını işliyordu yalnızca, bunların tuhaflığı, kendimin başka bir haline çağrılmak fazla gelmişti, bir anlığına eğilip yere çöktüm.

Bardan ellerinde şişelerle kalabalık bir grup çıktı. Haydi gelin, gelin, dediler. T'nin evinde partileyeceğiz.

Sen de gelmelisin, dedi barmeyd bana. Haydi gel, birazcık eğlenelim.

Mavi atkılı adam kolumu tuttu, sonra bıraktı. Evet, gelmelisin, dedi. Ben yolu gösteririm.

Dönmem gerekiyor, dedim.

Hayır, gerekmiyor, dedi bana, gülümsemesi çok güzeldi.

Fundalıkta yürüdük. Ay yükselmişti, her yer soğuktu. Bedenim gevşemişti. Konuşan ve gülen insanların sesleri çevremizde yankılanıyordu. Samimi geliyordu bu sesler kulağa. Hâlâ sarhoştum. İriyarı, sakallı bir adamın uzattığı şişeden bir yudum aldım, küçük bir yudum. İşte böyle, dedi. Bak, misafirlerimize ne kadar iyi davranıyoruz.

Kasten mi mazoşistlik yapıyordum yoksa aleve çekilen bir güve miydim, merak ediyordum. Anneliğin bana bu kadar çekici gelmesinin nedeni asla bırakmayacağınız türde bir mazoşistlik olması mıydı? Başımı kaldırıp geceye baktım.

Parti fundalığın köşesinde, kayalarla çevrili bir kulübedeydi. Işıkların hepsi yanıyordu. Kapıyı zayıf bir adam açtı, elmacıkkemikleri siyah sakalla kaplıydı. Niye bu kadar geciktiniz, dedi. Evin ön bahçesinde, çiçek tarhlarının arasında kırık bir kanepe vardı. Deri döşemesi soyulmuş ve yırtılmıştı ama insanlar yine de oturuyordu üzerinde. Siyah saçlı adam abartılı tavırlarla yerlere kadar eğilerek selamladı bizi. Buyur etmem lazım sizi sanırım, dedi. Herkes onun omzuna vuruyordu. İçeri en son ben girdim. Adam elimi nazikçe tuttu, sonra bir şey söylemeden bıraktı.

İçeride başka insanlar vardı, duman her yeri kaplamıştı. Bu Iris, şehirli arkadaşımız, dedi barmeyd. Ona taşra misafirperverliğini gösteriyoruz. Fakat iyi gitmiyoruz, içkisi nerede?

Bardaklar dağıtıldı, koyu renkli içkiyle dolduruldu. İç, dediler. İçmezsen saygın ev sahibimizi gücendirirsin. T denen adam kapıyı kapadı, odanın içine yürüdü. İnsanlar bana bir şeyler söylüyordu ama müzik çok yüksek sesliydi, yaylılar ve gitarların pikaptan yükselen sesi adeta yarışıyordu. Herkes birbirini tanıyordu. Ellerimi meş-

gul etsin diye sigara içmeye başladım, T'nin odanın diğer ucundan beni izleyen bakışlarını hissedebiliyordum, o da kim olduğumu merak ediyordu; evine gelen ve ağzında sigara dumanıyla sessizce ilgi odağı olan bu şahıs kimdi? Ondan biraz korkmuştum, bu yüzden içtim, böylece onlara katıldığımı görecekti ve cesarete ihtiyacım vardı. Kapının kapatılmış olması hoşuma gitmiyordu. Pencerelerdeki ahşap kepenkler kapatılmıştı. Köşedeki beyaz boyalı küçük tabureye oturdum ama bu bir hataydı, kendimi köşeye sıkıştırmıştım.

Adam yanıma gelip yeniden elimi tuttu. Parmak uçlarını avcumda dolaştırdığı zaman istemsizce ürperdim çünkü gerçek bir samimiyeti çağrıştıran bir dokunuşu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Bana doğru eğildi, iyice yaklaştı.

Bana kendinden söz et, dedi. Israrcıydı. Normalde böyle erkeklerden hoşlanırdım ama o anda hoşuma gitmedi. Konuşmak yerine yüzüne sigara dumanı üfledim ama kımıldamadı bile. Hiçbir şeyim ben, dedim. Hiç önemim yok.

Sigara içmek hataydı, hepsi hataydı; zaman bulandı, atladı, banyoya koştum, sırada bekleyenleri iterek geçtim, lekeli klozete sarı safra ve koyu renkli alkol kustum. Tuvaletin bir penceresi olduğunu fark ettim pusların arasından, alışkanlıktan. Pencerenin camı buzluydu, pervazı çürümüştü.

Kapıyı aç, dedi bir ses. Dolu! diye seslendim. Yine de aç kapıyı, dediler. İyi değilsin, seninle ilgilenelim. Söyleneni yaptım. T, mavi atkılı adam ve barmeyd içeri geldiler. İyi misin? diye sordular sırayla. Kapıyı kapadılar. Başımı evet anlamında salladım ve musluğu açtım, mineral tadında grimsi suyu avuçlarıma doldurup içtim. Yüzüme çarptığım zaman kirpiklerimde damlacıklar kaldı, her yer aydınlandı. Adamlar bakıştılar. Yere otur, dedi T.

Önce barmeyd oturdu. Gel, dedi bana. Elimi nazikçe tuttu. Parmak uçları kirliydi. Topuklarımın üstüne çöktüm, iki eliyle başımı tuttu. Tırnakları kafa derime temas etti. İnsanların yanında nasıl davranılacağını çoktan unutmuştum, hem çok kolaydı hem de çabuk unutuluyordu. Başka bir bedenin yakınlığıyla rahatlamak istiyordum ama kendimi göstermeye korkuyordum. T de yanıma çömeldi. Kuru elini alnıma koydu ve başımın yanını sertçe öptü. Duman ve temiz kâğıt, biraz da taze ter kokuyordu. Uzaklaşmaya çalıştım ama kolunu omzuma doladı. Dur bakalım, dedi.

Mavi atkılı adam da diz çöktü, elbisemin eteğini kaldırdı, taytımın epriyen, delikli yerlerini çekiştirmeye başladı. T de onu taklit etti. İmdat! diye bağırdım ama bir el hemen ağzımı kapadı. Kazağımı kaldırmaya çalışıyorlardı. Barmeyd ağzımı bıraktı. Beyaz bilet, dedi, arsızca gülerek. Evet, ne demezsin. Ben ne kadar beyaz biletliysem sen de o kadar beyaz biletlisin. Kimi kandırmaya çalışıyorsun? Şunun karnına bakın. Haydi, açıp bakın, yanılmadığımdan eminim.

Yapamazsınız bunu, dedim alçak sesle. Beni bırakmak zorundasınız.

Şişeyi önce kendi ağzına, sonra benim ağzıma götürdü ama bu kez ağzıma dolan içkiyi yutmadım. Tatlı şarap dudaklarımın arasından çeneme, elbiseme döküldü. Mavi atkılı adam şarabı yüzümden yaladı.

Birisi tuvaletin kapısına vurmaya başladı. Pürüzlü zemin bacaklarımın arkasını, elbisemin sıyrıldığı yerleri acıtıyordu. Siktirin! diye haykırdı T. Meşgulüz burada! Mavi atkılı adamın yüzü yaptıklarından utanmış gibi kızarmıştı; dizlerimi hızla birbirine yapıştırdım, onun zarif parmak eklemlerini sıkıştırdıklarını hissettim. Küfretti, elini çekti. T hem beni çekiştiriyor hem de yere yapıştırmaya çalışıyordu ama hareketlerinde aklımı karıştıran bir

tereddüt vardı. Sanki saçma, karmaşık bir şakaya maruz kalıyordum fakat nefes almakta da zorlanıyordum. Haydi ama! diye bağırdı dışarıdakiler, gülerek kapıya vurdular yeniden. Bu kez öyle kuvvetli vurdular ki kapıyı tutan kanca yerinden kurtuldu ve içeri doluştular. Önce başka bir adam girdi içeri, sarı saçları omuzlarına iniyordu ve elinde bira kutusu vardı. İçeride olanları gözden geçirdi. Kusura bakmayın, işinizi böldüm, dedi. Diğerleri duraksadılar, ben de fırsatı değerlendirip doğruldum, avuçlarımı yere yasladım. Nefes al, dedim kendime, oda etrafımda fırıl fırıl dönerken.

Ah, bırakın şunu gitsin, dedi mavi atkılı adam. Ellerini uzattı. Bak ne yaptın, dedi gücenmiş bir tavırla, ama görecek bir şey yoktu.

T ellerini havaya kaldırdı. Sarı saçlı adam durmuş bizi seyrediyordu. Çıkacaksan çık, dedi T ondan yana bakarak. Biraz eğleniyorduk. Yürümeye çalıştım ama ayak bileğimden tutup çekti beni, neredeyse yere yuvarlanıyordum. Tekmeler savurdum, güldü ve beni bıraktı, diğer odaya kaçtım. Duman tabakası kalınlaşmış, sesler iyice yükselmişti. Önümü görmeden sendeleyerek ön bahçeye çıktım, ağzımda ekşi bir tat vardı, insanlar hâlâ çürüyen kanepede oturuyordu, kır yoluna çıktım. Tehlike geride kaldı. Kısa süre sonra arkamdaki kulübenin ışıklarını bile göremez olmuştum.

Otel odasına dönünce kapıyı kilitledim, kapı kolunun altına bir sandalye sıkıştırdım, yatağın üzerindeki yorganı ve yastığı küvete koydum, sonra banyo kapısını da kilitledim. Tüm gece orada öylece bekledim. Tabanca dizlerimin arasındaydı, namlusunu kapıya doğru çevirmiştim, bileklerim yorulana kadar öylece durdum.

Gece hüzünlüydü, ellerimi karnımın üstünde kavuşturduğum zaman bile. Ne yaptın sen? diye sordum kendime. Hayatım daha önce de dayanılmaz değildi. Ye-

terince minnet duymadığım pek çok şey vardı eski hayatımda, şimdi görüyordum bunu. Banyo küvetlerinde yakalanmayı bekleyerek geçirdiğim geceler yoktu.

İstemek güçlü bir sihirdir, demişti Doktor A. Başka bir şey istemeyi dene de ona sahip olduğun zaman arzularının nasıl hemen yeni hedeflere yöneldiğini gör.

Ama bu durum farklı, demiştim ona o zaman.

Karanlık duygu oradaydı, hep oradaydı, derimin altındaki kesintisiz bir akıntıydı. Bazen sessizleşiyor, güçsüzleşiyordu ama bir gelgit gibi dönüyordu her seferinde.

Sabah suçluluk duygusu ve yorgunluktan bitkin düşmüştüm. Soyundum, yattığım yerden sıcak suyu açtım, kendimi görmek için aynadaki buğuyu sildim. Nazik kıvrımlar, gerilmiş deri, genişleyen mavi damarlar. Özür dilerim, dedim yüksek sesle, parmaklarımla karnıma hafifçe pat pat vurarak. Duyuyor musun beni? Üzgünüm.

Banyo kapısını açtığımda her şey bıraktığım gibiydi. Güneş ışığı perdelerin arasındaki aralıktan içeri sızıyordu. Otopark boştu ama arabaya binince hızla uzaklaştım yine de. Bir toz bulutu. Dağların beyaz zirveleri giderek yaklaşıyordu bana. Güvenlik vaadi, bir şeylerin vaadi.

Ya daha iyisini yapamazsam? Ya bunu başaracak yeteneğim yoksa? Yapabileceklerimin en iyisi buysa, yapabileceklerimin sınırına ulaştıysam, hem de bu kadar erken, gidecek onca yol varken?

4

Sorgulamak istemediğim bir dürtüye boyun eğerek yoldaki ankesörlü bir telefondan Doktor A'yı aradım.

Sesimi duyunca şaşırmış gibi dilini şaklattı ama şaşırmış olamayacağını biliyordum.

Merhaba, dedim neşeli bir sesle.

Demek senin için geldiler, dedi.

Sonuçta siz gönderdiniz onları, dedim.

Bunu duymazlıktan geldi. Görüşmelerimizi telefon üzerinden yürütebiliriz, dedi onun yerine, yani sen yakalanana kadar.

Yakalanacağımdan neden bu kadar eminsiniz? diye sordum.

Calla, lütfen, dedi nazikçe.

Bilmediğiniz becerilerim var, dedim ona.

Hakkında her şeyi bildiğimi unutuyorsun, dedi. Bu kadar öfkelenmene gerek yok. Öngörülebilir olmaktan zarar gelmez. Bugün beni aramanı bile bekliyordum. Haftada iki kez her zamanki saatte ara beni.

Denerim, dedim.

Denemekten fazlasını yapmam gerektiğini söyledi. Bedenle zihnin genellikle zıtlaştığını, onları akort etmenin, mümkün olduğunca işbirliği içinde çalıştırmanın çok önemli olduğunu anlattı, özellikle benim durumumda böyleydi. Dilini yeniden şaklattı. Mantıklı şeyler söylüyordu.

Kapatmam gerek, sıradaki randevumun saati geldi, dedi. Fakat unutma, senin gibi kadınlar için av sezonudur. Artık bir suçlusun.

Telefonu kapadım, nefes nefese duvara yaslandım.

Arabaya binip yola koyulunca düğmeyi sürekli çevirerek radyoda adımı duymayı bekledim. Tepelerin arasına girip çıktıkça sinyal bir azalıyor bir çoğalıyordu. Yetişmeye çalıştığım bir yer yoktu sonuçta. Bazen kenara çekip arkamdan gelen arabaları not alıyordum, bir bağlantı kurabilirim belki diye, beni takip ediyor olabilirler diye. Gümüş renkli bir araba. Kırmızı bir araba. Büyük ve beyaz bir araba, daha doğrusu bir minibüs.

Fakat çoğunlukla çamura bulanmış mavi araçlar. Mavi her yerdeydi. Yol kenarındaki plastik döküntülerde, önünden geçtiğim evlerin perdelerinde. Bir konaklama tesisinin kenarındaki tozlu çalıların önünde durup böğürtlen topladım, ellerime koyu mavi böğürtlen suyu bulaştı. Başıma büyük bir dert açmıştım. Birden zehirli olabilecekleri aklıma gelince böğürtlenleri tükürdüm ama tatları ağzımda kaldı ve o tattan asla kurtulamayacağımdan korktum.

Uzakta bir ağaç denizi belirdi, bir otopark tabelası gördüm. Dinlenmek için durdum. Başka kimse yoktu orada. Ağaçların arasına girdim, köklerin ve toprağın içinde yürüdüm. Kısa süre yağan yağmur yüzünden zemin yer yer ıslaktı. Uzaktan bir yerden nerede olduğunu görmediğim bir yırtıcı kuşun çığlığı geldi. Sese doğru yürümeye devam ettim.

Yerde iç organları deşilmiş ölü bir tavşan vardı. Leş hâlâ tazeydi, iç organlarının siyah yüzeyi reçel gibi parlıyordu. Diz çöküp ellerimi kürkünün üstüne uzattım, gözlerinin pembeliğine, şişliğine baktım. Tavşanın midesi de şişmiş gibiydi. Fakat baktığım her yerde hamilelik de görüyor olabilirdim. Tavşan donuklaşmış gözleriyle hâlâ bana bakıyordu.

Çıplak ellerimle, çakımı kullanarak bir çukur kazdım. Tavşanı çukura koyup mezarı kapatmaktan başka bir tören yapamazdım. Söyleyecek bir şey de yoktu. Bir şeyleri sevmek aptallıktı.

Arabanın bagajından çıkardığım su şişesinden su içtim, ellerimi yıkadım. Bagajdaki diğer eşyama baktım; çadır, uyku tulumu. Kirli ellerimi ve tırnaklarımı tiksintiyle ovaladım, arabaya binip yola devam ettim.

5

Karanlık çökerken sessiz bir yol kenarı lokantasının turuncu kabinine oturup bir şeyler beklemeye başladım, ne olursa. Bir işaret, diye diledim karanlık duygudan, bebekten. Ne yapacağımı söyleyin bana. Dışarıda gökyüzü koyu mora kesmişti. Arabadan restorana yürürken havada kuvvetli bir yağmur kokusu vardı. Ufak tefek bir kadın bana lamine kaplı bir menü getirdi. Tezgâhın cam vitrininin arkasındaki sandviçler hastalıklı bir ışıkla aydınlatılmıştı. Duvarda hayatını kaybetmiş ünlü insanların siyah beyaz fotoğrafları vardı.

İçeride iki kadın daha vardı, biri uzun siyah saçlı, diğeri sarı saçlıydı, şakakları kırlaşmıştı. Alçak sesle konuşuyorlardı. Siyah saçlı kadının yüzü inceydi, dudaklarını sıkı sıkı kapatıp germişti. Birlikte olup olmadıklarını bilmememe rağmen sarışın kadını kıskanmama neden olacak kadar güzeldi. Garson kız geldi, bir kapuçino ve bayat görünümlü bir kruvasan ısmarladım ama sonunda geldiği zaman kopardığım parçaları özenle ağzıma atıp bir süre çiğnedikten sonra bir peçeteye tükürdüm. Bakışlarım tekrar tekrar kadınların yüzüne gidiyordu. Baktığımı belli etmemeye çalıştım. Diğer kadınlar benim için endişe kaynağına dönüşmüştü, hatta bol kumaşın altındaki bedenime dikkat etmeyen garson kız bile. Gitmem gerektiğini biliyordum ama onları seyretmek istiyordum.

Banyoda ellerimi yıkarken siyah saçlı kadın içeri geldi. Donup kaldım, sonra kendime geldim. Aynadan birbirimize baktık. Tuvaletin duvarları çirkin bir kahverengiye boyanmıştı, köşede bir lamba yanıyordu. Soluk renkli fayansların kenarında pislik birikmişti. Bayılacak gibi oldum, iki elimi sahte mermer lavaboya yasladım. Kadın aynadan bana bakmaya devam ediyordu.

İyi değilsin, dedi.

Hayır, dedim ama inkâr etmek olanaksızdı aslında.

Otur, dedi.

Sen de kimsin? deyip gitmek için döndüm, doğrudan yüzüne baktım.

Bana baktığını gördüm, dedi. Neye bakıyorsun?

Elleri ceplerindeydi. Bıçağı var, diye düşünüp geri çekildim.

Hiçbir şeye, dedim. Beni rahat bırakır mısın?

Başım dönüyordu. İki büklüm oldum, duvara yaslandım ve aşağı kaydım. Elleriyle kollarımı yakaladı. Diz çöktü, yüz yüzeydik. Saçlarının kokusu başımı döndürüyordu. Bakışlarında bir şeyler değişti.

Öylesin, dedi. Eliyle karnının üstüne, havaya bir şişlik çizdi.

Hayır, hayır, dedim onu iterek.

Sorun değil, dedi bana. Bak. Elimi tutup karnına götürdü, bu yakınlık elektrik şoku gibi sarstı bedenimi.

Peki sen? dedi kolyemi işaret ederken. Utançla başımı çevirdim. Mavi biletli olduğum belliydi, kolyemi açarsam sahte bileti hemen görecekti. Bana kendi biletini göstermedi.

Nereye gidiyorsun? diye sordu sesini alçaltıp ağzını kulağıma yaklaştırarak.

Bilmiyorum, diye itiraf ettim fısıltıyla. Gidiyorum yalnızca.

Burada bekle, dedi bana. Sakın kımıldama.

Tuvalet kabinlerinden birine girdi. Yapacak bir şey aradım, kalkıp ellerimi yıkadım. Derim kızarmış, kurumuştu. Tırnaklarımın dipleri sürekli kemirilmekten kızarmıştı, sanki yeniden bir yeniyetmeye dönüşmüştüm.

Sifon çekildi, tuvaletten çıktı, yanımdaki lavaboda ellerini yıkadı. Sana kımıldama demiştim, dedi. Şaka yaptığını sandım ama gülümsemiyordu. Yan yana durup

aynadan birbirimize baktık yeniden. Benden bir baş daha kısaydı. Kocaman gözleri siyahtı.

Sınır, dedi.

Arka cebinden bir harita çıkardı. Harita kırışmış, bedenine yapışmaktan ısınmıştı. Haritayı açtı, kısa bir süre için bana gösterdi; kâğıdın kenarına yakın, diğerlerinden biraz daha kalın turuncu bir çizgi değişimi, önceyi ve sonrayı işaret ediyordu. Haritan var mı? diye sordu.

Evet, dedim. Bana bir tane verdiler. Arabada.

Kaşlarını kaldırdı. Yanında kendimi toy ve aptal hissediyordum. Uzun zaman önce öldürülmüş olması gereken biri gibi.

Güncelliğini yitirmiştir onların haritası, dedi. Yeni bir tane al. Bulabildiğin en yeni haritayı. Sonra kuzeye ilerle.

Bekle, dedim. Gitmesini istemiyordum ama arkasını dönmüştü bile.

Gitmem gerek, dedi. İyi şanslar.

Adın ne? diye sordum ona. Benim adım Calla.

Dönüp beni süzdü. Kendime Marisol diyorum ben, dedi. Yerinde olsam sahte bir isim seçer, onu kullanırdım.

Onun peşinden yerime döndüm, ikisinin kalkıp gidişini seyrettim, hâlâ telaşlı telaşlı konuşuyorlardı. Masamın yanından geçtikleri sırada sarışın kadın bana baktı, onları seyrettiğimi o da anlamış olmalıydı. Tehlikeli olmadığımı anlasın diye bakışlarımı masadan kaldırmadım. Dışarıda hava kararmıştı ama gidecek bir yerim, bulunmam gereken bir yer yoktu. Tezgâhın arkasındaki kadın kahve makinesini, sandviç vitrininin ışığını kapadı, etrafı silmeye başladı. Yanına gidip sorduğum zaman beni isteksizce üst kattaki odalardan birine çıkardı.

Yanımdan ayrıldığı zaman doğru yaptığım şeyleri listeledim. Şehre yaptığım ilk yolculuk sırasında inşa edilen sığınakları, branda parçalarını düşündüm. Telden tavşan

tuzaklarını. Kendimi nasıl da beceriyle hamile bıraktığımı düşündüm. Nefesimi yavaşlatmayı, kimsenin göremeyeceği kadar iyi saklanmayı, yani ölü sayılmayı ama hâlâ orada olmayı düşündüm. Bir su kitlesinin içine dalıp ciğerlerim acıyana dek yüzeyin altında kalmayı. İçgüdülerine güvenen bir yaratığım ben, dedim kendime. Kendini ileri doğru fırlatan bir yaratığım. Yarın gerçek bir plan yapacağım.

Gece rüyamda karanlıklara ait bir hayvan olduğumu gördüm; bu beni rahatlattı çünkü ait olduğum anlamına geliyordu. Çevremde baykuşlar havada süzülüyordu ve onlar benim kız kardeşlerimdi. Ay ışığı yağmur gibi serinledi. Sonra dörtnala koşmaya başladım, artık uçmuyordum. Bedenim ıslak çimenlere serildi. Ağzımla toprağı ve yaprakları karıştırdım, tenim canlıydı, bir geyik veya porsuk ya da toprağın içinde bir köstebektim ve kilometrelerce koşabilirdim.

6

Hâlâ araba kullanıyordum ve yol sürekli değişiyordu, manzara da öyle, bu değişimlerle başa çıkamıyordum. Belli belirsiz hatırladığım yollar, dil sürçmeleri, hem tanıdık gelen hem gelmeyen iklim. İçimde iki beyin ve iki kalp vardı, bebek beyni ve bebek kalbi beni ele geçirmek istiyordu. Dokungaçlarını kanıma uzatıyordu. Her şey camdandı. Aslında hep böyleydi ama ben yeni yeni fark etmeye başlamıştım hayatın ışıltılı risklerini ve görüş alanının hemen dışındaki ölüm dolu tekinsiz katmanını.

Sınır, diye düşündüm panik beni ele geçirmeye başladığı zaman. Sınır.

Yolun kenarına bir pansiyon tabelası çakılmıştı, ulaşmak için toprak bir patikadan yarım kilometre ilerlemek gerekiyordu. Yine ıssızlığın ortasında, sessiz ve kayalıklı bir dağ bölgesindeydim. Yol boyunca ilerlerken gökyüzünde kuşlar uçuşuyordu. Hava almak için camı indirdim. Kızıl bir tavşan. Bir ayçiçeği tarlası.

Pansiyon, ağaçların arasına inşa edilmiş mantar beyazı yüksek bir binaydı, önünde ahşap bir sundurması vardı, panjurları indirilmişti. Daha önce buraya gelmişim gibi hissettim, bildiğim bir yerdi sanki. Çaldığım kapıyı bir kadın açtı. Yaşlıydı, saçları kısacık kesilmişti. Odanız var mı? diye sordum. Evet, dedi gülümsemeden, beni içeri aldı.

Solgun çiçek desenli duvar kâğıdı boyunca yürüdük, süpürgelik kirli beyaza boyanmıştı. Bir merdiven evin ortasından yukarı yükseliyordu, merdivenin hemen yanındaki küçük bir masada duran misafir kayıt defterini açtı.

Kalabalık mısınız? diye sordum ona, evin boş olduğunu bilmeme rağmen.

Yılın bu dönemi sakin geçer, dedi bana. Hâlâ çok erken. Dönüp yüzüme baktı. Buralı değilsin sanırım?

Değilim, dedim. Bir yolculuk yapıyorum. Kocamla buluşmak için.

Anlıyorum, dedi. Hadi odanı göstereyim.

Merdivenden yukarı çıktığımız sırada iki kedi bağrışarak sahanlıktan aşağı koştu. Beni görünce durdular, sırtlarını kabarttılar. Diz çöktüm, elimi uzatıp onları çağırmaya çalıştım ama tısladılar.

Odaya girince kadın bana doğru döndü. Aşağı gelip bir fincan çay veya bir kadeh içki içmez misin? diye sordu.

Olur, dedim hipnotize olmuş gibi.

Kadın gitti, yatağın kenarına oturdum. Sırt çantamı yatağın altına tıktım, giysilerimle, hatta ayakkabılarımı

bile çıkarmadan yatağa uzandım, kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Oturma odası rutubet kokuyordu. Orman yeşili duvar kâğıdının tavana yakın bölümleri soyulmuştu. Kadın masaya tepsi içinde bir tabak açık renkli bisküvi, dumanı tüten bir çaydanlık, koyu renk cam bir şişe ve yanına küçük bir fincan koymuştu. Porselen fincana doldurduğu çayı bana ikram etti. Kendine de çay koydu ve bir bardağa şişedeki sıvıdan doldurdu. Sıvı suya benziyordu ama su değildi.

Bundan içemezsin sen, dedi. Senin durumunda olmaz. Kalkıp gitmek istedim ama kolumdan tutup çekti beni. Sandalyesinin yanında duran heybeyi gördüm, içinde parlak, metal gereçler vardı. Dişlerim fincana çarpıp tıkırdıyordu. Kadının boynunda bir kolye vardı ama içindekini göstermedi bana. Benimle gel, dedi. Kolumu bırakmadı.

Yemek odasında koyu renkli ahşaptan, cilalı bir masa vardı. Masaya sırtüstü yattım, belimin ve başımın altına işlemeli birer yastık yerleştirdi. Soğuk metalden gereçleri bisküvilerimizi koyduğu tepsiye benzeyen, küçük ve gümüş bir tepsiye birer birer yerleştirdi. İçimi kanırtacak, başka şeyler yapacak gereçler. Koşup kaçmayı düşündüm. Büyük sarkaçlı saat saniyeleri işaretliyordu. Bana yardım edebilecek olsa bedenimi her şeye teslim ederdim. Her türlü karanlık pazarlığa otururdum. Kollarım çıplaktı, tişörtümü sıyırmıştım. Kadın ellerine tek kullanımlık tıbbi eldivenler geçirdi, Doktor A da aynı marka eldivenleri tercih ediyordu. Tansiyon ölçme aletinin turuncu bandını daha önce sayısız kez yapıldığı gibi koluma taktı. Rakamları yüksek sesle söylemedi, onun yerine masada, yanımda duran küçük deftere not etti. Kalbimi ve midemi bir steteskopla dinledikten sonra doğruldu.

Neden yapmak istedin bunu? diye sordu. Tiksinmiş gibiydi. Ah, her şeyi gördüm ama hâlâ inanamıyorum.

Kafatasıma dolan kan yüzünden su altındaymış gibi hissediyordum. Ayak parmaklarımı kıpırdattım. Ah siz kızlar, dedi. O aparatı çıkarırken kendine gerçekten zarar verebilirdin. Kan zehirlenmesi. Tüm bedenin mikrop kapabilir, yeşile dönebilirdi. Aptal!

Bakışlarımı tavana diktim. İçten içe ona hak veriyordum.

Fark ettiğin semptomlar var mı? diye sordu. Hasta mısın? Kanaman var mı?

Gerçekten iyi hissediyorum, dedim ona.

Prosedürü burada da yapabilirim, dedi yüzüme bakarak. Hemen, burada yaparım ve hiçbir şey hissetmezsin. Hiçbir zaman geç değildir.

Kalbim küt küt atıyordu. Kalbim ağzıma geldi. Hayır, dedim ona.

Peki o zaman, dedi. Seni zorlamayacağım. Senin bedenin.

Bebek iyi mi? diye sordum. Bu sözcüğü söylerken kekeliyordum az kalsın.

Sağlıklı ve mutlu, dedi. Anlayabildiğim kadarıyla.

Ellerini piyano çalar gibi hafifçe kaldırdı, bir an öylece tuttu, sonra tişörtümü indirdi, eldivenlerini çıkardı ve ayağa kalktı.

Doğrulup oturdum, ellerimin derisini inceledim. Avuçlarımda dörder tane minik ve kanlı iz vardı. İzleri ondan saklamaya çalıştım ama dezenfektan, pamuk ve gazlı bez alıp yaraları temizledi, avuçlarımı gazlı bezle hafifçe sardı, sonra her parmağımı tek tek tutup tırnaklarımı kesti. Bana geceliklerinden birini verdi. Pembe gecelik beyaz çiçek tomurcuklarıyla süslüydü. Yatağımın yanına bir harita bıraktı. Yapacaksan doğru dürüst yap, yazmıştı haritanın ilk sayfasına. Ülkemizin sınırları okul

günlerimden hatırladığımdan daha keskin hatlıydı, hatta daha farklıydı, daha fazla yol vardı. Uykudan önce kendim bir rota çizdim. Giderek daha dar yollardan kuzeye uzanan, temelde anlamsız bir çizgiydi ama beni sakinleştirdi. Arka yollar, keşfedilmemiş bölgeler. Adım adım ilerleyecektim.

Gece ön kapıdan çıkıp bir ayçiçeği tarlasına gittim. Ayçiçekleri benden daha uzundu. Toprak gevşekti. Karanlıkta çiçeklerin yüzleri neşeli görünmüyordu. Saplarına tutundum. Tarlanın ortasında parlak gözlü karanlık bir hayvan vardı. Önce büyüdü, sonra küçüldü. İnsan şekline büründü, bir çocuk veya yeniyetme gibi küçüktü. Geceliğimle yatağa doğru koştum ve uzun süre uyudum.

Yatağın üstüne şeytan gibi atlayan kediler uyandırdı beni. Nefesimi emmek istiyorlardı, kediler hep ister bunu. Onları kovaladım. Doğal dünya düşmandı. Hayvanlar insanların görmek istemediği şeyleri görüyordu ama ben artık farklıydım, ben de görebiliyordum onları. Yaşlı kadın arka taraftaki dar bahçede kahvesini içiyordu. Onu rahatsız etmedim, öğütlerini veya uyarılarını duymak istemiyordum, bu yüzden kayıt defterinin üstüne biraz para bırakıp dışarı çıktım. Sabahın erken saatleriydi, hava ıslak ve keskindi, direksiyonu tek elimle tutuyordum, diğer elim şiş karnımın üstündeydi ve hayattaydım, yaşıyordum, inkâr edilemez bir gerçekti bu. İçimde benimle birlikte yaşayan bir netlik vardı ve her nefes alışımda güçleniyordu.

7

Benzin istasyonunda bir bidona benzin doldurdum, terli saçlarını beyaz şapkayla örtmüş bir adamdan gevrek soğanlı bir sosisli sandviç aldım. Adam yüzüme bile bakmadı. Ben de terliyordum, ateşlenmişim gibi parlıyordu tenim. Sosisli sandviçi arabada yedim, vahşice, kimse görmesin diye arabayı gölgeye çekerek ama sonra ıslak dinlenme tesisi fayanslarına rağmen dizlerimin üstüne çöküp kustum. Kot pantolonum leş gibiydi. Fan ünitesinin tiz hırıltısı sivrisinek vızıltısı gibiydi, işitsel bir protestoydu sanki.

Birisi içeri girdi, dizlerimi göğsüme çektim, tuvalette dolaşan ayakkabıları seyrettim, içeri giren kişi bana en uzak kabini seçti. Ağlama sesi, burun silme sesi, sifon sesi olabilecek bir gürültü çıkardı. Lütfen başka yerde yapın bunu, demek istedim ona, mümkün olan en şefkatli tavrımla. Yine kusmak zorundaydım, bu kez sessizce. Bedenim isyan ediyordu. Tuvalete giren kişi gidince ağzımı musluk suyuyla çalkaladım, lavaboya pembe tükürüğümü saçtım, ellerimi üç kez sabunlayıp üzerime su serptim. Gitmem gerektiğini biliyordum, hep gitmek zorundaydım.

Hediyelik eşya mağazasının kasasında orta yaşlı bir kadın vardı; geçerken onu gördüm, tişörtleri katlayıp kaygan plastik torbalara yerleştiriyordu. Tişörtünün altındaki kolyesi belli oluyordu. Kolyeyi açmasını istiyordum, tabancamı başına dayayıp ne yapacağını, neleri açık edeceğini görmek istiyordum. Bu şiddet yüklü dürtüler birkaç haftadır içimde aniden uyanıp şaşırtıyordu beni, fakat tahmin ettiğim kadar tedirgin edici değildiler. Annelik insana bunu yapıyordu belki de, bu yüzden her kadına uygun değildi. Elimde sıcak metali tuttuğu-

mu, diğer elimle saçını yakalayıp çekiştirdiğimi hayal ettim.

Hava kararana kadar araba kullandım, sonra bir süre daha devam ettim yola. Arabanın farları bir hendeğe düşmüş bir insan figürünü aydınlattı. Kollarını yüzünün önüne kaldıran bu insanın kirli, çizik içinde olduğunu gördüm. Genç bir kız olduğunu fark edince arabayı durdurdum. Kız hareketsiz bekledi, kapıyı açıp seslendim.

Nereye gidiyorsun? Seni bırakabilir miyim? diye sordum.

Bana baktı ama cevap vermedi, gözleri ağlamış gibi şişti. Bol tişörtümü karnımın üstüne çektim, gerçi bir şey yapacağı yoktu. Bana veya gençliğime hiç benzemiyordu ama onda kendimi aradım ve bir şekilde buldum. Süveterindeki ve şortundaki koyu renkli, kan lekesi olabilecek izlerde. Taranmamış, yer yer dolaşık saçlarında.

Bir şehir arıyorum, dedi sonunda. Boynundaki lekesiz kolyeye baktım, ağırlığının bir süre ona yabancı geleceğini biliyordum.

Ben ters yöne gidiyorum, dedim.

Bir süre arabana binemez miyim? diye yalvardı. Kısa bir süre için de olsa?

Bekle, dur, dedim. Kımıldama. Düşünüyorum.

Arabanın bagajına gittim, içindeki her şeyi sırt çantama doldurdum, uyku tulumunu çantanın yanına bağladım. Beni seyreden kızın bakışları altında arabayı boşalttım, biraz yiyecek ve eski haritayı bıraktım. Yanına gidip avucumu açtığım zaman irkildi ama anahtarları ona verdim. Sessiz ol ve arka yolları kullan, dedim ona, hantal hareketlerle çantayı sırtıma takarken. Yağmur suyu topla. Araba kullanmayı biliyor musun?

Evet, evet, dedi. Babam öğretmişti.

Tavşan derisi yüzmeyi biliyor musun peki? diye sordum.

Evet, dedi.

Midesini aşağı doğru kesip için açarsın, kaburgalarını ayırıp iç organlarını yere dökersin, dedim, her olasılığa karşı.

İç organlarından havaya nasıl buhar yükseleceğini biliyordum; kız sabaha kadar onların başında oturacak, burnuna bakır kokusu gelecekti. Başının üstünde baykuşlar, yarasalar. İnsan serpiştiren yağmura kulak kesilir, koşabildiği kadar hızlı koşardı.

Biliyorum, dedi yeniden. Teşekkürler.

Ayak bilekleri çalıların arasında yürümekten sıyrılmış, bacaklarını sinekler ve böcekler ısırmıştı. Kalbim sıkıştı ve gevşedi. İyi şanslar, dedim ona, yolun karşısına geçerken. Olanlara inanamamış gibi öylece durmuş bana bakıyordu.

Durup beni seyretme öyle, diye seslendim ona. Arabaya binmelisin.

Arabayı beceriksizce yola çıkarmasını seyrettim. Dik oturur ve saçlarını arkadan toplarsa onu yetişkin sanabilirlerdi. Yolda başka kızları da alabilirdi arabaya. Güvenli bir yere ulaşabilirdi. Bir yandan da düşünüyordum, *Benim için her şey zordu, onun için neden kolay olsun?* ve başka bir yanım da bu düşünceden dehşete düşüyordu, çünkü üstündeki kanlar başından geçenlerin kolay olmadığını gösteriyordu, kolyesi de ne yaparsa yapsın kolay olmayacağının kanıtıydı. Kızlarımıza karşı öyle özensizdik ki. Kendini savunmayı zamanla öğreniyordu insan. Ben öğrenmiştim. Şimdi başkasına öğretiyordum. Elim kot ceketimin cebinin derinlerindeki tabancayı okşadı.

Bir araba yanımdan geçince çimenlerle kaplı hendeğe atlayıp iki büklüm oldum. Sırt çantası omuzlarımı acıtıyordu. Arabadan kurtulduğum için tuhaf bir şekilde özgür hissediyordum kendimi. Dünyayla aramda bir kabuk yoktu artık. Artık yalnızca ben vardım.

8

Gecenin içinde yürüdüm. Doktor A'nın rehberliğinden yoksun olduğum için kayalarla konuştum. Toprakla konuştum. Bir tarlaya tırmandım, uzun çimenlerin arasında oturdum ve güneş doğarken gökyüzüyle konuştum. Elimin ayasıyla konuştum, onu burnuma iyice yaklaştırdım, yalnızca avcumu gıdıklayan sıcak nefesim ve gerisingeriye bana yansıyan sözcüklerim kalıncaya kadar.

Nasıl hissediyorsun, nasılsın? dedim kendime. Zihnin neler yapıyor?

Midem feci yanıyordu, burnumu ıslak, yeni biçilmiş çimenlerin arasına gömmek istiyordum. Eskiden nefret ettiğim yiyecekleri birden şiddetle arzulamaya, sevdiğim yiyeceklerden nefret etmeye başlamıştım. Her konuda böyle kandırılmak sinir bozucuydu.

Aslında orada olmamam gerekiyordu ama tarlada kamp kurdum. Gün boyu uyuyacak, geceleri yol alacaktım, öyle karar vermiştim. Bu konuda daha iyi olacaktım. Tarlada kocaman, kahverengi inekler vardı, telaşlanmış gibi benden yana bakarak tarlanın uzak ucunda oyalanıyorlardı. Onlara atmak için yerden küçük taşlar aldım ama birden koşuşturmaya başlayıp beni ezmelerinden korktum ve uyanık kalmak için fazla yorgun olduğumdan onları kendi hallerine bıraktım.

Sonra birden gece oldu. Çadırın içine karanlık doldu. Sert zemine uzanıp çevremdeki ağır yaratıkların sesini dinledim. Çadırın fermuarını açtığımda hava ve çimenler ıslaktı. Uzakta, ay ışığının altındaki dağları hâlâ görebiliyordum. Derin bir nefes alınca ciğerlerim yeniymiş gibi geldi ve bu yenilik bedenimin geri kalanına yayıldı. Ne zaman bir dağ görsem, hatta bininci kez de görsem istemsiz bir minnet duyuyordum. Dağı görmek

yeterliydi. Hatırlamak. Ağır hareketlerle eşyalarımı topladım. İnekler mahzun görünüyordu. Beni ezerek öldürmek istememişlerdi. Birinin başına, yumuşak kulağına dokundum. Hoşçakal, dedim.

Yolun ilerisinde bir otobüs durağı vardı. Bir süre orada, karanlıkta bekledim. Büyük bir otobüs geçti ama durmadı. İnsanlar kendi yolculuklarını yapıyor, pencerelerden dışarı bakıyorlardı. Başlarının üstündeki okuma lambaları spot ışığı gibi aydınlatıyordu onları.

Çok geçmeden bir otobüs daha geldi. Kocamandı, yüksek, yumuşak koltukları yıpranmıştı, ter kokuyordu. Kuzeye, dedi şoför ne yöne gittiklerini sorduğum zaman. Bu kadarı benim için yeterliydi. Arka tarafta yaşlı bir adam oturduğundan orta sıralardan birine, en karanlık olan yere oturdum. Kimseye yakın olmak istemiyordum.

Yaşlı adam yine de çok geçmeden tahmin ettiğim gibi gelip konuştu benimle. Koltuğun üstünden bana bakıyordu. Cama doğru dönüp ondan uzaklaştım. Yanağımı ıslak ve kirli cama yaslayıp uyuyor gibi yaptım.

Uyumuyorsun, dedi. Ellerinden birini arkamdaki cama yasladı.

Gözlerim kapandı, sonra açıldı. Etrafta hiç ışık yoktu, yalnızca kırlar vardı. Bir araba geyik gibi zarif bir manevrayla geçti yanımızdan.

Kabalık etme, dedi.

Yorgunum, dedim. Geç oldu.

Nereye gidiyorsun bakalım, dedi. Hafif ve tatlı bir idrar kokusu geliyordu adamdan. Otobüsün karanlığında tek görebildiğim arkamdaki gölgesiydi. Kımıldadım.

Kocamla buluşacağım, dedim.

Güldü. Kocanla demek, kesin öyledir, dedi.

R. Bir elçi kendisi, diye uydurdum. Beni koruyabilen hayalî kocama âşıktım. Uzun boylu ve nazik kocam ülke boyunca peşimden geliyor, *geri dön bana*, diyordu,

artık bir aile olalım. Yalnızlığımla hep gurur duymuştum ama şimdi bağlı olduğum insanlarla birlikte bir eve kapanmak için vıcık vıcık bir arzu duyuyordum. Diğerleri gibi bu yeni arzuyu da sahiplenmeye çalıştım ama bana utanç veriyordu.

Kocan olsa bu otobüste olmazdın, dedi. Eliyle çantama pat pat vurdu. Burada ne var biliyorum, dedi.

Artık uyuyorum, diye karşılık verdim.

Bir güzellik yaparsan sırrını saklarım, dedi. Elini kemer tokasına götürdü. Kahverengi kesekâğıdına sarılmış şişeyi başına diktiği sırada bedenimin ona karşı koyacak kadar güçlü olup olmadığını tartıyordum. Brendi? diye sordu ama başımı iki yana salladım.

Haydi ama, dedi, çok vaktimiz yok. Fermuarını açmaya uğraştı, sonunda fermuarın aşağı kaydığını duydum, eline aldığı şeyin hatlarını hissettim. Görmeme gerek yoktu. Düşen bir kumru gibi cıvıldadı. Avucumun köküyle burnuna var gücümle vurmak, öğrendiğim gibi yüzünü dağıtmak istiyordum ama cesaret edemedim. Ayağa kalkıp çantamı aldım, sallanan otobüsün koridorunda ön tarafa yürüdüm. Adam arkamdan, Frijit mavi kaltak! diye haykırdı ve susarak başka bir şeye yöneltti ilgisini.

Şoförün yanına gittim. İneceğim, dedim. Nerede olduğumuzun önemi yok, beni indir yeter.

Burada, karanlıkta mı inmek istiyorsun? Şoför gözlerini yoldan ayırmıyordu. Farların ışığı asfaltta kayarak ilerliyordu.

Bizimki sana ne kötülük etti? Issızlığın ortasında inmek istemene neden olacak kadar kötü ne olabilir?

Aramızdaki koltuklara rağmen adamın iki büklüm oturuşundan aletini hâlâ tuttuğunu anlayabiliyordum. Onu göremediğime memnundum. Kıvranan, fazla canlı et. Balık veya yolunmuş bir kuş gibi. Aşk motelinde yatağa uzanmış, yapay ışığın altında bile uzun ve güzel gö-

rünen R gibi değildi. Gözlerim ve ellerim, dudaklarımda bira tadı. Güzel olan her şey çirkinleştirilebilirdi, kaçınılmazdı bu.

İndir beni, dedim. Şaka yapmıyorum.

Günah benden gitti, dedi şoför. Otobüsü yolun kenarına çekti, motoru durdurdu. İneceksen in o zaman, dedi. İnmeme fırsat vermeden otobüsü hareket ettirince çakıllara atladım ve kaydım, dizimin derisi sıyrıldı. İki adam bana gülüyorlardı, kapalı kapıların ardından bile duyabiliyordum kahkahalarını. Siktirin gidin, diye haykırdım uzaklaşan otobüsün arkasından. Cesur bir hareket sayılmazdı çünkü beni duymalarına olanak yoktu, duysalar da umursamazlardı zaten.

Yürümeye devam ettim. Sırt çantası omuzlarımı acıtıyordu, karanlıkta hiçbir yere gidemiyormuşum sanrısına kapıldım, gerçi belki de sanrı değildi bu ama adım atmak ve neler olacağını görmekten başka şansım yoktu. Yürürken yalnız olduğumu fark ettim. Derimin altında fokurdayan şiddetten birine söz etmek, karşılığında başka birinin özel arzularını işitmek, bununla teselli bulmak istiyordum. Arzunun derinliklerinde birlikte yüzmek, karanın kıyısından başka yerlere doğru ilerlemek istiyordum.

Bebek geldi aklıma, o da kendi dünyasında yüzüyordu. Bildiği tek deniz bedenimdi. Bunu düşündüğüm zaman öyle korumacı hissettim ki neredeyse yere devrilecektim. Bedenimi yumuşak bir et çuvalı gibi koyvermek, onu güvende tutmak için kendimi derinlere gömmek istiyordum. Toprağın içinden çıkıp onu kusursuz bir yolculuktan sonra kıyıya ulaştırdığımı bilmek istiyordum.

9

Bir sonraki kasabaya ulaştığımda güneş gökyüzünde yükselmişti. Kenar mahallelerdeki evlerin dar ve dönemeçli sokaklarında yürüdüm, bitişik nizam evlerin önünden geçtim, sonra vitrinlerinde seramik sergileyen şık dükkânlara, fırınlara, kepenkleri henüz kaldırılmamış küçük barlara geldi sıra. Hepsinin ortasında büyük bir tatlı su gölü vardı. Ayakkabılarımı çıkarıp gölün beyaz çakıllı sahilinde yürüdüm, buz gibi suyun kıyısına gittim. Dizlerime kadar suya girdim. Su cam gibi durgundu. Su arduaz grisiydi. Su bir çeşit maviydi. Mavinin yeni bir renk olduğunu biliyordum, çok uzun zaman boyunca farkına varmamış, görmemiştik onu, renk algısı zamanla gelişen bir şeydi, hamilelik de öyle geliyordu bana. Bir zamanlar gözlerimin görmediği bir şey şimdi her yerdeydi. Onu görmek bile istemiyordum, algımın bu kadar değişmesini istemiyordum. Her şeyin beni öldürmeye çalıştığını bilmek istemiyordum. Bu kadar savunmasız olmak tuhaftı.

Annelerin, beyaz biletli kadınların yaşadığı türde bir yerdi burası. Yakınlarda olmalıydılar. Kol kola ikili gruplar halinde dolaştıklarını görmüştüm, yanlarında bebekleri değil meyve ve sebze dolu alışveriş fileleri vardı. Bir dükkânda sarı benekli siyah bir hamile elbisesi, bebek için de beyaz bir tulum seçtim. Belki burada olmak istediğim kişi olabilirdim. Otobüslerden kaçmak zorunda kalan, kandırılıp tuvalete sokulan, içki içen bir sürtük, bir pislik olmak zorunda değildim. Ellerim minik yeleklerin, yumurta ısıtıcısına veya el örgüsü yüksüğe benzeyen minicik çorapların, çizgili şapkaların üzerinde dolaşıyordu. Şehirdeki gibi kovamayacaklardı beni buradan, bunu reddedecektim.

Denemek istemez misiniz? diye sordu tezgâhtar

kız. Saçlarını karmaşık bir örgüyle toplamıştı, yanakları pespembeydi. Hayır, dedim. Aldığım giysileri paketledi, olanca hızımla yürüyerek oradan çıktım. Öğle yemeği arasında bacaklarını çalıştırmak için yürüyüşe çıkan, dışarıdaki masalarda gazete okuyan elçileri arıyordu bakışlarım.

Güvenli bir mesafedeki ara sokaklardan birinde bir kafeye oturup bir demlik çay istedim, güneş gözlüğümü takıp gazete okuyor gibi yaptım. Tüm haberler kötüydü. Kül tablası doluydu. Nazik garson kız gelip kül tablasını boşalttı, çayımı getirdi. Tatil için mi geldiniz? diye sordu. Başımla onayladım. Ah, doğru yere gelmişsiniz, dedi, daha güzel bir yer bulamazsınız. Kendinden emin görünüyordu, sessizliğimi, kötü koktuğumu veya paçaları göl sularında ıslanan kot pantolonumu fark etmemiş gibiydi. Annelik rolünü de yıllar önce yetişkinlik rolünü oynadığım gibi oynuyordum. Hak ettiğim ve yapabileceğim bir şeymiş gibi davranıyordum.

Çok geçmeden büyük bebek arabalarından birini iten bir baba gördüm, bebek arabasının tasarımı şehirdekilerden biraz daha farklıydı. Yorgun görünüyordu, acelesi var gibiydi. Kendimi görünmez kılmaya çalıştım. Garson kız dışarı koşup adamı selamladı, küçük bir keki adak niyetine eline tutuşturdu, eğilip bebek arabasının içine baktı. Ay, merhaba güzelim, dedi bebeğe. Ay, ne kadar tatlısın.

Başka babaların peşinde etrafı kolaçan ettim. Köşeleri dönüyor, sıra sıra dükkânların önünde yürüyorlardı. Bazıları uzun, bazıları kısaydı, bazıları yakışıklı, bazıları o kadar yakışıklı değildi ama hepsinde bebek arabası vardı ve gittikleri her yerde kadınlar ve erkekler, ailelerin daha az görüldüğü şehirdeki enerjiyle olmasa bile yanlarına geliyordu. Bebeklerin seslerini duymaya çalıştım.

Kendi babamın bir bebek arabasını iterek dolaştığını hayal edemiyordum ama öyle yapmış olmalıydı. Bir gün baba olursa R'nin nasıl bir baba olacağını merak ettim; hediyeleri isteksizce mi alacaktı yoksa bebeği gururla, daha önce hiç kimse bebek görmemiş gibi havaya kaldırıp herkese gösterecek miydi?

Babalardan biri kızıl saçlı, sakallıydı. Bana Doktor A'yı hatırlattı; hatta bir an için o olduğunu sandım. Cüzdanımda bulduğum bozuk parayı çantasına bıraktım. Teşekkürler, dedi. Bakabilir miyim? dedim, terli olduğumun, kirli saçlarımın farkındaydım. Battaniyeyi biraz gönülsüzce kaldırdı. Kabukları soyulması gereken bir şey gibi kat kat örtülerin altında uyuyordu bebek. Yüzünü öpmek istedim ama çizgiyi aşmış olurdum. Onun yerine tek parmağımla yanağına dokundum. Ağlamamak zordu ama bir şekilde başardım.

Gerçekten çok güzel, dedim. Gözlerimi açarak sevimli olduğunu umduğum bir tavırla gülümsedim ama bir ağız ve dişlerden başka bir şey görmediğini biliyordum. Artık bir babaydı, meşgul ve stresliydi, unvanı gereği baştan çıkarılamazdı. Teşekkürler, dedi, çoktan bakışlarını gitmesi gereken yöne çevirmişti bile.

Geçip gitmelerine izin verdim, sonra güvenli bir uzaklıktan onları takip etmeye başladım. Oldukça zor bir işti çünkü babanın birkaç dakikada bir bebeğe bakmak isteyenler için durması gerekiyordu ve saklanmak şehirde olduğundan daha zordu. Binaların hepsi beyaz tonlarında boyanmıştı, bazılarının cephesinden sarmaşık veya hanımeli sarkıyordu.

Baba daha hızlı yürümeye başladı. Kasabanın kıyısına ulaştı, banliyölere giden bir kaldırıma çıktı. Buradan sonra onu takip etmek çok riskliydi. Cesaretim kırıldı, yavaşladım, sonunda uzakta bir noktaya dönüştü baba, sırtındaki çanta bozuk para, kek ve başka adaklarla do-

luydu. Onu yere yapıştırıp bedenimi beḍenine bastırmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştım. Tüm babaları baştan çıkaracak, yumruklarımla dövecektim ve hoşlarına gidecekti bu. Beyaz biletli kadınların evlerine gizlice girip bebekleriyle birlikte yattıkları yatakları devirecek, onlara dönüşemiyorsam kâbuslarına dönüşecektim. İntikam istiyordum, her şeyi istiyordum.

Bebek, benim kötü bebeğim kötülükten gelmişti, kemiklerimdeki iliği emiyordu. Çadırımı ağaçlarla çevrili, sert zeminli bir açıklığa kurdum, dağınık, tehlikeli akşamüstü saatleri boyunca orada uyudum. Rüyamda Marisol denen kadını gördüm, ayçiçeği tarlalarında dolaşıyor, çakıllı zeminde yanıma yatıyordu. Öyle gerçekçiydi ki uyandığımda onu yanımda bulacağımı sandım ama değildi, yerde yatmaktan bedenimin her yanı minik berelerle kaplanmıştı, incinen dizim zonkluyordu. Yeni bir kavrayışla tenimin organik maddeyi bir arada tutan zardan başka bir şey olmadığını anladım, yaralandığım takdirde bir bardak su gibi her yana saçılabilirdim.

10

Temiz kasaba ve gün ışığı bana göre değildi. İhmal edilmiş yollar, çadırımı kurabileceğim çürümeye yüz tutmuş, çamurlu toprak parçaları lazımdı bana. Yol kenarı barlarından birinde, bir otobüsten inmiş diğerini beklerken limonatayla karıştırılmış bira içtim ve dart oynayarak nişancılığımı geliştirdim. İçeri gelip tek başına oturan erkekleri, ayakta durmakta zorlanan, elleri birbirlerinin bellerinde, omuzlarında, yüzünde çiftleri seyrettim. En çok onları seviyordum, gözleri başka kimseyi

görmüyordu. Bu yüzden onlara kinlenmek kolaydı ama hafif bir içki içer içmez melek gibi iyicil oluyor, mutlulukları için onları bağışlamaya karar veriyordum.

Bedenlerin avuntusunu anımsıyordum; hem kendi bedenimin, hem başka bedenlerin avuntusunu. Arzu eşitlikçiydi. Hepimizi aynı düzleme yerleştiriyordu. Unutmayı ve affetmeyi kolaylaştırıyordu. Birama bakarak yaşlı bir adam gibi düşüncelere daldım, öptüğüm ağızları, adını anımsamadığım bir kadının saçını beni daha iyi duysun diye kulağının arkasına atışımı, omzumu tanımadığım bir adamın koluna yaslayışımı ve geri çekilmeyişindeki suç ortaklığının heyecanını düşündüm.

Sen bu hayata uygunsun, başka türlü hayatlara değil, demişti Doktor A bana bir seferinde. Parmaklarının arasından akıp gitmesine izin verdiğin mutluluğu düşün. Senin sorunun özgürlüğünden gerektiği gibi faydalanmamak. Yani, ne istesen yapabilirsin. Duraksadı. Hemen hemen.

Bazen söylediklerinde doğruluk payı olduğuna inanıyordum.

Şafak yaklaşırken uyku tulumumu çimenlerle yaprakların arasına serdim, güvenli bir yerdeydim ve yoldan uzaktım ama çadır kurmamıştım. İlk seferinin neye benzediğini anımsamak istiyordum. Doğanın doğal bir parçası olmak istiyordum. Yorgunluk beni çekiştiriyordu. Yaz gelmişti ve bunu şimdi fark ediyordum. Güneş ışığında uyuyakaldım ve güneş ışığı altında uyandım, hâlâ güvendeydim. Orada öylece yatıp öten böcekleri, kuşları dinledim.

O gece bir başka bara gittim. Bilekleri dövmeli bir adam, ıslak kırmızı bir deriyle kaplı masaya kartları dağıtıyordu. Karo ası. Kupa kızı. Eksik dişlerini göstererek gülümsüyordu. Yüzümü ellerime yaslayıp hayranlıkla ona baktım ama tuvalete gittiği zaman kalkıp dışarı çıktım.

Sana körü körüne itaat ettim, dedim bedenime. Beni nereye götürmek istiyorsan oraya gittim. Şimdi ne olacak peki?

Şimdi ne olacak bilmiyorum, diye karşılık verdi bedenim. Bekle ve gör.

Bir sonraki bardaki kalabalık daha konuşkandı, insanlar bana içtenlikle sorular soruyordu, o yüzden oradan da uzaklaştım. Hava aydınlanana kadar yürüdüm, sonra yerde uyuyup biraz daha yürüdüm, en azından bir süreliğine bu şekilde yaşayabilirdim, daha fazlasına ihtiyacım yoktu; çekip gidebilirdim, özgür olabilirdim. Fakat bir yandan asla özgür olamayacaktım artık. Bunu hatırlayınca heyecanlandım çünü eski özgürlüğüme hapsolmuş hissederken artık öyle hissetmiyordum.

Yürürken düşünmeden edemiyordum: *Başına kötü bir şey gelmedi henüz.* Belki de hepsi yalandı. Belki kaçıp kurtulmayı başarmıştım, belki uğraşacak daha önemli şeyler olduğunu fark etmişlerdi. Bir yol kenarı restoranının otoparkındaki büyük çöp kutularından bayat ekmek çıkardım ve açık havada dişler ve ellerle yenen yiyeceklerin daha lezzetli geldiğini anımsadım. Uyurken çakım elimdeydi, uyandığımda uykulu değil tamamen ayıktım artık. Hatırlıyordum.

Belki de şansım yaver gittiği için fazla özgüvenli davrandım. Bir akşam karanlıkta bir otelin önünden geçiyordum, sırtım çok ağrıyordu ve ayaklarım kendiliğinden otele yöneldi. *Ne zararı olurdu ki.* Resepsiyondaki kadın beni baştan aşağı süzdü, ben de savunmacı bir tavırla aynısını yaptım; kabarık kollu, ucuz, kırmızı bir takım giymişti, sarı saçlarını önce kabartmış, sonra tarayıp indirmişti. Boynunda davetkâr bir biçimde asılı duran kolyesinin zinciri ışıldıyordu. Tişörtümün içinden terler akıyordu. Ayakkabılarımın içindeki ayaklarımın kanadığını bakmama gerek olmadan biliyordum.

Belki de yakalanmak istiyorsun, diye geçirdim içimden, kadının peşinden merdivenlerden çıkarken. Belki de Doktor A başından beri haklıydı. Onu düşününce içimin sızlamasına engel olamıyordum. Talimatlarının ağırlığını hissetmeden yaşamaya hâlâ alışamamıştım. Nasıl hissetmem gerektiğinin söylenmesi rahatlatıcı olurdu. Tercüme edilmek. Yatağın üzerine kaygan açık yeşil kumaştan bir örtü serilmişti. Soğuk saten kumaşa uzanmak suya uzanmak gibiydi. Örtüyü yataktan aşağı ittim, otelin kâğıt ve kalemini kullanarak Doktor A'ya şöyle başlayan bir mektup yazdım: *Bazı açılardan herkesten çok sizi sevdim.* Neyse ki kendimi tam zamanında tuttum, kâğıdı yırtıp parçalarını klozete attım, kalbimin yapabileceklerinden, hilekâr enerjisinden dehşete düşmüştüm. Minibarda minik viski şişeleri vardı. İlaç niyetine, deyip en üstteki şişenin kapağını dişlerimle açtım, kapağı odanın diğer ucuna tükürdüm. Sıvı ağzımı yaktı. Komodinin üstünde bir telefon vardı. Telefonu alıp R'nin numarasını çevirdim.

Alo, dedim. Söylediklerimi ona ileten kıvrım kıvrım kabloyu çekiştiriyordum. Kendi nefesimin yankısını duyuyordum.

Kiminle konuşuyorum? diye sordu.

Kim olmasını isterdin? dedim.

Arkadan bir kadın sesi geliyordu. Kim arıyor? diye sordu.

Ne istediğini bilmiyorum, dedi R.

Telefonu kenara koyup akşamına devam etmeni istiyorum ki neler yaptığını duyabileyim, dedim. Benim için yapar mısın bunu?

Kesinlikle bir kadın vardı yanında. Kimle konuşuyorsun R? diye sordu.

Yanındaki kim? dedim.

Derin bir nefes aldı.

Tatlı birine benziyor, dedim. Beyaz biletlidir eminim. Sonra duvara hafifçe bir yumruk attım. Bunu düşünmek, haklı olduğumu bilmek bile yetmişti, benimle yaşadığı deneyim onu uysal ve sıcakkanlı birinin kollarına itmişti.

Bu konuyu seninle konuşmayacağım, dedi. O ses neydi?

Bir şey yok, dedim parmak eklemlerime bakarak, sıyrılmamışlardı bile.

Dinle, dedi. Benden ne istiyorsun bilmiyorum. Ne dememi istediğini bile bilmiyorum.

Beni sevdiğini söylemeni istiyorum, dedim. Gelip beni kurtarmanı, sınırın ötesinde benimle ve bebekle bir aile kurmanı istiyorum. Bence bu mümkün ama şimdi gelmen lazım.

Öfkelenmiş veya umutsuzluğa kapılmış gibi dişlerinin arasından hafifçe tısladı, emin olamadım, telefonda konuşmanın zorluğu da buydu zaten, gerçi iki tepki de sorun değildi bana göre. Yanındaki kadına, Birisi işletiyor, dedi ve telefonu kapadı. Onu yeniden aradım ama telefon açılmadı.

Ondan sonra Doktor A'yı aradım tabii. Saat epey geç olduğundan acil durumlar için verdiği kişisel numarasından aradım onu. Nerede olduğumu, nasıl olduğumu sormadı bile.

Calla, dedi, saat çok geç oldu.

Bana bir şey söylemen lazım, beni odaklayacak bir şey, dedim.

Acil bir durum mu var? diye sordu.

Bilmiyorum, henüz olmayabilir, dedim. Ama yakında olabilir.

Bu biraz manipülatif oldu, sence de öyle değil mi? dedi.

O sözcükten nefret ediyorum, diye karşılık verdim.

Yalnızca senin için söylendiğinde, dedi. Bu akşam sana yardımcı olamayacağım korkarım. Belki de bir daha asla yardımcı olamam. İyi uykular, Calla.

Boşa harcanan bir fırsat. Ona o mektubu yazmadığıma memnun olmuştum. Parmaklarım rasgele tuşlara bastı. Bir kadın açtı telefonu. Sigara içtiğini duyabiliyordum.

Alo? dedi. Alo, alo, alo?

Orada biri var mı? diye sordum. Yalnızca biriyle konuşmak istiyorum.

Ne arıyorsun? diye sordu.

Ne olursa, fark etmez, dedim. Yalnız mısın?

Keskin bir kahkaha attı, telefonu kapadı.

R'yi yeniden aradım ama açmadı. Ben de duvara fırlattım telefonu ama kırılmadı, sağlam malzemeden yapılmış eski bir cihazdı. Sıvada iz bile bırakmadı.

11

Odada küvet yoktu, ben de duşakabine oturup ağladım. Küçük sabun peynir rengiydi, irice bir bozuk para kadardı. Avuçlarımın içine alıp sıktım onu. Tırnaklarımı geçirdim.

Hayatımda gördüğüm ilk oteli şehre yaptığım yolculuk sırasında görmüştüm. Kocaman bir yatağın üzerindeki temiz örtülere çekinerek oturmuştum. Böğürtlen çalıları bacaklarımı lime lime etmişti. Beni yol kenarında bulan adam, duş alabilirsin, istersen arkandan kapıyı da kilitleyebilirsin, demişti.

Gençten, uzun boylu ve yakışıklıydı, yoksa onunla birlikte arabaya binmezdim. Küçük çaplı bir film yıldızı-

na benzediğini düşünüp rahatlatmıştım kendimi, arabayla götürülen beyaz biletli kızı, karartılmış camları, onu bir yerlere götüren elçiyi düşünmüştüm. Belki bu da benim arabamdı, aslında binmem gereken ama bir şekilde kaçırdığım araba, sınavımın bir parçası olan araba. Arabada adamın ellerini fark etmiştim, direksiyonu tutan elleri kıpır kıpırdı. Belki de yanılıyordum. Belki de öldürülecektim. İki olasılık da mümkündü. Bana leylak rengi bir sakız ve sigara uzatmıştı, radyoda istediğim kanalı seçmeme izin vermişti.

O ilk otel banyosunda duşun altından çıkmış, kolyemi bedenim hâlâ ıslakken takmıştım. Kapının arkasındaki temiz bornozu giymiştim. Haftalar önce bir araç istasyonundan çaldığım su geçirmez mont diğer odada, bir sandalyenin üstünde duruyordu. Minyatür tarak. Kürdanlar. Pamuklu çubuklar. Dişlerimi uzun uzun fırçalamıştım.

Banyodan çıktığımda adam yatağa oturmuş, sırtını yastıklara yaslamış televizyon seyrediyordu. Beyaz gömleğinin yakasını gevşetmiş, siyah süet ceketini dolaba asmıştı. Sıra bende, dedi hafifçe gülümseyerek. Banyoya gidip kapıyı kapadı ama kilitlemedi. Televizyon kanalları arasında dolaştım. Oda servisi menüsüne baktım.

Islak saçları ve belinde havluyla odaya döndüğü zaman, Yaşına göre uzun boylusun, dedi bana. Bakışlarımı kaçırdım. Benzer bir senaryo hayal etmemiş değildim ama benim hayalimde önce ay ışığında el ele tutuşuyorduk, yıldızlar bana tek tek işaret ediliyordu. Belki uzun bir kutu içinde tek bir gül de veriliyordu. Burada yıldız falan yoktu. Duvar kâğıdı çiçek desenliydi, o kadar. Bölgenin eski haritasında gölün rengi deniz yeşiliydi.

Bana doğru geldi, kolyeme bakmak için izin istedi. Olur, dedim. Önümde diz çöktü, kolyeyi açtı, maviyi gördü ve kapadı. Yanağıma düşen ıslak saçları geriye itti. Aç mısın? diye sordu, başımı aşağı yukarı salladım; açlık-

tan ölüyordum. Telefonu alıp iki çizburger sipariş etti. Sipariş birkaç dakika içinde sorunsuz geldi odanın kapısına. Geride dur, dedi kapıyı açmadan önce, üzerinde hâlâ havlu vardı. Yemeğimizi yerde yedik. Ben şargoz içtim, o bira.

Yatağa uzanır mısın, dedi bir süre sonra, özür diler gibi. Üzerimdeki bornozu çıkardı. Ağzı benimkine yaklaştığı zaman onu öpme denemelerinde bulundum, ürkektim, yem kapmaya çalışan bir kuş gibiydim. Sonra başımı çevirdim ve tavana bakmaya başladım, kendi adıma da, onun adına da utanıyordum. Nereye gitmen gerekiyorsa arabayla bırakırım seni, dedi sonrasında. O ilk otel odasında uyuduktan sonra sabah dediğini yaptı. Bedenim beni ilk kez bir yere ulaştırmıştı. Öyle yorgundum ki sabah adam kolyeme dokunduğu zaman uyandım ancak; nazikçe dokunmuştu ama hissetmiştim yine de.

Arabada konuşmadık. İkimiz de yeniden duş almıştık, saçları hâlâ ıslaktı, özenle yandan ayırmıştı. Duşta öne eğilip ayak parmaklarıma dokunmuş, orada öylece kalmış, düşecek gibi olana dek yerçekimine teslim etmiştim kendimi. Küçük çaplı bir film yıldızı olmadığı anlaşılmıştı. Ona âşık olabilir miyim diye düşünüp buna karar vermeye çalıştım. Bana gıcır gıcır bir banknot verdi, büyük bir banknot. Dikkat et kendine, dedi arabasıyla uzaklaşmadan önce. Şehre yakın bir kasabadaydık. O gittikten sonra litrelik bir portakal suyu ve yeni bir elbise aldım, güneşli bir köşede durup portakal suyunun yarısını tek seferde başıma diktim. Bir kafenin tuvaletinde yavruağzı pamuklu elbisemi giydim, sonra dışarı çıkıp oturdum ve bir fincan kahve ısmarladım, gazeteyi istedim.

Şehre yürüyerek ulaştığımda üstümde o elbise vardı. Bana şehre başka birinin arabasında giremeyeceğimi söylemişti. Yürüyerek girmek zorundaydım. Kız kardeşlerim var, demişti. Üzerimde hâlâ otelin kokusu vardı. Elimde

oyuncak bebek gibi duran küçük şampuanla saçımı birkaç kez yıkamıştım o sabah. Hepsini alabilirsin, demişti bana; resepsiyonun önünden geçerken kalbim küt küt atmıştı. Sırt çantamda birbirine çarpan minyatür vücut losyonları ve saç kremlerini görecekler, hırsız olduğumu anlayacaklar sanmıştım ama kimse durdurmadı beni.

Gelecekte yapacağımı bildiğim sayısız kötü şey önümde uzanıyordu, bir anlamda kendi ahlaksız cazibelerini taşıyan olasılıklardı hepsi. Bana becerikli olduğumu gösteriyorlardı. Üzgün, utanmış değildim, kullanılmış da hissetmiyordum. Kendimce, çok geçmeden bana tanıdık gelmeye başlayacak bir biçimde, iyi hissediyordum.

12

Telefonu olduğu yerde bıraktım, duş aldım, koyu kırmızı rujumu sürüp odamdan çıktım, asansöre gittim. Çıplak ayaklarımın altındaki halı kalın ve yumuşaktı, pembemsi kahverengiydi. Ayakkabılarımı giyecek zaman yoktu. Asansörü bekleyecek zaman yoktu, merdivenlerden indim. Titreşen soğuk ışık. Otelin barı oldukça boştu. Viski söyledim, köşedeki masalardan birine oturdum, çıplak ayaklarımı altıma aldım. Bir bardak altlığını evirip çeviriyordum, R'den bana geçen bir tikti bu. Bardak altlığı demir açısından zengin bir biranın reklamını yapıyordu. Onu birazcık yırttım, sırf yapabiliyorum diye. Dişlerim sanki ağzıma büyük geliyordu, sert geliyorlardı bana. Bardaki tek kadındım. Bir erkek seç, istediğini seç, dedim kendime. Hadi yap bunu. Bar taburesinde oturan kısa boylu, siyah saçlı bir adama diktim gözlerimi. Nane yeşili bar sahte mermerdendi, tabureler

de vinil kaplıydı. Adam bir elçiye benzemiyordu ama nereden anlayacaktım ki. Sayısız konuda yanılmıştım ve yanılmaya devam edecektim. Dönüp dönüp bana bakan adam sonunda yanıma geldi.

Ayakkabıların nerede? diye sordu. Gülümsedim.

Yedim onları, dedim.

Adam barmene işaret etti, beriki başını sallayıp raftan iki bardak indirdi. Bardakları doldurmasını seyrettim. Martini yapıyordu. İçkileri yuvarlak, bakır bir tepside masamıza getirdi. Kâğıt gibi incecik limon dilimi. Bardaklar buz gibi soğuktu. Tattığım en leziz şeydi.

Hangi rüzgâr attı seni buraya? diye sordu adam.

Tüm rüzgârlar, dedim, içkimden bir yudum alıp. *Kötü anne, kötü anne.*

Pek konuşkan değilsin, dedi. Sohbeti yürütmekte zorlanıyorum.

Söyleyecek pek fazla şeyim yok, dedim.

Belki de yalnızca söyleyeceği bir şeyler olduğunda konuşan insanlardansın, dedi. Veya belki konuşmaktan çok başka şeylere düşkünsün.

Haklı olabilirsin bence, dedim. Başka şeyler konusunda.

Benim hakkımda bir şeyler öğrenmek istemiyor musun? diye sordu.

Hayır, aslında istemiyorum, dedim, güldü. Hoyratlığımdan etkilenmiş gibi gülmüştü, öfkeyle değil. İçkimden bir yudum daha aldım. Bir yerden orkestrayla şarkı söyleyen bir kadının sesi geliyordu. Müzik yayını masamızın üstündeki hoparlörden yapılıyordu. Kirpiklerimin altından ona baktım, başımı kaldırıp beyaz boynumu sergiledim.

Ayakkabılarına ne oldu gerçekten? dedi.

Sana küçük bir sır vereyim, dedim hafifçe öne eğilerek. Ömrüm boyunca ayakkabı giymedim ben. Çıplak

ayaklarımla yürüdüm her yerde. Derim inanılmaz sağlamdır. Ayakkabıya ihtiyaç duymadım hiç.

Yani tıbbi bir mucizesin, öyle mi? dedi.

Evet öyle, dedim. Doğduğumda doktor daha önce böyle bir şeye şahit olmadığını söylemiş. Beni hastanede dolaştırıp herkese tek tek göstermiş.

Şu sihirli ayakları görebilir miyim peki? diye sordu.

Pantolonunun yumuşak kumaşının üstüne, kucağına koydum ayaklarımı. Elbette, dedim. İstediğin gibi bak.

Barmen durduğu yerden bizi izliyor, sanki bilgi topluyordu.

Anlattıklarım gerçekti sanki; ayaklarım gerçekten hiç ayakkabı giymemiş birinin ayakları gibiydi. Parmaklarımın altı yuvarlak nasırlarla kaplanmıştı, tabanlarım kırmızı ve şişti ama en azından artık kanamıyorlardı. Küçük parmaklarımdan ikisinin tırnağının düştüğünü görebiliyordum; daha önce, altı ay boyunca ayağıma küçük gelen spor ayakkabılarla koştuğum zaman da olmuştu aynısı. Adam sanki hiçbir sorun yokmuş gibi okşadı onları yine de. Bana öyle dokunduğunu görmek, o çirkin parçalarımı hayranlıkla tuttuğuna şahit olmak midemi bulandırmıştı. Cinayet işleyecek gibi hissediyordum, onu bir böcek gibi ezebilirdim ve karşılığında bana teşekkür ederdi ancak. Ayaklarımı çektim ama sonra onu öpmek için eğildim.

Odama gel, dedi. Bardan birlikte çıktık. Titriyordum. Asansör bozulmuştu, merdivenleri kullandık. Karanlık merdiven sahanlığında beni badanası dökülmüş duvara yasladı. Bozuk asansörden tangırtılar geliyordu. Her yer çamaşır suyu kokuyordu. Ellerine vurarak parmaklarını kolyemden uzaklaştırdım, bu kez kot pantolonuma indi elleri. Karnımı, belimi okşadığı zaman gerildim.

Yere yat, dedim ona.

Burada mı? dedi nefes nefese.

Evet, burada, dedim. Yat, gözlerini kapat ve ölmüş gibi yap.

Halının üstüne uzandı, gözlerini yumdu. Üzerine çıktım, ata biner gibi oturdum ve kemer tokasını açtım. Gözkapaklarının ince derisi titreşti. Kısa sakalının altında teni kırmızıydı, damarları ve kanı canlıydı. Dudakları titredi, gülümsedi.

Gerçekçi davranmıyorsun, dedim.

Güçlü hissetmek istiyordum, tenimin altındaki şiddetin geri dönüp bana ne yapmam gerektiğini söylemesini, beni yönetmesini istiyordum. Kafamın içinden çıkana dek becermek ve becerilmek istiyordum, bir fıçı içki istiyordum, zihin değiştiren uyuşturucular istiyordum, gırtlağını kesmek istiyordum – ama bunların hepsi başka bir dünyadaydı.

Üzerinden kalktım. Doğrulup güldü, gülüşünde hainlik yoktu. Beni odasına götürdü. Benimkinden daha güzeldi odası. Tüm ışıkları kapatmamız gerekiyor, dedim. Yapacaktım yapmam gerekeni. Işıkları kapat, dedim yeniden, sonunda söylediğimi yaptı.

Yatağın üstünde sessizce ağladım çünkü beni göremiyordu. Çünkü hiçbir şey kendimi daha iyi hissetmemi sağlayamayacaktı, hiçbir şey yeterli olmayacaktı. Yolda gördüğüm kadınların yokluğuna, bunu yalnız başıma yapmak zorunda kalmama ağladım. Ağladım çünkü R bebeğimi istemiyordu, çünkü Doktor A düşmanımdı ve beni kurtarmayacak, iyileştirmeyecekti.

Lütfen ağlama, dedi adam nazikçe. Güzel ayaklarınla. Mucizevi bedeninle.

Karanlıkta diz çöküp bekledim. Avuçlarım saten örtüdeydi. Adam hangi açıdan gelecekti, bana önce ne yapacaktı, ne yapmamı isteyecekti. Beynim bir balon gibi havada yüzüyordu. Şu anda kal, dedim kendime, bağlantı bağlantıdır. Belimin çukuruna dokunan eli yumuşaktı.

Elleri hoyrat değildi. Aynı veya benzer dili konuşan iki kayıp bedendik. Yine de bir martini daha istiyordum. Odada on kişi daha olsun, bizi seyretsinler, bize katılsınlar istiyordum. Geleceğimden emin değildim ama geldim, bunu düşündüğüm anda, utanca rağmen, belki de utanç yüzünden. Gelirken Doktor A'yı düşündüm, şu anda beni görebilse hissedeceği klinik tiksintiyi düşündüm. Yeniden ağlamaya başladım, adamın görmesi veya hissetmesi umrumda değildi.

Gidiyorum, dedim yatağın kenarından yere inerken. Etrafı yoklayarak giysilerimi buldum, üzerime geçirdim.

Gitme, gitme, dedi ışıkları yakarak. Daha yeni başlıyoruz.

Hayır, dedim onu itip yanından geçerken, işimiz bitti, içki için teşekkürler.

Kolumu tuttu, gözlerini kapatıp sabrını toplamaya çalıştı. Onları yeniden açtığında bakışları sertti. Saçmalıklarından bıktım, dedi. Sana karşı iyiydim, bu davranışları hak etmiyorum.

Elini kaldırıp var gücüyle yüzüme indirdi, hiç duraksamamıştı ama zayıf bir darbeydi. Kaleydoskop görüntüsü gibi yayılan acı beni içimden çıkardı, sonra bedenime döndüm ama daha kötü hissettiğim de olmuştu ve bunu söyledim ona; gözlerinin içine bakarak, Acımadı bile, dedim üstdudağımdan akan kan ağzımın içine dolarken. Tadı güzeldi; besleyici, teskin edici geldi bana, sabahları yıkanmadan önce içime çektiğim kokum gibi. Bakışlarım birden odaklandı. Kendimi önemsemiyordum ama bebeği önemsiyordum. Kapıyı açıp koşmaya başladım.

Nereye gidiyorsun? diye seslendi arkamdan. Sesi üzgün çıkmıştı. Geri dön, geri gel!

Zıpladım, havada uçtum, merdivenleri buldum, odamın bulunduğu kata geldim, durmadım, odanın kapısını

bir hamlede açıp arkamdan çarparak kapadım. Yere oturup bir boğa gibi koridorlarda dolaşmasını dinledim.

Neredesin? diye böğürüyordu. Nereye gittin?

Ben bile bilmiyordum aslında bunu.

Artık rahatladın mı? diye sordum kendime, emekleyerek kapıdan uzaklaşırken. Bitti mi işin?

Düşüncelerimin arasında yalnızca beyaz vardı. Karanlıkta bir ışık geliyordu kapının altından. Yere yakın olmak iyi hissettiriyordu.

Uzaklaştı ama sesini hâlâ duyuyordum. *Birisi kapamalı şunun çenesini*, diye düşündüm, kimse onu susturmazsa ne olacağını düşünmemeye çalıştım ve sonunda sessizlik oldu. Belki de bir sürtüktüm, belki onu kandırıp kendime çekmiştim ama bu kabul edilebilir bir şeydi, hamile olmak gibi affedilmez bir şey değildi. Ağzımın içi hâlâ biraz kanıyordu. Pembe salyaların halıya, sonra da yatak örtüsüne akmasına izin verdim. Kırmızı ruju çıkarmadım ve kan her yere bulaştı, pahalı görünümlü hoş yatak örtüsü sanki bir şeyleri parçalamışım gibi berbat oldu.

13

Hava aydınlanıyordu, gitmem gerektiğini biliyordum. Zaman sarmallar halinde uzaklaşıyordu benden. Otel koridorlarında yürürken kapıların ardından bana pis pis bakan yüzlerin varlığını hissediyordum, insanlar kendi sefaletlerine mola verip gözetleme deliklerinden bakarak benim adımlarımı izliyordu.

Merdivenlerin başında duraksadım, o saatte ortalık boş olmasına rağmen adamın orada olmasından çekindiğim için resepsiyonun önünden geçmek istemiyordum.

Onun yerine yeniden koridorlara daldım, bir yangın çıkışı bulana kadar dolaştım ve kapıyı iterek temiz havaya çıktım, ağzına kadar dolmuş çöp kutularından tatlı bir çürüme kokusu yükseliyordu. Bir naylon torbayı kurcalayan tilki beni görünce kaçtı. Alçak çiti aşıp bir evin bahçesine girdim, sonra başka bir bahçeye geçtim ve yola ulaşana kadar böyle ilerledim. Berrak, parlak bir sabahtı, havadan keyif almaya çalıştım, elimden geldiğince iyi hissetmeye çalıştım ama işe yaramadı. Dudağım acıyordu, ağzıma metal tadı geliyordu. Bedenim R'nin kollarında olmak istiyordu. Boynunu koklamak. Hepsi kas hatırasıydı, aslında var olmamış bir şeye karşı hassaslaşmıştım. Canımı yakmasına rağmen kendime bu gerçeği anımsattım.

Sıradaki otobüs neredeyse boştu, içinde yalnızca yaşlı bir kadın ve arka tarafta kaykılmış oturan genç bir adam vardı. İkisinden de uzak durmaya özen gösterdim ama adam önceki gibi gelip buldu beni, otobüs koridorunda sallanarak yanıma geldi. Ateşlenmiş gibiydim. Derimin altında adrenalin dolaşıyordu.

Merhaba, adın ne? diye sordu. Kocaman, güzel bir gülümsemesi vardı. Köpek dişlerinden biri eksikti.

Adım yok, dedim bu kez.

Yüzüne ne oldu? diye sordu.

Patlayan dudağıma dokundum. Hep böyleydi yüzüm, dedim.

Tatlı tatlı gülümsedi, çuval bezinden çantasını karıştırdı. Kare şeklinde mor bir kâğıt parçası uzattı bana. Mavi bir bilet değildi. Kâğıdı avcuma koydum.

Bunu yiyemem, dedim.

Ben üç tane aldım bile, dedi bana. Sersemlemiş bakışlarını, ıslak yüzünü açıklıyordu bu. Otobüsle yolculuk etmenin tek yolu, dedi ve sırtlan gibi güldü. Başta sandığımdan daha gençti, yirmi yaşında bile yoktu belki.

Dişsiz ağzıyla iri bir çocuğa benziyordu, olması gerekenden altmış santim daha uzun bir çocuk.

Neler görüyorsun anlat bana, dedim.

Önündeki soluk renkli otobüs koltuğunu işaret etti. Kökleri uzuyor, dedi. Çiçeklerin hepsi çayırda ve gökyüzüne uzanıyorlar. Mutlu mesut dans ediyorlar.

Pencereye yaklaştı, yüzünü cama yapıştırdı. Bak, dedi. Evren dışarıda ve diğer tüm arabalar uçuyor. Tepemizdeki kuşlar gibiler.

Başını geri çektiğinde cama yüzünü yapıştırdığı yerde hafif bir iz kalmıştı.

Kendi tarafımdaki pencereden dışarı baktım. Onun görebildiklerini görmek istiyordum, benim dünyamdan daha güzel geliyordu kulağa ama verdiği tableti yutmayacaktım; bir annenin bunu yapmayacağını ben bile biliyordum. Benim yerimde beyaz biletli bir kadın olsa çoktan otobüsten inmişti bile.

Başın bir ayçiçeği, dedi. Sorun değil, diye temin etti beni sonra. Yine de hayattasın. Sana yakışıyor.

Bacaklarını uzatıp bir süre ayaklarını seyretti. Ayaklarında kirli, kırmızı burunlu spor ayakkabılar vardı. Yüzünde beliren korku ve kabullenme ifadelerini seyrettim, sonunda güzel gülümsemesi yine belirdi ve bana doğru döndü.

Gel taş kâğıt makas oynayalım, dedi ama fazla ilerleyemedik çünkü durup durup kendi ellerini ve benim ellerimi seyretmeye dalıyordu.

Nereye gidiyorsun? diye sordum bileğimi tutup elimi yakından incelediği sırada. Elimi yüzüne iyice yaklaştırdı, parmak izlerimi ve her toz zerresini ezberlemek ister gibi süzdü.

Eve, dedi. Eve!

Peki evin nerede? dedim.

Yakınlarda, dedi.

Uyuyakaldı, yanakları kızarmıştı. Birinin oğluydu. Birisi onu güvende tutmuş, büyütmüştü. Dışarıda yağmur başladı, camlardan aşağı damlalar süzüldü. Yolculuklarımız farklıydı ama yollarımız kısa süreliğine kesişmişti. Onun için her şeyin en iyisini diliyordum. Ben de birini korumak, sakınmak istiyordum.

14

Mola yerinde az sayıdaki insanın arasına karıştık. Günün sakin saatleriydi. Gözümü dört açtım, tuvalete gidip bir kabine oturdum, soluklandım. Yanımdaki kabinde birisi alçak sesle içini çekti. Ayaklarını kımıldattığı zaman kıpırdayan gölgeleri seyrettim. Tuvalet kabini bana güvenli geliyordu, oradan çıkıp yeniden dünyaya dönmek istemiyordum. Mermer görünümlü beyaz formika, kenarları yıpranmaya başlamış muşamba döşeme, sınırları belli temiz bir mekân.

Kabinden çıkacak cesareti toplayabildiğim zaman, lavabonun başında uzun siyah saçlı bir kadın ellerini yıkıyordu. Sistemli bir şekilde yıkıyordu ellerini — önce avuç içlerini sabunluyor, sonra bileklerini ovalıyor, sonra fırçalar gibi yeniden ellerini ovuşturuyordu. Arkasından duruluyor ve yeniden köpürtüyordu. Onu bütün gün seyredebilirdim. Yanındaki lavabonun başına geçtim, onun ayrıntılı el yıkama yöntemini taklit etmeye çalıştım. Bakışlarımız aynada buluşunca ellerimi yıkamayı unuttum. Marisol, dedim. Şakağı hafifçe kirlenmişti. Yüzünde kısa ama derin bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Ellerini son bir kez duruladıktan sonra lavaboya eğilip zarif hareketlerle yüzünü yıkamaya başladı.

Adımı hatırladın, dedi.

Beni takip mi ediyorsun? diye sordum. Tehditkâr görünmeye çalıştım ama işe yaramadı.

Aynısını benim sana sormam lazım, dedi. Seni kim takip etsin? Doğru dürüst bir haritan bile yok.

Artık var, dedim.

Bana gülümsedi. Aferin, aferin, yıldızlı pekiyi sana.

Başka bir şey konuşmadan birlikte duşlara gittik. Turnikelere bozuk para attık, giysilerimizi çıkarıp akan suyun altına girdik, bedenlerimizi ayıran tek şey ince laminat bir bölmeydi. Yakınlığımız başımı döndürmüştü. Konuşmadık. Onun bölmesinden benim tarafıma akan suya dokunmak için eğildim, hatta aklıma suyu içmek gibi çılgınca bir fikir geldi. *Ah*, diye düşündüm, *bu hissi tanıyorum*. Korkudan, umutsuzluktan başka bir şey hissetmek, başka duyguların da hâlâ mümkün olduğunu anlamak eğlenceliydi. Bölme duvarına doğru eğildim ve onun da aynısını yaptığını hayal ettim. Kol kola, bacak bacağa.

Duşta var gücümle dişlerimi fırçalayıp yere tükürdüğüm zaman köpüklerin arasında kan vardı ve ağzımda bir şeylerin gevşediğine dair korkunç bir his doldu içime; çakıl, çerçöp, kemik. Ellerimi ağzıma götürdüm, panikledim. Dişim, diye seslendim Marisol'a. Bir sorun var.

Giyindikten sonra kabinlerin önünde buluştuk. Islak saçlı, çıplak ayaklı Marisol ağzımın içine baktı. Bunu çekmek gerekiyor, dedi. Şimdi halletmemi ister misin? Hemen çekebilirim onu. Canın acıyacak ama bir an için. Diş çekmeyi çok severim.

Hayır, dedim. Kâğıt havlu makinesinden aldığım kâğıt mendili kanı durdurmak için ağzıma bastırdım.

Normal bu, dedi. Yeni normal. Bebek diş götürür. Sana kimse söylemedi mi bunu?

Bana kimse bir şey söylemedi, dedim. Kâğıt mendil yavaş yavaş kanımla ıslanıyordu. Bana kimse bir halt söylemedi! Aniden çok sinirlenmiştim.

Bak, dedi kendi diş etlerini göstererek. Arkadaki dişlerinden biri eksik, diş etleri pembeydi.

Duş odasından çıktık, oyun makinelerinin durduğu salona girdik, elektronik oyunlar bipliyor, ışıkları yanıp sönüyordu. En parlak makineye yaslanıp öylece durdum, dilimle dişimi ittiriyordum. Marisol makinelerden birine bozuk para atıp bir kolu çekerken, Otobüsümü kaçıracağım, dedim. Hatta çoktan gitmiş olmalı.

Benimle kal, dedi kırmızı ve sarı ışıklarla aydınlanan yüzüyle, gözlerini ekranda dönen resimlerden ayırmadan.

Senin yanında başka biri yok muydu zaten? diye sordum aldırışsız görünmeye çalışarak.

Ah, seninle tanışmamızdan kısa süre sonra gitti o, dedi. Farklı fikirlerimiz vardı. Belki seninle benim için de geçerlidir bu. Ama iki kişi olmak tek başına olmaktan iyidir her zaman.

Peki, dedim birkaç saniye düşündükten sonra.

Biraz daha duraksamalıydın, dedi. Tabii yine de öldürebilirim seni.

Kendimi korumayı bilirim ben, dedim.

Aniden harekete geçti, tek elimi arkamdan kıvırarak beni duvara yapıştırdı. Korkmadım ama heyecanlandım, kalbim hop etti. Kanıtla o zaman, dedi.

Durduğumuz yerde bizi kimse göremezdi. Bedenini sırtıma yapıştırdı. Ağzını enseme yaklaştırdı, sıcak nefesini tenimde hissediyordum. Bıçağı olup olmadığını göremiyordum. Arkaya doğru içgüdüsel bir tekme savurdum, kolumu bir çekişte kurtarıp çakımı elime aldım, ona doğru döndüm. Yüzü kızarmıştı, tekmemin isabet ettiği kavalkemiğini ovuşturuyordu, bakışları havada titreyen çakımdaydı. Birkaç metre ötemizden geçen, yiyecek taşıyan insanların sesleri, oyun makinelerinin müzikleri eşliğinde.

Tamam, dedi. İkna oldum.

Soluk soluğaydım, tüm bedenim ısınmıştı. En yakınımızdaki makineden bozuk paralar yağmaya başladı. Marisol onları avuçlarıyla toplayıp ceplerine tıktı, az da olsa sevindiği belliydi.

Hadi gidelim o zaman, dedi ve gelip gelmediğimi görmek için dönüp arkasına bile bakmadan kararlı adımlarla otoparka doğru yürüdü.

15

Marisol hayatta kalma konusunda benden daha becerikliydi. İlk çadırını bir tarlaya kurmuş ve kaçmaya başladığı o ilk, kıymetli saatlerde orada bırakıp yenisini almıştı, çevreye kolayca uyum sağlayan haki renkli bir çadır. İlk arabasını bir gölün içine sürmüş, suyun dibinden biraz uzakta çıkmıştı. Birilerinin olanları izlediklerini ve öldüğünü sandıklarını umuyordu. İkinci arabasını takasla almıştı ama fazla ayrıntı vermedi.

Önceki seferinde neyi nasıl yaptığını hatırlamalısın, dedi bana arabayla yola koyulduğumuzda. Sistem bizi yarı yolda bıraktı. Fakat ilk seferinde bedenlerimizi gitmemiz gereken yere ulaştırmıştı. Hayatta kalabiliriz, yapabiliriz bunu, biliyorsun, yapabileceğimizin yaşayan kanıtıyız.

Marisol da bir taşra kızıydı. İlk yolculuğu sırasında gruptaki en küçük kızlardan biri olmasına rağmen annelik görevini üstlenmiş, daha bu fikre alışmaya fırsat bulamadan ergenliğe girmiş olarak bulmuştu kendini. Ben kendi grubumdaki kızların dağılmasına izin vermiştim, oysa o herkesi bir arada tutmaya çalışmıştı ve kırlarda böyle ilerlemişlerdi. Diğer kızların başına gelecekleri

umursamadığım için kendimden utanıyordum. Onları öylece kendi kaderlerine terk etmiştim. Onları bekleyen felaketlere doğru yürümeye bırakmıştım. Gerçi onlar da bana aynısını yapmışlardı.

Benim teorim şu, dedi. Yaptığımız her hareketi izliyorlar ve ne durumda olduğumuzu takip ediyorlar. Bunu sakın unutma. Kanıtlamamız gereken çok şey var.

Bütün gece yola devam ettik, dağların yerini dönemeçli orman yolları aldı. Hava çok sıcaktı. Marisol arabanın her köşesine su şişeleri doldurmuştu; koltukların altında yuvarlanıyor, bir o yana bir bu yana gidip geliyorlardı. Bacaklarının arasında da açık bir su şişesi vardı, araba kullanma sırası bana geçtiğinde uzanıp şişeyi ağzıma tutuyordu. Ellerinin dudaklarıma yaklaştığını her seferinde hissediyordum.

Zaman zaman durup çiş molası veriyor, arabanın kapılarını siper olarak kullanıyorduk. Başlangıçta utangaçtık ama çok geçmeden rahatladık. Bedenlerimiz hem işlevsel hem suçluydu. Senin içinde bir başkası var, dedim Marisol'a, o da ciddi bir tavırla karşılık verdi: Senin de öyle.

Matruşkalar, dedi gülmemiz bitince. Böyle birbirimizin içinde devam edip duruyoruz. Bebeğin neye benzediğini düşündüğün oluyor mu hiç?

O konuda hiçbir fikrim yok, dedim.

Bizimle buluşmaya gelen iki yabancı onlar, dedi. Seni korkutuyor mu hiç?

Sayende artık korkutuyor, dedim.

Bebek değil, ayın yüzeyini andıran bir manzaranın içinden çıkıp bize doğru gelen, uzun boylu ve gizemli iki yabancı olduklarını hayal ettim.

Arabayı park ettiğimizde, Marisol bana bagajın içindekileri gösterdi. Konserve yiyecekler, paket paket makarna ve yulaf, süt tozu ve çorba, bir gazocağı ve yedek

tüpler, bir sefertası. Üzerinde etiket olmayan gizemli paketlerden birini havaya kaldırdım. Sıcak çikolata, dedi. Ordu işi. Yüksek kalorili. Nereden bulduğunu sormadım.

Yoldan uzak bir yerde park ettiğimiz arabada uyuduk. Marisol şoför koltuğunu arkaya yarım yol yatırdı. Ben böyle oturarak uyumayı tercih ediyorum, dedi. Gelecek olurlarsa savunmasız yakalanmamak için.

Onları hiç gördün mü? diye sordum, uyku tulumum içinde arka koltuğa uzanırken.

Bazen gördüğümü sanıyorum, dedi.

Korkuyor musun? diye sordum ona.

Arada bir, dedi.

Nefes alıp verişi yavaşladı. Yanı başımda olduğu için uyuyamadım. Konuştuklarımızı, bana dokunduğu veya baktığı anları düşündüm, hepsinin dökümünü çıkararak onu çözmeye çalıştım. Hiçbir şeyin garantisi yoktu. Saçı koltuk başlığına dağılmıştı, kafasını arkadan görüyordum. Ensesine bakınca onu koruyasım geliyordu. Uzanıp saçlarının ucuna dokundum, sonunda o soğuk maviliğin içinde kıvrılıp uyuyakaldım.

16

Ertesi akşam gerçek bir tuvalet kullanmak ve bir şeyler yemek için yol kenarındaki bir barda mola verdik. Marisol iki bardak düşük alkollü bira ısmarladı. Sorun değil, dedi endişeyle ona baktığımı görünce. Dikkat çekmeyelim diye. Bardağını alıp yarısını bir dikişte bitirdi, içkinin boğazından aşağı inişini takip edebiliyordum.

Ben de biramı yudumlayarak köşedeki masamızdan salonu seyrediyordum. Gecenin o saatinde içerisi kala-

balıktı. Hepsi bizden daha yaşlı erkekler, içkilerine doğru, turuncu lamba ışıklarına doğru eğilmişlerdi. İçeride parlak ışık yoktu, Marisol bu barı o yüzden seçmişti. Barın ucunda tek başına oturan bir kadının bedenini ayak bileklerine kadar inen, biçimsiz, siyah elbisesi izliyordu. Açık renk saçlarını örmüştü, bizden biri olabileceğini düşündüm, bunu Marisol'a da söyledim ama dönüp kaşlarını çatarak kadına baktıktan sonra omuz silkmekle yetindi. Yemeklerimiz geldi, iyi pişmiş et, sert ekmek ve turşu ısmarlamıştık. Teşekkürler, dedi Marisol. Gülümsemesi soğuk ve hakiki bir ışık yayıyordu. Bu konuda dikkatli olması gerektiğini düşündüm. Gülümsemesi barmenin gözlerini kamaştırmıştı. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa söyleyin kızlar, dedi. Ne isterseniz. Bara döndü ama bizi izlemeye devam ettiğini biliyordum. Ahşap masanın altına çakımla iki tane çentik attım, sonra onu cebime koydum. Tuvalete gidiyorum, dedim Marisol'a.

Tuvaletin kapısını açar açmaz kendimi yerde buldum. Birisi beni sıkı sıkı tutuyordu, tek eliyle ağzımı kapamıştı. Isırmaya çalıştım ama başaramadım. Teni ekşiydi, reflekslerim yeterince sağlam değildi.

Senin ne olduğunu biliyorum, dedi bir kadın sesi. Elini boğazıma götürüp sıktı, parmakları çene kemiğimin altındaki yumuşak yerlere batıyordu. Kıvrandım, binicisini sırtından atmaya çalışan bir at gibi iki büklüm olmaya çalıştım. Dirseğim karnına isabet edince homurdandı, eli biraz gevşedi. Yeniden çırpındım, bedenimi onunkine doğru savurdum, geri çekilmek zorunda kaldı. Kolumu yepyeni bir güçle boynuna doladım. İkimizi birden geriye doğru çekip cebimden çakımı aldım, boğazına dayadım. Bardaki sarışın kadındı. Tuvaletteki çıplak ampulden yeşilimsi bir ışık yayılıyordu, dışarıdaki tüm siyahlık tavana yakın bir yerdeki küçük pencereye toplanmıştı, buradan çıkmanın yolu yoktu. Titriyordum.

Bakışlarımız aynada birbirini buldu. Yüzü çarpıldı, bana tısladı.

Kapı savrularak açıldı, içeri birisi girdi. Gelen Marisol'du. Yardım et bana, dedim, bana yardım etmelisin. Marisol donup kaldı. Kollarımdaki kadın çırpınmaya başladı, ağzını açtı, çakıyı boğazına iyice bastırdım. Ses çıkarırsan tereddüt etmem, diye fısıldadım. Aynada yumuşak etine gömülen çakıyı seyrettim. Boğazını kesecek olursam bunu yaptığımı yadsıma şansım olmayacaktı, yaparken kendimi seyredecektim, yapacak cesaretim var mıydı merak ettim, eylemi aynada seyrederken birini boğazlayabilir ya da boğazlanabilir miydim, kadının bakışlarındaki korku, ellerime akan kan; sonra *Evet, evet yapabilirim, eskiden olsa yapamazdım belki, ama şimdi yapabilirim*, diye düşündüm.

Yardım etsene! diye yalvardım Marisol'a yeniden. Neden öyle duruyorsun?

Gözlerini kırpıştırdı, sonra harekete geçti, kemerini çıkardı. Ellerini arkaya uzat, dedi kadına. Kemeri kadının bileklerine sardı, sardı, sımsıkı bağladı. Birlikte kadını yere devirdik ve hamile bedenimin ağırlığıyla onu zemine yapıştırdım. Kadın gözlerimin içine bakıyordu. Duyamadığım bir şeyler fısıldıyordu, zaten duymak istemiyordum, sanki dua ediyor veya lanet okuyordu. Onu bağlamakla uğraşan Marisol, başını kaldırmadan, Kapa çeneni, dedi. İşi bitince kadın hemen kaçmak için kıvranmaya başladı fakat ancak yüzüstü dönebildi. Marisol kâğıt havlu otomatından aldığı bir yığın mendili kadının ağzına tıktı. Kadın kâğıtları ısırdı, tükürüğüyle bulamaca çevirdi. Zorlanarak da olsa onu kabinlerden birine taşıdık. Bacakları kapının altındaki aralıktan çıkıyordu ama bu konuda yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Marisol kadını tekmeledi. Pis bir kaltak olduğun için, dedi dostane bir tavırla, sanki havadan sudan soh-

bet eder gibi. Kadını yeniden, bu kez daha da sert tekmeledi.

Yeter, dedim.

Kadın fal taşı gibi açılmış gözleriyle, öfkeyle bakıyordu. Ellerimizi yıkadık, tuvaletten çıktık, eşyamızı aldık. Marisol sakin sakin hesabı öderken ben arabaya gidip motoru çalıştırdım, direksiyonu parmaklarım uyuşana kadar var gücümle sıktım.

17

Arada bir uyku molası vererek yola devam ettik. O kadar yorgun olmasak arabanın rahatsızlığı daha büyük bir sorun olabilirdi ama bedenlerimiz fazla mesaiden uyuşmuştu. Gece boyunca soğuk hava su gibi yüzümüze çarpsın diye camları indirdik, radyoyu açtık, ön koltuğun altındaki bir kutuda bulduğumuz eski kasetleri çaldık. Yaylılar ve tuhaf ritimler. Eski zaman müzikleri. Sırayla direksiyon sallıyor ve uyukluyorduk, birimiz dikkatle yola bakarken diğerinin yüzü gevşiyor, yumuşuyordu, arabanın farları kırları dilimlere bölüyordu. Arkamıza ne zaman bir araba düşse boyunlarımızı çevirip içini görmeye çalışıyorduk. Bazen geldiğimiz yoldan geri dönüyor, ıssız yollara, zorlu rotalara sapıyorduk. Çok yorucu bir yolculuktu.

Bir akşamüstü Marisol haritasını çıkarıp inceledi. Artık tükenmeye başladık, dedi. Gizlenecek, dinlenecek ve durumumuzu yeniden gözden geçirecek güvenli bir yere ihtiyacımız var. Yalnızca bir-iki geceliğine.

Otel gibi bir yer mi? diye sordum.

Artık otelde kalmak yok, dedi. Otelde kaldığına hâlâ inanamıyorum.

Sanırım lükse biraz düşkünüm, dedim, keskin bir ses çıkararak güldü bana.

Arabayı büyük bir korunun kenarına park ettik. Marisol eşyasını beceriyle topladı; bense elime geçirdiğimi gelişigüzel çantama tıktım.

Epeydir yağmur yağmadı, dedi. İzlerimizi gizleyebiliriz. Bunu nasıl yapacağımızı biliyoruz.

Uzun süre yürüdük. Sincaplar gürültü yapıyordu, hızlı hareketleri bizi ürkütüyordu. Konuşmuyorduk, sözcükleri sessizce söyleyip dudak okuyor, anlatmak istediklerimizi ellerimizle işaret ederek anlatıyorduk. Burası mı? Biraz daha ilerisi mi? Nereye?

Bir derenin kenarına ulaşınca çadırlarımızı kıyısındaki sert toprağa kurduk. Ateş yaktım, çay ve hazır çorba yapmak için su kaynattım, Marisol da çevreyi keşfe çıktı. Hızlı ve bir kuş gibi keskin gözlüydü. Elini izin ister gibi bir ağaç gövdesine koyuşunda yeni ve cömert bir hayatta kalma biçiminin olasılıklarını görüyordum.

İçindeki telden nasıl kurtuldun? diye sordum ona, ateş köze döndüğü zaman. Oturduğumuz yerden gökyüzünün küçük bir parçasını görüyorduk. Karşımda oturan Marisol siyah bir gölgeden ibaretti.

Birisi halletti benim için, dedi. Baba. Aptaldık. Her şeyden vazgeçtim. Ona olan sevgim yüzünden, birlikte bir aile kurma düşüncesi uğruna hayatımı yok ettim. Ama o işin gerçeğini, kaçmayı ve kovalanmayı kaldıramadı. Bunların içinde uyandırdıklarından hoşlanmadı. İşte bu yüzden buradayım.

Merak ettim, cılız bedenim ve çılgın bakışlı gözlerimle, hayatta kalma düzeneğim devreye girmiş halimle beni görse R ne düşünürdü? Gerçi içimde beliren karanlık duygudan önceki halimi hiç tanımamıştı. Yanında güvende olduğunu sandığı mavi biletli kadın içten içe başka bir şeydi aslında, yüzeyin altında kıvranan güdülerim bir şeyleri harekete geçiriyordu.

Beyaz biletli kadınların neler hissettiğini merak ediyordum. Amaçları doğrultusunda dingin ve tatminkâr bir hayat mı sürüyorlardı yoksa onlar da dünyayı keskin, kesici bir şey gibi mi görüyorlardı; onların derisinin altında da şiddetle nabız gibi atan karanlık bir duygu var mıydı? Dönüşümlerimiz bizi birbirimize bağlıyor, birleştiriyor, içimde eksikliğini hissettiğim şeyi düzeltiyor muydu? Yoksa her zaman eksik mi hissedecektim? Anne olmanın kaç yolu vardı?

Marisol bana baktı, gerçekten görerek baktı bana. Hayatım boyunca hiç kimse yapmamıştı bunu, başka bakışlar bir esinti gibi tenime dokunup geçmişti sanki. Ondan saklanacak hiçbir yer yoktu ama kaçma isteği duymuyordum zaten.

Üzgün görünüyorsun, dedi.

Onun gibi bir şey, dedim.

Uzanıp bir an için elini yüzüme koydu, sonra kazağımın üstünde duran kolyemi alıp bana sormadan açtı. Derin bir nefes aldım ama bu onu durdurmadı. Buruşuk beyaz karton parçasını çıkardı, elinde düzeltti, avcunun içine koydu. Önce kaşlarını çattı, sonra gülümsedi.

Hey, dedi, anlıyorum. Ama buna ihtiyacın yok. Diğerini ait olduğu yere koy.

Mavi bileti alıp özenle asıl yerine koydum. Kolyenin açık ve boş olduğu birkaç saniye boyunca kendimi kaybolmuş ve tehlikeli hissetmiştim, herhangi biri olabileceğim düşüncesi dengemi bozmuştu.

Yırt at şunu, dedi, sahte beyaz bileti bana uzatırken. Parçalayabildiğin kadar parçala. Onlardan biri değilsin.

Kar taneleri gibi, konfeti gibi yere düşen beyaz parçaları seyrettik.

Sabah ağzımı suyla çalkaladığımda dişimin iyiden iyiye gevşediğini fark ettim. Çadırlardan uzaklaşıp yapraklarla toprağın üzerine diz çöktüm, parmaklarımla sök-

tüm dişi yerinden. Canım tahminimden daha az yandı. Ağzıma dolan kanı tükürdüm. Avcumda duran dişi temizleyene kadar su döktüm. Çadırların yanına dönünce bir tür kanıtmış gibi Marisol'a gösterdim dişi.

Bir tılsım bu, dedi parmaklarımı avcumdaki dişin üstüne kapatırken. İyi sakla onu.

Böylece onu cebime, çakının yanına koydum, bu iki nesne birbirine çarparak kendilerince sohbet ediyordu. Kırılganlık ve sertlik. Kaybettiğim şey ve bulduğum şey.

KULÜBE

1

Kulübeyi akşamüstü bulduk, suyun fazla uzağında değildi. Yeşil ışık, kulübeyi kaplamış bitkiler. Başta serap gördüğümüzü sandık. Çevresinde dolaştık, uzun çimenleri, bitkileri ve yaprakları temizledik. Kapı zincirliydi ama Marisol bir firketeyle kilidi açtı. Nasıl yaptığını bana da gösterdi, daha doğrusu hatırlattı, çünkü aynı beceriye bir zamanlar ben de sahiptim.

Arkadaki küçük yatak odasının kırık camından içeri sarmaşıklar dolmuştu fakat diğer yatak odasının camı sağlamdı, her ikisinde de rutubet kokan tek kişilik döşekler vardı. Ana odada bir lavabo ve bir gömme dolap duruyordu, dolabın içinde pembe bir eldiven tekinden başka bir şey yoktu. Banyosu büyüdüğüm evin banyosunu andırıyordu. Kum gibi toprakla ve küfle kaplı pervazlar. İçeri girdiğimizde uzun bacaklı örümcekler lavabo deliğine koşuyordu. Transa geçmiş gibi sessizliğin ortasında durdum. İstemesem de sonsuza dek geri götürülüyordum. Hayatım boyunca gidecek ve yeniden dönecektim. Zeminde koşan bir hamamböceğini ayağımın altında ezdim.

O gece giderek kararan gökyüzünü seyrettik. İçeride de ışık yakmadık, dikkat çekmek istemiyorduk. Kibrit bile çakmadık. Ne zaman konuşmaya çalışsam Marisol parmağını dudaklarına götürüyordu. Sessiz ol, sessiz ol, diyordu. Arabanın torpido gözünde bulduğu oyun kartı destesini çıkardı. Ona onun hakkında sorular sormak istiyordum ama uyku tulumumun üstüne kıpırtısız uzanıp sözcükleri içeride tutmak için ellerimi ağzıma bastırdım. Marisol bana kartları gösteriyor, Tahmin et, dedikten sonra onları birer birer çeviriyordu. İkisini doğru tahmin ettim. Kupa kızı. Karo üçlüsü. Saçıma dokundu. Göremeyecek kadar karanlık olunca uyku tulumlarımıza girdik. Ay ışığı pencereden içeri doluyor, rüzgâr uluyordu. Onun nefes alıp verişini dinlemek için uykuya direnebildiğim kadar direndim.

Orada öylece yatarken kuranın içimde neyi gördüğünü veya görmediğini düşündüm. Ömrüm boyunca neleri kaydetmiş, gözlemlemiş ve yorumlamışlardı; oyun oynamayı reddettiğim zamanları, birinin saçını çektiğim zamanları mı yoksa toprağa gömdüğüm oyuncak bebekleri mi? Yeniden canlanmalarını seyretmek için solucanları ortadan ikiye kestiğimde beni izliyorlar mıydı; peki utandırılmış ve utanç içinde, henüz kanamaya bile başlamamışken suyun hareketleri gibi tuhaf ve yoğun bir imgeler silsilesiyle yatak örtülerinin altında kendime dokunurken; veya ormanda bir ağaç gövdesini yumruklayarak ağlarken, böğürtlen çalılarıyla derimi çizerken, ısırgan otlarını bacaklarıma ve ayak bileklerime bastırırken görmüşler miydi beni? Hakkımdaki karar o zamandan verilmiş miydi?

Zamanımı sessizce düşüncelere dalarak, sağlıklı uğraşlar peşinde geçirmeliydim. Daha fazla gülümsemeliydim, sinemada çocuğun bana uzanan elini iterek uzaklaştırmalıydım, etrafı gözleyen, bekleyen, tırnaklarının

altı kirli, karanlık ve küçük biri olmamalıydım. Hayatım daha o zamanlar yolundan çıkmaya başlamıştı.

Sabah nabzımı ölçtüm, trampet gibi hızlıydı. Bedenimde daha fazla kan vardı. Bacaklarım daha hızlıydı. Koşmak için gerçek bir nedenim vardı. Eski sentetik şortumu giyip deliklerden ve köklerden uzak durarak ormanda koşmak, değişen bedenimdeki ciğerlerimin yeni hacmini test etmek isterdim. Bu yeni hayatı eski hayatımda yaşamak isterdim. R'nin sarı çiçeklerle, bir sepet elmayla kapıdan içeri gelmesini beklemek. Bebek arabası koridorda hazır. Hayatımız yeni biçimine uymak için genişlerken.

Fakat elimde yalnızca bu vardı.

2

Orada bir, belki iki gece kalacaktık. Derken bir hafta geçti, sonra daha da uzun zaman. Bitkinlik kemiklerimize işlemişti. Öyle bir yerden ayrılmak zordu. Yağmurdan sonra ağaçlara çöken sessizlikten, kahverengi yapraklar ve çam iğneleriyle örtülü topraktan.

Marisol her gün gitmeyi düşünmeye başlamamız gerektiğini söylüyordu ama gerçekten gitme zamanı geldiğinde o da en az benim kadar isteksiz davranıyordu. Burada biraz gizlenelim, dedi sonunda. İçimden bir ses burada kalmamızı söylüyor.

Bunu söyleyen ne? diye sorguladım onu. Senin aracılığınla konuşan nedir?

Gerçi ben de gitmek istemiyordum. Aynı neredeyse-annelik halinde sonsuza dek orada kalmak istiyordum. Gerçeklik yerine olasılıkta.

Bir gece rüyamda sedefli zarlar içine sarılı dört farklı nesne kustuğumu gördüm, hepsi kımıldıyordu. Her zarın içinde kendini iterek dünyaya ulaşan birer dikenli ve küçük yaratık vardı. Koyu mor renkli böcekleri andırıyorlardı. Kaçışarak çimenlerin arasına, toprağın içine girmelerini seyrettim. Gerçek değil de rüya olduğunu anlamam biraz vakit aldı. Onları boğazımda hissediyordum, hatta neredeyse tatlarını bile alıyordum. Gerçek olsalar şaşırmazdım. Bedenimin yapabileceği hiçbir şeye şaşırmazdım artık.

Biri seni temsil ediyor, dedi Marisol, ona anlattığım zaman. Biri de beni. Diğer ikisi bebeklerimizi temsil ediyor.

Bir şeyler yapmak için bana arkasını döndü. Lavabonun altında bulduğumuz bulanık camlı bardağa su doldurmak için. Her hareketi çarpıyordu beni. Pek de nahoş bulmuyordum bu durumu.

Belki de, dedim.

Yere kapanıp ayaklarını, tek tek parmaklarını öpmeyi düşündüm. Yüzü kızarmıştı, huzurluydu. Sanki burası bildiği bir yerdi. Suyu içerken boğazı kımıldadı.

Haydi karınlarımızı ölçelim, dedi bardağı bırakınca. Bebeklerimizin ne kadar büyüdüğünü kaydedelim.

Ölçmek için kullanacak bir şeyimiz yoktu, ne mezura vardı ne cetvel, biz de parmaklarımızı kullandık, eklemden ucuna bize özel bir hamilelik ölçü birimi yarattık. Şiş karınlarımızın çevresini ölçtük. Otuz yedi parmak, dedim.

Otuz dokuz, dedi Marisol, benimki daha büyük. Daha da büyüyecek, dünya kadar büyük olacağım. Kollarını kaldırdı, bedenlerimiz arasındaki bağı düşündüm. Balinalar veya yarasalar gibi yankılanan sinyaller gönderdiklerini hayal ettim.

Başka bir gün, kulübenin zıvanadan çıkmış bahçe-

siyle ormanın birleştiği yerdeki uzun çimenlerin üzerine serilmiş yatıyorduk. Burada nefes alabiliyoruz, dedi Marisol. Bu da bir şey. En son ne zaman dikkat ettik buna?

Böylece dikkat etmeye başladık. Ormanın daha derinlerine gittik, yürürken konuştuk, dolayısıyla sözcükleri söylemek daha kolay geldi.

Benim adım Calla ve bir bebeğim olacak. Yakında. Benim adım Calla ve bu bebek benim.

Benim adım Marisol ve dünyaya bir şey getirmek istiyorum, dedi. Gerçek bir şey.

Benim adım Calla ve anne olmak istiyorum, çünkü. Çünkü.

Başımı kaldırıp gökyüzüne, yapraklara baktım, bulabileceğim en iyi nedeni aradım. Neden yaptığımı düşünmek zordu. Bu duvara toslamak zorundaydım, parçalanma riskim olsa da.

Çünkü her şey bana bunun yapılacak en doğru şey olduğunu söylüyordu. Bedenimdeki her hücre, dedim. Denedim.

Güzel, dedi Marisol. Bebek yapmak bu dünyadaki olası kararların en mantıklısı ve en mantık dışı olanı. Nasıl yapacağımı düşünmeme, yöntemleri değerlendirip saymama rağmen bu batasıca, korkunç, güzel dünyayı sevmeyi bir türlü bırakamıyorum.

Durdu ve bir ağaç kökünü tekmeledi.

Keşke daha fazlasını bilseydim, dedim ona.

Fikrini değiştirmeni sağlar mıydı?

Karanlık duyguyu düşündüm. Hayır, sanmıyorum, dedim.

Benim adım Marisol ve iyi bir anne olacağımı biliyordum. Bu şansı hak ettiğimi düşünüyordum.

Benim adım Calla ve seçim yapabilmek istiyordum.

Daha bundan birkaç yıl önce anne olmayı düşünmek ne kadar saçma geliyordu. Tavuk bacağı gibi ince bilekle-

rim ve boş kalbimle. Sürekli yorgundum o zamanlar. Yatak örtülerimi değiştirmiyordum. Birisi beni seyrediyormuş gibi yemek yiyordum. Eviyenin başına dikilerek, kaçamak.

Kendin hakkında bu şekilde düşünmek kendini gerçekleştiren bir kehanete dönüşebilir, dedi Marisol ona anlattığım zaman. Hak etmediğin anlamına gelmiyor.

Güneş ışığının altında yavaşça, yorgun hareketlerle yürüyordu. Kulübeye döndük ve banyoda soyunup bedenlerimizde kene aradık. Kulağının arkasında bir kene buldum ve cımbızla çıkardıktan sonra başparmağımın tırnağıyla ezdim, teninde bir kan lekesi kaldı. Sıcak yanağımı bacağının arkasına yaslayıp gözlerimi yummak, bir saniyeliğine orada dinlenmek istiyordum, yaptım da.

Ah, bedenlerimizin hâlâ yapmamızı isteyebileceği şeyler, arzunun süregiden umudu. İçimde toprağın altına hapsolmuş su gibi bekleyen üzüntünün varlığından haberdardım. Ne olursa olsun bir daha eskisi gibi olmayacağımı biliyordum. Fakat hâlâ yaşıyordum. Kanım hâlâ bedenimde dolaşıyordu. Dünyaya, onun dehşetine karşı korunmasızdım ama güzelliğine karşı da öyle. *Bırak gelsin içine*, diye düşündüm oracıkta, beni çekerek kaldırıp ilk kez ağzımdan öpüşünden önce. Bırak gelsin içine.

3

Çok geçmeden başka bir kadın geldi, neredeyse onu çağırmışız gibi. Adı Lila'ydı, bakışları dalgındı. Çalıların arasından gelen bir gürültü duyduk ve tabancalarımızı çekip sese doğru koştuk. Dizlerinin üstüne çöktü. Biletini göster bize! diye seslendik ona, silahlarımızı başına çevirip sallayarak.

Kolyesini açtı ve maviyi gördük. Kazağını kaldırdı ve şişkin karnını gördük. Yüzünü yere yapıştırıp sıcak gözyaşlarını toprağa döktü.

Seni taşıyamayız, diye açıkladık durumu. Bizimle birlikte yürümek zorundasın.

İki elinden tuttuk ve sendeleyerek kulübeye yürümesine yardım ettik. Adın güzelmiş, dedik içeri girip güvenle döşeğe uzandığı zaman. Hazırladığımız sıcak çikolatayı bir dikişte içti. İnce saçlarını okşadık. Geçti artık, geçti, dedik ona. Sarı küvete girmesine yardım ettik ve sakince sabunlayıp kamp ocağında ısıttığımız suyla yıkadık onu, Marisol önündeydi, ben arkasında duruyordum. Serin havada titredi, kollarını bedenine sardı. Kollarını havaya kaldır, dedik. Uzan. Kol altlarını, ensesini elimizden geldiği kadar nazikçe ovaladık.

Lila bizden daha gerideydi. Otuz beş parmak. Tarihleri aklında tutmaya çalışıyordu ama ne kadar doğru olduklarından emin değildi. Ona karnını nasıl ölçeceğini ve bulgularını deftere nasıl kaydedeceğini gösterdik. Ama hepimizin elleri farklı, dedi. Üçümüz avuçlarımızı birleştirerek ellerimizi karşılaştırdık. Değişen pek bir şey yok, dedi elleri en küçük olan Marisol.

Deftere artık atmak zorunda olmadığım adları listeliyordum. Bildiğim her adı, aklıma gelen her olası sözcüğü yazıyordum. Sırf sayfaları doldurmak için sözcükler uyduruyordum. Bu adları duvarlara karalamak istiyordum.

Opal, Bulut, Sedir, Serçe, Yağmur, Yankı.

Az kalsın farklı bir adın olacaktı, demişti babam bir keresinde. Sana uymuyordu, dedi ama adın ne olduğunu bana söylemedi veya o kadar yeni ve henüz oluşmamış olduğum halde bana uymadığını nereden anladığını, bir bebeğin bir adı nasıl reddedebileceğini anlatmadı. Beni endişelendiriyordu bu. Bebek kendine ait bir birey, bir gizem, sahip olduğum her şeyle korumam gereken şeydi.

4

Lila kâğıt oyununda hepimizden iyiydi. Marisol desteyi yere serdiğinde tahminlerinin neredeyse yarısı doğru çıkardı. Bazen beş veya altı kez üst üste doğru tahmin ettiği olurdu. Sezgilerini ve Marisol'un bu yüzden ona yönelttiği ilgiyi kıskanıyordum ama Lila kendi becerisine omuz silkiyordu. Tahmin ediyorum alt tarafı, dedi ve artık geceleri uyuduğu yatak odasına gitti.

Bahçeye her gün bazı hayvanlar geliyordu. Onları besleyecek gerçek yemimiz yoktu, tavanın dibinde kalanları çimenlere döküyorduk. Bazı hayvanları biliyordum, bazıları yeniydi. Bazıları tanıdık geliyordu ama renkleri yanlıştı, gri olmasını beklediğim bir hayvan beyaz veya altın sarısı olabiliyordu. Küçük kemirgenleri andırıyorlardı. Tavşan yoktu aralarında.

Hayvan korosu, diyordu Marisol onlara. Yaklaşmalarını seyretmekten hoşlanıyordu. Onları yakalamak veya yemek aklımıza bile gelmiyordu. Burunları titreşiyordu. Hayvanların da ruhu vardır, bilirsiniz, dedi Marisol. Ruh denen şeye inanıp inanmadığımdan bile emin değildim; veya gerçekse bile benim bir ruhum var mıydı, bebeğin bir ruhu var mıydı bilmiyordum. Yere oturup hayvanları seyreden Marisol'u seyrederdim, dönüp beni yakalayacak olursa yüzüm kızarırdı. Birkaç günde bir kontrol etmek için arabaya gidiyordu, arabayı çalıştırıyor, bize yiyecek getiriyordu. Her seferinde geri dönmeyeceğini düşünüp çıldıracak gibi oluyordum ama birkaç saat içinde dönüyordu.

Beni bir daha öpmemişti ve bu konuyu konuşmamıştık. Fakat bir keresinde, birlikte karahindiba yaprağı ayıklarken elini elimin üstüne koydu. Böyle yapacaksın, dedi ve yaprakları su dolu kaba daldırıp üstlerindeki kir

tabakasını sıyırmak için hafifçe ovuşturdu. Başını bir saniyeliğine omzuma yasladı ve kendimi güzel hissettim, çakan bir ışık gibi.

Sabahları saçımı tararken tahminimden daha hızlı uzadığını fark ettim. Çakımla tırnaklarımın altını özenle temizliyordum. Kendini yatıştırmak için bedenine bakım yapmanın hayvansı bir davranış olduğunu biliyordum, savaş ya da kaç güdüleri arasındaki tarafsız bölgeydi bu.

Karanlık duygu hâlâ içimde bir yerdeydi. Daha sessizdi ama hamileliğim ilerledikçe nabzının içten içe güçlendiğinin farkındaydım. Artık onu düşman değil bir tür ortakyaşar olarak görüyordum. Bazen karanlık duygunun içimdeki bir hayvan olduğunu canlandırıyordum zihnimde. Somutlaşmış öfke gibiydi ama tüyleri, dişleri vardı. İçimde gerçekten başka bir hayvan olduğu düşünülünce salt teorik olmaktan çıkıyordu bu düşünce. İkisinin birbirine sokulup bedenimin sıcak, kırmızı mağarasında kıvrılıp yattığını hayal ediyordum, birbirlerini seviyor, tanıyorlardı.

5

Üçümüz gün içinde sessizce derin düşüncelere dalıyor, nöbet tutuyorduk. Fakat bebek ilk kez kımıldadığında sessiz kalamadım.

Bakın! diye seslendim diğer iki kadına. Bakın!

Aslında görecek bir şey yoktu ama kazağımla tişörtümü başımın üstüne kaldırıp sutyenimle bahçeye çıktım, olan şeyin tuhaflığından tüylerim diken diken olmuştu. İçimde bir fokurtu, titreşim hissetmiştim ama

tenimde girinti çıkıntılar, derimi içeriden iten görünür bir şeyler yoktu.

Yemin ediyorum bir şeyler oldu, dedim yanıma geldikleri zaman. Marisol ellerini karnıma koydu. Lila biraz geride durdu. Saçı ıslaktı. Derede yıkanıyordu, seslendiğimi duyunca buraya kadar koşmuştu. Dokunabilirsin, dedim ona ama utanıyordu, belki de korkuyordu.

Benimki henüz kımıldamadı, dedi.

Benimki de, dedi Marisol. Yakında kımıldayacaklar.

Bir kez olsun bir şeyde ilk olmak tuhaftı. Sabahın geri kalanı boyunca bebekten bir tepki almaya çalıştım. Durduğum yerde hafifçe zıpladım, yere uzanıp bedenimi gerdim, ayak bileklerime kadar dereye girip bekledim, soğuğun içimde bir şeyleri tetikleyeceğini umuyordum.

Akşamüstü tek başıma ağaçların arasında yürüdüm, kafam dağınıktı, bebeğin kımıltısını hissetmeyi özlüyordum. Başka bir dünyanın kanıtıydı o kımıltı. Yüzümü ışığa doğru kaldırdım. Önceki seferinde ormanda olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladım. Yere, toprağa ve yeşilliklere uzanmak. Yaprakların altında uzun süre uyumak.

O gece Marisol sonunda bana geldi ve bedenini benimkine yasladı. Elimi içine soktum; yüzümü döşeğe yaslayıp kollarımı açtım, ellerimi başımın üstünden uzattım. Tadı narenciye ve ekşi bira gibiydi. Sanki onu ısırmışım gibi dişlerinin arasından hafifçe tıslad, ısırdım ben de. Dokunulmak tüm yabancılığıyla acı verici, sarsıcıydı. Sonrasında ağladım, saçlarımı okşayıp, Zararı yok, dedi.

Yolda seni düşünürken sen de beni düşünüyor muydun? diye sordum ona ağlamam kesildiği zaman.

Evet, dedi. Düşünüyordum.

Sözcüklerin hiçbir anlamı yoktu, bunu hâlâ biliyordum ama beni rahatlatıyorlardı yine de.

Sabahleyin Lila sanki ebeveynleriymişiz gibi sinsice

süzdü bizi. Marisol ve ben olanlardan söz etmedik. Gerek yoktu buna. Olan olmuştu. Her şey olması gerektiği gibiydi.

Veya başka bir bakış açısıyla; doğrudan bakmak için fazla güzeldi, ben de kendime bakma izni vermedim bu yüzden. Öylece durmasına izin verdim. Öylece var olmasına.

6

Her gün küvette yıkanıyordum; nemli bir bez, Marisol'un sert sarı sabunuyla kayganlaşan bedenim, küvetin dibinde bir tas kaynamış su. Marisol da banyoya gelip benimle birlikte oturuyordu. Banyonun su altını andıran loş ışığında bedenimi seyretmekten hoşlanıyordu, dışarıda büyüyen dallar ve yapraklar içerideki ışığa yeşilimsi bir ton veriyordu. Ona beni yalnız bırakmasını söylemedim, bir kez bile.

Bataklık canavarı, dedi Marisol sabunu saçlarıma yedirirken. Kraliçe karınca.

Ellerimi çene kemikleri gibi, sonra dokunaçlar gibi kıvırdım. Sırılsıklam olana kadar su attım üstüne ama hiç şikâyet etmedi. Ayağa kalktı ve ince pamuklu yazlık elbisesini çıkardı, açık pembe kumaşın ıslanan yerleri daha koyuydu. Altına hiçbir şey giymemişti. Göbek deliğinin altından başlayıp bacaklarına kadar uzanan kıllar rahatlatıcı bir kürk gibi görünüyordu. Biraz zorlanarak küvete girdi, yanıma geldi. Karınlarımız şimdiden fantastik görünüyordu, başının üstüne topladığı uzun saçlarıyla onun görüntüsü daha da tuhaftı. Derimin daha ne kadar gerilebileceğini bilmiyordum. Bebeğin ne zaman

geleceğini bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Bazen ferahlatıcı geliyordu bana böylesi.

Babayı sevmiş miydin? diye sordu Marisol.

Emin değilim, diye doğruyu söyledim.

Sen?

Evet, dedi. Avuçlarına doldurduğu suları bacaklarıma döktü. Kıskandın mı?

Hayır, diye yine doğruyu söyledim. Ellerini ayak bileklerime indirdi ve orada bıraktı, kollarımı tutuyormuş da beni çekip bir yere götürecekmiş gibi.

Sence baba seni ve bebeği düşünüyor mudur? diye sordu, bana doğru eğilerek.

Hayır, dedim.

Aylar önce gerçekleştiği zaman bir tür işaret almayı çok isterdim. Gebe kalmanın tuhaf büyüsünü o saniyede anlamanın bir yolu olsaydı keşke. Kuru yapraklara düşen bir kıvılcım gibi. Farkına bile varmadan bedeninizin başına gelen şeyler.

Belki de onu birazcık seviyordum, dedim. Ama o yapamadı.

Islak saçımı öptü. Açık ağzıyla ağzımdan öptü beni.

Siktirsin gitsin, dedi geri çekildiği zaman. Hepsi siktirip gidebilir.

7

Marisol'un canı çilek çekmişti, ona sürpriz yapmak için Lila'yı da alıp çilek aramaya çıktım. Dolaşırken bir hışırtı, bir burun çekme sesi duyduk. Bir hayvan olabileceğini sandık ve az kalsın kaçacaktık ama sonra insan sesini andıran bir inilti geldi. Yüksek otların arasından bir

açıklığa çıkınca yere uzanmış yatan bir kadın bulduk. Başta yaralandığını sandık ama yalnızca kaybolmuş, susuz kalmış, bitkin düşmüştü. Bizi görünce önce korkudan, sonra rahatladığı için bol bol ağladı. Ona su verdik ve biraz da tereddütle bizimle birlikte kulübeye dönmesine yardım ettik. Ben Therese, dedi kimse sormadan. Hamileyim.

Yani, her karşına çıkana da söyleme, dedi Lila yeni kadını ormanaltı bitkilerinin arasından geçirmeye çalıştığımız sırada.

Marisol durumun tehlikesi veya kaynaklarımızın azlığı konusunda bir şey söylemedi, aslında besleyecek yeni bir boğaz bir külfetti. Onun yerine Therese'in kolyesini inceledi. Kadın çırılçıplak ve üşümüş halde küvette otururken bir kez daha su kaynattık. Birlikte bir kez daha hızlıca yıkadık onu. Banyonun camı buğulandı. Başta gergindi ama çok geçmeden gevşedi. Teşekkür ederim, dedi saçını duruladığım sırada. Çok uzun yoldan geldim, başımdan geçenlere inanamazsınız. Fakat başından geçenleri bilmek istemiyordum doğrusu, o da sessizce işimizi bitirmemizi bekledi.

Daha sonra dördümüz ana odanın karanlığında oturduk. Eski hayatlarımız çok uzakta kalmış gibiydi. Şehri sanki bir filmde görmüştüm, gerçekte hiç bulunmamıştım orada. Yabani kırlardan belki de hiç ayrılmadığımı düşündüm, belki de şehirdeki hayatım bir parazitin tetiklediği bir sanrıdan ibaretti, aslında en başından beri buradaydım.

Soğuk sabah çiyi düşerken Marisol ve ben diğerleri uyanmadan birlikte dışarı çıktık. Çimenlere oturup öpüştük. Kuşlar akışkan sesleriyle, korkusuzca şakıyordu. Marisol tabancasını onlara doğru çevirdi ama ateş etmedi.

Sınıra ne zaman gideceğiz? diye sordum.

Yakında, dedi. Ama bugün değil.

Belki de yalnız giderim, dedim, kendimi bile ikna edemeden.

Olmaz öyle, dedi. Beni onlarla bırakma. Beni çimenlerin üstüne, yanına çekti, başımı şiş karnına yasladım. Kalbinin atışını, ya da bebeğin kalbinin atışını, ya da her ikisini birden duyabiliyordum.

Bu kadınlar bizi bulabiliyorsa elçiler de bulur, dedim. Bedeninin sesleri kulağıma doluyor, istemesem de beni uyuşturuyordu.

Güven bana, dedi yeniden.

Döndüğümüzde Therese önümüze çıktı ve bizden saç istedi. Birkaç tel yeter, dedi. Gözleri ışıl ışıldı, küçük bir çocuk gibi mavi ve ıslaktı. Nedenini sorunca bir ayin için gerektiğini söyledi. Şiş karınlarımızı kucaklayarak onu seyretmek için dışarı çıktık. Gözlerini kapayıp yavaşça, el yordamıyla kulübenin etrafında üç kez döndü. Bir kibrit çakıp saç tellerine götürdü; yere düşen saçlar hemen tutuştu ve yanıp kavruldu. Gözlerini açıp bize baktı. Tamam, dedi. Kötücül bir koku yayılmıştı.

Bunu nereden öğrendin? diye sorduk ona.

Uydurdum, dedi.

Umarım bizi lanetlememişsindir, dedi Lila. Köşeye oturmuştu, ince bacaklarıyla meditasyon yapar gibi bağdaş kurmuş, ahşaptan küçük figürler yontuyordu. Daha sonra yere saçılmış olan bu figürleri yakından inceledim; farklı türde balıklar yapmıştı. Ayaklarının tabanları pisti.

Tabii ki hayır, dedi Therese, gergin görünmesine rağmen.

Hepimiz kendi büyülerimizi yapabiliriz, dedi Marisol.

O akşam kadınlar yemek için tartıştı. Therese kimseye sormadan payından fazlasını almıştı; pirinç ve konserve domates porsiyonlarının hepsi adaletli bir şekilde bölüştürülmüştü, gerçi adaletin insanı nasıl yüzüstü bı-

rakabildiğinin yaşayan kanıtlarıydık bizler. Lila elindeki tencereyi kapıp yere atınca Therese ağlamaya başladı.

Bebeklerinizin babaları nerede? diye sordu Therese, sakinleştiğimiz zaman.

Benimki gitti, dedi Marisol kısaca.

Benimki hiç gelmedi, dedim. Benimle telefonda bile konuşmuyor.

Ben benimkini tanımıyorum, dedi Lila, omuz silkerek. Uzun ilişkilere ilgim olmadı hiç. Bilirsiniz işte. Kim olduğundan emin değilim aslında.

Yargılamıyoruz elbette, dedi Marisol.

Benimki beni bulmaya gelecek, sınırı geçtikten sonra, dedi Therese. Birlikte yeni bir hayat kuracağız. Gitmemi ve cesur olmamı söyledi, beni orada bulacak.

Huzurlu görünüyordu. Marisol kimsenin fark etmeyeceği şekilde bana doğru biraz eğildi. Lila'nın kaşlarının havaya kalktığını gördüm ama kimse bir şey söylemedi.

Therese yanına buzlu camdan uzun bir törpü ve bir şişe pembe oje almıştı. Hepimize manikür yaptı fakat ayaklarımıza dokunmadı. Ayaklardan nefret ederim, dedi. Midemi bulandırıyorlar.

Son kaldığım oteldeki adam aklıma gelince ona hak verdim. Daha hızlı kurusun diye önce kendi parmaklarıma, sonra Marisol'un parmaklarına üfledim.

Sana şehirdeki ilk günlerini anımsatmıyor mu? diye sordu Marisol bana o gece, yan yana yatarken. Pencere ardına kadar açıktı ve içerisi öyle karanlıktı ki sanki suyun altındaydık, gökyüzünde hiç yıldız yoktu. Dört kadın birlikte, aynı yerdeydik.

Bunları geride bırakmayı tercih ederim, dedim.

Şehirdeki o ilk kış, önünüze konmuş bir yemek gibiydi. Hayatınla ne yapmak istiyorsun? diye sordular. Aynalı camdan pencereleri güneşten ısınmış, duvarları krem rengi geniş bir salonda, önümde ve arkamda sıra

sıra oturan akranlarımla birlikte gerekli sınavlara girmiştim. Şehre sağ salim ulaşmakla kendimizle ilgili bazı şeyleri kanıtlamıştık zaten. Sınav kâğıtlarını dağıtan öğretmenler bize şefkatli davranıyor, ellerini üzerlerine isimler kazınmış ahşap sıralardan hemen çekmiyorlardı. Matematik, fen ve felsefe soruları vardı, teoremler okulda gördüklerimden daha zordu. Elimden geleni yaptım ve sonunda seçeneklerimi sunan bir kâğıt parçası geçti elime. Bu da bir şeylerin devamı gibiydi. Kura, yolculuk ve iyileşme süreci ölü uzamlardı, bir kekeleyişti, kötü bir rüyaydı. Atlatmanız gereken şeylerdi bunlar ve sonra hayatınız, hak ettiğiniz hayat yine sizin oluyordu.

O dönemde yolculuktan sonra kendilerine gelmeye çalışan diğer mavi biletli kızlarla dolu bir binada kalıyordum. Yatak odası duvarları sağlıklı bir beden ve zihin için sarıya boyanmıştı. Her akşamüstü dinlenmek için yatmamıza izin veriliyordu. Yuvarlak uçlu makasla bir dergiden kestiğim, kenarlarını düzgün kesmeye büyük özen gösterdiğim çiçek resimlerini duvara asmıştım, yataklarımızın üstünde cibinlikler vardı. O odaya sert ve delici bir mutluluk hâkimdi. Ulaşmış olmanın mutluluğu, hayatın geri kalanına adım atmanın mutluluğu.

Artık o odada değildik. Marisol kollarıyla beni sarmaladı. Elini boğazıma götürdü. Bundan hoşlanacağımı nereden anlamıştı bilmiyorum. Daha sonra alnımı öptüğünde ıslaktım ve utanıyordum.

8

Bebek kımıldadığına göre artık ona bir isim vermelisin, dedi ertesi sabah diğerleri, uyandığımda. Kahvaltı-

larını yapmışlardı ve anladığım kadarıyla benim hakkımda konuşuyorlardı. Ona Bebek deyip duramazsın.

Seçmene yardım edebiliriz, dedi Therese, umutla. Bir köpek gibi Marisol'la ikimizin peşinde dolaşıyordu. Onu sevmek zordu, böyle düşünmemin çirkin olduğunu bilsem de.

O akşamüstü bahçede, yüzüme konan sinekleri kovalayarak listemin başında uzun uzun oturdum. Kimsenin altından kalkamayacağı bir karar gibi geliyordu ama orada oturmuş veriyordum o kararı işte.

Seçimimi yaptım ama seçtiğim adı kimseye söylemek istemiyorum, dedim kapıyı açıp içeri girdikten sonra. Bebek doğana kadar söylemeyeceğim. Hepsi omuz silkti, üstüme gelmediler. Böyle bir sırrı içimde taşımak iyi gelmişti; kirli, zararlı olmayan bir sırdı. Karnımın içinde güneşte ısınmış küçük bir taştı yalnızca.

Ben senin annenim, dedim bebeğe daha sonra yalnız kaldığımızda, fakat bu sözcüklerin benim ağzımdan çıkması küstahlıkmış gibi geldi. Birisi bunun hesabını soracaktı bana. Anne, diye denedim yeniden, yüzüm kızararak.

Aklımıza geldiğinde karınlarımızı ölçüyor ve rakamları not ediyorduk. Yalnız kalınabilecek bir yer olsun diye ana odaya bir çadır kurduk. Kulübenin klostrofobik ortamında küçük bir gizlilik alanı. Geceleri çıplak döşekte, çenemin altına sokulan Marisol'un saçlarının kokusunu içime çekerek uyuyordum.

9

Bize daha fazla erzak lazım, dedi Marisol bir gün. Bir süpermarket bulmalıyız. Biraz zaman alabilir.

Gitmeni istemiyorum, dedim yalnız kaldığımızda. Çok tehlikeli. Diğerlerinden birini gönder.

Sonsuza dek ormanda kalma hayaline kaptırmaya başlamıştım kendimi. Çocuğumu tuzakla avladığım tavşanlar, yemişler, arada bir de çikolatayla besleyecektim. Bebeğin kime benzeyeceğini, Marisol'la birlikte çocuklarımızı kardeş gibi büyütüp büyütmeyeceğimizi merak ediyordum; kulübeyi güzelleştirebilir, manzarayı ihtiyaçlarımıza göre eğip bükebilirdik. Kendi duygusallığım utandırıyordu beni. Sanki Marisol benimle birlikte bunları yapmak isteyecekmiş gibi.

Hepimiz açız, dedi Marisol. Sağlığımıza özen göstermeliyiz. Arabada yalnızca birkaç kutu konserve kaldı. Yanağıma dokundu. Merak etme, dedi ve ağzımın köşesini öptü.

Kimin geride kalacağına karar vermek için kibrit çöpü yerine ot sapı çektik; iki uzun otu Therese ve ben çekmiştik. Diğerlerini kapıdan el sallayarak yolcu ettik.

Marisol ve Lila tüm gün gelmediler. Therese gözlerini kapamış, meditasyon yapar gibi yerde oturuyordu. Hava onlarsız karardı; karanlıkla birlikte bastıran şiddetli yağmur kulübenin tavanındaki delikleri fark etmemizi sağladı. Yere boş kutular ve kaplar koyarak suyu toplamaya çalıştık ama pek işe yaramadı. Therese yavaş davranıyordu, sabrımı yitirip ona bağırdım. İçimdeki bu sertlikten her zaman hoşlanmıyordum. Hep zalim değildim, öyle olduğumu sanmıyordum. Therese'den özür diledim ama o surat asarak çadıra, güvenli bölgeye girdi; bir süre sonra dışarı çıktığında yüzü ağlamış gibi şişmişti. Marisol burada olsaydı yağmurun içeri girmeye cüret edemeyeceğine inanıyordum. Onu bir şekilde kovar, bulutları mühürlerdi. Gece boyunca özenle onun güzel yüzünü düşündüm. Ateşim varmış gibi geliyordu, yorgundum. Sabah olduğunda her yer ıslaktı hâlâ; zeminde ko-

şuşturan karıncaları tekmeleyerek kovalamak zorunda kaldık. Hayvan korosu da bahçede toplanmıştı ama onları seyredecek veya besleyecek Marisol olmadığından bir süre sonra dağıldılar.

O akşamüstü, karıncalar gittikten, hâlâ gri gökyüzünde yağmur kesildikten sonra banyo zeminindeki kabarmış, turuncu muşamba kaplamaya oturdum. Beyaz külotum ellerimdeydi. Kumaşta pembe bir leke vardı, şehirde de olmuştu aynısı bir kere. Dizlerimi gövdeme çekebildiğim kadar çektim. Bebek hareket etmiyordu.

Hepsi burada sonlanacakmış meğer, dedim bir saat sonra gelen, ben kalkıp açana kadar kapıyı tıklatan Therese'e, alçak sesle. Geride bıraktığım onca şey bunun içinmiş.

Therese yanıma diz çöktü. Dur bakalım. Normal de olabilir, dedi kollarını açarak, beni kucaklamasına izin vererek kendimi şaşırttım. Önemsiz bir şey olabilir, diye tekrarladı. Bedenlerimizin şu anda ne yapması gerektiğini kim bilebilir ki.

Anne olmaya uygun değilim de ondan, dedim ona. Sonunda bedenimin kazanacağını biliyordum.

Doğru değil bu, dedi Therese. Kesinlikle doğru değil.

İlk kez birine söylemiştim bunu. Therese doğru olmadığını söyleyecekti tabii, çünkü o da aynı durumdaydı. İnancımız yoksa hiçbir şeyimiz yoktu. Tüm iyiliğine rağmen ondan birazcık nefret ettim yine.

Bana en mutlu gününü anlat, dedi Therese. Elimi avcuna aldı, sıkı sıkı tuttu.

Ona ilk işime kabul edildiğim günü anlattım. Beni nasıl aradıklarını, daha sonra şehirde günlük rutinimin bir parçasına dönüşecek şekilde nasıl yürüdüğümü, havanın berraklaştığı yaz günlerinden biri olduğunu, günün uzun bir akşam ve neşeli saatler vaat ettiğini anlattım. Bir barda arkadaşımla karşılaşmıştım, birlikte dışarıda otur-

muştuk. Uzun uzun sohbet etmiş, küçük acı zeytinler yemiştik. Her şey içime doluyordu. O gün önemli bir şey olmamıştı. Ama sıcak, olasılıklarla dolu bir gündü. Daha sonra kanalın kıyısından yürüyerek eve dönmüştüm. Yalnızlığımda bir güzellik vardı. Bir daha asla yalnız olmayacağımı düşündüm.

Ne güzelmiş, dedi Therese. Güzelmiş gerçekten.

Yapacak bir şey yoktu. Temiz bir külot giydim, kanlı iç çamaşırımı yıkamak için dereye götürdüm. Elimde soğuk tabancayla ağaçların arasında bir süre ilerledim ve tabancayı başıma yasladım. Gerçekti ve sertti. Seçeneklerimi gözden geçirdim. Bu duruma düşmemin tek suçlusu olduğum düşüncesini aklımdan geçirdim. Tabancayı indirdim. Bebeğin kımıldadığını hissettiğimde öyle şaşırdım ki yere oturmak zorunda kaldım.

Bunu bana yapma, dedim bebeğe, fısıldayarak. O dönemde artık sürekli konuşmaya başlamıştım onunla, önceden kendi kendime konuştuğum gibi. Belki de konuştuğum hep oydu.

Bana bunu yapamazsın, dedim. Yapamazsın.

10

Marisol ile Lila çantalarında yiyecek ve yanlarında başka bir kadınla birlikte döndüler ama bu kez durum farklıydı. Kadının şakaklarında kurumuş kanlar vardı, gözü şişip morarmıştı ve tavırları korkulu değil düşmancaydı. Yaralarına öyle odaklanmıştım ki karnının şiş olmadığını fark etmem biraz zaman aldı. Onu banyoya götürdüler. Giysilerini ve ayakkabılarını çıkarırken başta itiraz etti. Düğmelerini çözmeye çalışırken ellerime vur-

du. Kalça kemiklerinin zayıf ve çıkık olduğunu fark ettim. İyi o zaman, dedim, kendin yap.

Bu kadın beyaz biletli, diye açıkladı Marisol. Onu yolun kıyısında bulduk.

Marisol kadına göz kulak olmak için banyoda kaldı. Biz üçümüz diğer odada pirinç ve makarna paketlerini, bizi iskorbütten koruyacak portakal ve limonları, konserve domatesleri, siyah çikolata barlarını çantalardan çıkardık ve Lila'dan neler olduğunu anlatmasını istedik.

Arabada gidiyorduk, uzun yolu tercih ettik ama sonunda bir süpermarket bulduk, dedi. İhtiyaçlarımızı aldık. Eve dönerken yol kenarında paçavra yığınına benzeyen bir şey gördük, kımıldıyordu. Ben geçip gitmek istedim, ama Marisol araştırmak için arabayı durdurdu. Onu orada bırakamazdık.

Elimde temiz giysilerle banyo kapısını tıklattım, kapıyı Marisol araladı. Her şey yolunda mı? diye sordum, eşyayı ona verirken. Evet, dedi. Bakışları yumuşak, gözleri nemliydi. Küvetten ses gelmiyordu. Marisol arkasını döndü, kapıyı kapadı.

Beyaz biletli kadının adı Valerie'ydi. O akşam gelip bizimle oturacak kadar topladı kendini. Resmî tavırlarla, sırtlarımızı dikleştirip oturduk. Temkinliydik. Kolyesini çıkarıp bir barış armağanı gibi yere koydu.

İsterseniz aranızda dolaştırın, dedi. Biz de öyle yaptık, kolyeyi elden ele dolaştırdık, kapağını açıp içindeki lekesiz beyazlığa baktık. Dokunduğumuz zaman tenimizi yakmadı. Tenimizde iz bırakmadı.

İsterseniz takın, dedi ve böylece kendi kolyelerimizi çıkarıp sırayla onunkini denedik. Onun kolyesi boynumda daha ağırdı sanki.

Hamile misin? diye sordu Lila.

Öyleydim, dedi. Ama artık değilim.

Hamile kalmak istemiş miydin peki? diye sordu Therese, öne eğilerek.

Hayır, dedi Valerie. Hem de hiç istemedim.

Neler olduğunu anladığı zaman doktoruna gittiğini anlattı, klinikteki doktor, açtığı ekranda kımıldayan bebeği göstermişti ona. Bebeğin kalp atışlarını göstermişti. Tahminlerimizin aksine Valerie'nin doktoru bu konuda bir şey yapmamıştı. Gerçi bizler bedene karşı çıkmanın çeşitli yolları olduğunu, kanlı adaklar adamayı çoğu kişiden daha iyi biliyorduk.

Peki nasıl yaptın? diye sordu Lila. Hortlağı andırıyordu, onu hiç bu kadar enerjik görmemiştim daha önce.

Bundan söz etmek istemiyorum, dedi Valerie.

Oturduk, kıpırtısız dinledik onu.

Kocam öğrendi. Kaza olduğuna inanmadı. Benden iğrendi. Ama onun bedeni değildi.

Üzerinden sayısız kez geçtiği bir listede yazanları okur gibiydi, sadece kendine bile olsa nedenlerini sıralamaya alışıktı sanki. Bir an için gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

Beni yeniden kabul edecektir. Başka ne yapabilir ki?

Sağ elimle sıkı sıkı sol elimi tutuyordum. Kemik kemiğe.

Hamile olmak senin için nasıldı? diye sordu Therese.

Hiçbir anlamı yoktu, dedi Valerie. Bedenin başka bir haliydi yalnızca. Bir ay boyunca hastaydım. Sonra hiçbir şey olmamış gibi bitiverdi.

Ama bir şey oldu, dedi Lila.

Yine de hiçbir şey olmamış gibiydi sonunda, dedi Valerie. Daha doğrusu öyle olabilirdi. Tek hatam yakalanmaktı.

Parmak eklemleri beyazlamıştı.

Söylediklerimin arkasındayım, dedi onu sorgulamamış olmamıza rağmen.

Valerie'ye nazik davran, dedi Marisol daha sonra, yatakta.

Valerie çadırda uyuyordu. Fiziksel açıdan önem sıralamasının en altındaydı. Biyoloji bunu gerektiriyordu.

O da bizim gibi ama farklı, dedi Marisol. Yapması gerekeni yaptı.

Benzerlik kıvılcımını görmüştüm zaten. Valerie'nin içinde bir yerde de bir hayvan, karanlık bir duygu vardı. İçinde bir şeyleri başlatan, karar vermesini mümkün kılan da buydu. Fakat yine de güvenmiyordum ona.

Ona güvenebilirsin, dedi Marisol, beklediğim üzere. İçgüdülerim insanlar konusunda yanılmaz.

İçgüdüler her zaman doğruyu söylemez, diye karşı koydum. Marisol dirseği üzerinde doğruldu ve ay ışığında bana baktı.

O zaman burada ne işimiz var? dedi.

Bir açıdan en temel içgüdümüze karşı koyuyoruz, dedim. Kendini koruma güdüsüne.

Ben durumu böyle görmüyorum, dedi.

Serin karanlık bizi çevrelemişti, diğer odalardan nefes alıp verme sesleri geliyordu.

Marisol'a o günkü fırtına gibi gelip geçen kanamayı anlattım, ne kadar korktuğumu, kaybedecek ne çok şeyim olduğunu anımsadığımı söyledim. Ona karanlık duygudan söz ettim. Sen de hissettin mi aynı şeyi, kendince de olsa, diye sordum hevesle, biraz fazla hevesle.

Elimi tuttu ve, Evet, dedi, ben de hissettim. Günün her anında hissettim aynı şeyi. Şu anda da hissediyorum. Kalbimin içinde atan, giderek güçlenen ikinci bir kalp gibi.

Uyuyamadık. Ayı seyretmek için dışarı çıktık, çimenlere oturduk. Arkasına yaslandı, ayaklarını altına topladı.

Bana eski hayatını anlatmadın hiç, dedim. Bir an sustu, sonra biraz daha sustu.

Sen de bana anlatmadın, dedi.

Anlatacak pek bir şey yok, dedim. Zaten hiç sormadın ki.

Sanırım artık önemi yok, dedi. Artık hiçbir önemi yok.

Ben yine de ona petri kutularını nasıl dezenfekte ettiğimi, gittiğim barları, bonemi kulaklarıma kadar çekip turkuaz rengi soğuk sularda nasıl yüzdüğümü anlattım. Gece geç saatlerde veya sabah erken saatlerde şehirde nasıl dolaştığımı, şafak sökmeye başladığında, yaşadığımız şehir saf ve bomboş göründüğünde, içine girilecek bir şey gibi beklediğinde neler hissettiğimi tarif ettim.

Çok küçük geliyor o hayat şimdi, dedi. Çok da uzak.

Bana bir şey anlat, dedim. Tek bir şey.

Bakışlarını ellerine dikti. Sana anlatmam gereken bir şey var, ama bunu yapmak istemiyorum. Gerçeği bilirsen gitmek isteyebilirsin.

Öyle bir şey yapmam, diye söz verdim düşünmeden.

Belki de yapmalısın, dedi. Duraksadı, gözlerini yumdu.

Ben bir doktordum, dedi. Bir saniye, konuşma.

Onu beyaz doktor önlüğü içinde hayal etmeye çalıştım, çok kolaydı. Saçlarını güzelce arkadan toplamış, önlüğün altına koyu renk pamuklu giysiler giymişti. Lateks eldivenleri ellerine geçiriyor, nazik sözcüklerle insanları yatıştırıyor, ellerini onların şakaklarına koyuyor, sırlarını, düşüncelerini öğreniyordu. Bunu görememiş olmam ne büyük aptallıktı. Gözleri açıldı, gizemli bakışlarını gözlerimin içine dikti. Parmaklarını koluma koydu.

Bana dokunma lütfen, dedim. Elini hemen çekti.

Gördün mü, gitmek istiyorsun, dedi. Yine de çok sakin görünüyordu.

Gerçekten de gitmek istiyordum, ağaçların arasına koşmak, bir daha geri dönmemek üzere gitmek istiyordum.

O hayatı geride bıraktım, dedi. Sen de bazı şeyleri geride bıraktın.

Ayağa kalktım, yorgun olduğumu, yatmaya gideceğimi, peşimden gelebileceğini ama önce düşünmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Burada otur ve bekle, dedim. Gökyüzüne bakarak orada kaldı.

Daha sonra, uyumak üzereyken yatağa geldiğini duydum. Kimse muaf değil, dedi, bunu anlaman lazım, böyle olmak istemedim ben, bunların hiçbirini istemedim.

Nasıl bir his peki? diye sordum. Nasıl hissettiriyordu?

Ağır, dedi. Sırtından asla indiremediğin bir yük gibi.

11

Valerie'nin çevresinde olmak tuhaftı. Varlığına içerlememek gelmiyordu elimizden. Kahvaltıda bakışlarımıza karşılık vermeyi reddedinceye kadar seyrediyorduk onu. Görünümü bize üstümüzden sıyırıp attığımız şeyleri anımsatıyordu; temsil ettiği şeylerle mücadele ederken seslerimiz kısılıyordu, kişiliğimizi ve tavırlarımızı yargılamasından çekiniyorduk.

Çocuk doğurmak da bir tür ölüm, dedi onu seyrettiğimiz sırada. Bu yükü üstlenmek istemediğim için beni suçlayabilir misiniz?

Kimse karşılık vermedi. Therese bile sessiz kaldı. Sulandırılmış süt tozuna katılmış granola yiyorduk. Temkinli davranmamızın doğal olduğunu anlatmaya çalıştık Valerie'ye; sonuçta o yıllar önce seçilenler arasındayken bizler bir şekilde noksan kabul edilmiştik.

Ben öyle görmüyorum, dedi. Hatta noksan olan biri varsa o da benim. Hayatım boyunca içimde bir şey bü-

yütüp bu dünyaya getirmediğim sürece eksik kalacağım söylendi bana. Oysa sizler olduğunuz halinizle kusursuz ve tamsınız.

Kesik kesik nefes alıyordu.

Bu açıdan düşünmemiştim hiç, dedi Marisol nazikçe. Bakış açını paylaştığın için teşekkürler.

Kahvaltıdan sonra Marisol gerçekte ne olduğunu herkese açıkladı.

Gitmek isteyen gidebilir, dedi. Anlarım.

Lila ile Therese bakıştılar ama ne yapabilirlerdi? Nereye gideceklerdi ki?

Eski hayatımız geride kaldı. Geçmişteki kimliklerimiz üzerinde daha fazla durmayalım, dedi Marisol.

Pencereden dışarıda çimlere oturmuş Valerie'yi seyrettik. Sigara içiyordu, sigarasını söndürmeden yenisini yaktı, eskisini yere bastırıp söndürdü. Lila yanımda duruyordu. Dudaklarını yaladı.

O hayattaki anlık tatminleri artık yaşayamayız, diye açıkladı Marisol.

Yani sürekli iyi olmak da zor diyorsun, dedi Lila. Birden gülümsedi. Eskiden çok belalı bir tiptim, dedi. Ben de öyleydim, dedim. Ben de, diye seslendi kimseden geri kalmak istemeyen Therese. Gece gökyüzüne bakarak çığlık attıklarını, renksiz alkolle dolu kadehleri yuvarladıklarını, yere yığılana kadar dans ettiklerini hayal etmeye çalıştım. Çok zordu. Yüzleri süzgün, saçları sımsıkı toplanmıştı. Ne kadar uyursak uyuyalım herkes yorgun görünüyordu. Kulübede ayna yoktu ama ben de yorgun göründüğümü tahmin ediyordum.

Doktor A'nın söyleyebileceği şeyleri hayal etmeye çalışıyordum. *Bu dünyaya çocuk getirmeyi kim ister? Senin hakkında ne söylüyor bu?*

Bu dünyaya bir şeyler bırakmak istediğimi sanırım, dedim doktorun hayaletine.

Daha iyi dene, diye karşılık verdi hayalet.

Yeniden düşüncelerimde belirmesi tuhaftı. Zor durumlarda kurulan yakınlıklar kalıcı oluyordu belki de, aramızda asla kaçamayacağım bir bağ kurulmuş olabilirdi. Dürüst olmam gerekirse yüzünü zihnimde canlandırmakta zorluk çekiyordum. Bunu fark edince tuhaf bir hüzün kapladı içimi, sokakta eskiden sevdiğiniz birinin yanından geçip gitmek gibiydi.

Geceleyin doğrulup oturdum, bize yaklaşan karanlık bir gölge gördüğümü sandım ama kuruması için astığım bir çarşaftı aslında. Hiçbir şey değildi aslında.

12

Erzak almaya gitme sırası bendeydi. Diğer kadınlar gitmemi istemiyordu çünkü hamileliği en çok belli olan bendim ama almamız gereken kiloları almamızı sağlayacak yiyeceğimiz yoktu, hem bir süreliğine de olsa oradan ayrılmaya can atıyordum. Yapraklar üstüme üstüme geliyordu. Lila benimle geldi, çünkü arabanın nerede olduğunu biliyordu. Göl kıyısındaki kasabadan aldığım hamile elbisesini giydim, hâlâ biraz bol geliyor, yeni bedenimden sarkıyordu. Valerie, toplanabilecek kadar uzayan saçlarımı beyaz biletli kadınların tercih ettiği gibi ensemde atkuyruğu yaptı. Elleri nazik, teni pürüzsüzdü. İçimden bir telefon numarasını tekrarlıyordum. Numarayı bir akoru çalar gibi, parmaklarımı bir omurilikte gezdirir gibi tekrarlayıp duruyordum. Tabancayı ceketimin cebine koyarken Marisol bana bakıyordu. Bizi el sallayarak yolcu ettiler.

Ormanda yürürken Lila asık suratlı ve sakindi. Ara-

da bir elini koluma koyup işaret ediyordu – *bu taraftan*. Ağaçların arasında yürürken yol ve tarla karşımızda öyle hızlı belirdi ki sanki bir hokus pokus numarasıydı, sığınağımız bir karton parçası kadar güvensizdi aslında. Lila arabaya binince gevşedi. Binmeden önce bagajı ve koltukların altını kontrol etti. Endişeli elleri, çatlak derisi, temkinli bir şekilde gözlemlemesi ve gördüklerini zihnine not etmesi içimi bir anda sevgiyle doldurdu.

İşe yarar bir şey bulma umuduyla torpido gözünü karıştıran Lila yarım paket sigara buldu. Bir tane içmeyi çok isterdim, dedi özlemle, paketi incelerken.

Otoparkta bir sigara paylaşalım, dedim. Kimsenin bilmesi gerekmiyor.

Öyle de yaptık, bir sigara yakıp arabada yan yana oturduk, otomatik kapılardan girip çıkan insanları seyrederken sigarayı içtik. Tadı çok keskindi ve bitirince vücudumu ter bastı. Bebek itiraz eder gibi tekmeledi. Araba kapısını açan Lila izmariti yere atıp çizmesinin topuğuyla kararlı bir tavırla ezdi, bunu görünce onu daha da sevdim.

Kocaman bir market arabasını parlak ışıkların altında iterek süpermarkette dolaştık. Hoparlörlerden çalan neşeli müziğe rağmen tekerleğin gıcırtısı duyuluyordu. Sessizliğe o kadar alışmıştım ki market bana çok gürültülü geliyordu. Bu kadar ücra yerlerde kapılarda nöbet bekleyen elçiler olmazdı. Mısır gevreği rafının önünde Lila'ya yalan söyledim, tuvalete gitmem gerekiyor dedim. Git tabii, dedi. Tuvalet marketin dışında bir tuğla binaydı. Kapısına doğru yürüdüm, sonra yapacağımdan emin olduğum gibi hemen yanındaki turuncu telefon kulübesine girdim ve numarayı çevirdim.

Ölmüş olabileceğini düşündüm, dedi Doktor A, telefonu açınca. Sesini duyunca rahatlamıştım. Dizlerim titriyordu.

Öyle olsa nasıl hissederdiniz? diye sordum telefon kablosunu elime, bileğime dolayıp kan dolaşımını engelleyerek.

Hayır, ben *sana* nasıl hissettiğini soruyorum, dedi.

Ama sormadınız, diye karşılık verdim. Birlikte geçirdiğimiz saatlerin en iyilerini hatırladım, içimdeki husumetin acısını ondan çıkarabildiğim, onu kışkırtıp karşısında atıp tutabildiğim, hiç etkilenmeden oturup beni dinlediği zamanları.

Sizi üzer miydi? diye sordum. Bana öfkelenmesini, beni önemsemesini öyle çok istiyordum ki. Bir yandan Lila'nın çıkıp gelmesi ihtimaline karşı süpermarketin kapısını gözlüyordum.

Ben bir profesyonelim, dedi. Duruma tarafsız yaklaşırdım. Profesyonel bakış açısıyla yazık olduğunu düşünürdüm, iflah olmaz biri değilsin bence.

İflah olma şansımı uzun zaman önce yitirdiğimi sanıyordum, dedim. Sesini duymak başımı döndürüyordu.

Hayatta kalmayı becerebileceğini sanıyorsun ama hata yapacaksın, dedi.

Bu yüzden mi mavi biletliyim?

Sabit fikirlisin.

Ama bu yüzden mi?

Ben yalnızca gerçekleri söylüyorum sana, dedi. Davranışlarını yalıtarak sana yardımcı olmaya çalışıyorum. Hep yaptığım gibi seni sana yansıtıyorum.

Beni seviyor musun? diye sordum.

Tüm insanları sevmek benim görevim, dedi. Karanlık günlerinde onlara rehberlik etmek ve saygı duymak benim işim.

Hadi oradan, dedim ve telefonu kapadım.

Bir an için yere çömeldim, yüzümü kısa süreliğine ellerimin arasına gömdüm. Rahatlamamıştım, rahatlamaya yaklaşmamıştım bile. Hiç faydası olmamıştı ve dürtü-

lerimin beni kandırdığını hissediyordum, yol boyunca numarasını rahatsızlık duyarak içimden tekrarlamış, sanki aradığım cevapları bulabilecekmiş gibi kendi kendime yinelemiştim.

Fakat harcayacak zamanım yoktu. Gidip Lila'yı buldum. Et reyonunda duruyor, bir elinde biftek, diğer elinde sosislerle şaşkın şaşkın bekliyordu. Şişkin kırmızı et parçaları, sızan kan takıldı gözlerime. Öğürmemek için yutkunmak zorunda kaldım.

Öyle acıktım ki, dedi Lila bana. Bir çocuk gibi konuşmuştu, sivriliğinden eser kalmamıştı, o zaman biraz da şaşkınlıkla bizden çok daha genç olabileceğini fark ettim; hayatının nedenlerini nasıllarını neredelerini sorup öğrenmek ihtiyacı duydum birden, fakat sözsüz anlaşmamızı bozmak anlamına gelecekti bu, eski hayatlarımız bize aitti ve bugünle hiçbir bağlantıları yoktu.

Bir atı bile yiyebilirim, dedi, kurt gibi acıktım. Her şeyi yiyebilecek haldeyim. Bundan nefret ediyorum.

Ellerimi omuzlarına koydum.

Yüzüme bak, dedim, derin nefesler al. Aldıklarımızı ödeyelim haydi. Sonra da gidelim.

Kasiyer kadın seçimlerimize ve aldığımız miktarlara şaşırmış göründü. Telefonla kimseyi aramasam da dış dünyaya her çıkma girişiminin bir ihlal olduğunu hatırladım. Lila'nın gözleri kızarmıştı.

Lütfen ağır şeyleri torbalara doldur, dedim ona, sanki her şey normalmiş, yeniden yoluna girebilecekmiş gibi. Hava ne kadar güzel değil mi? Eve döndüğümüzde nefis bir yemek hazırlayacağız.

13

Bana ölümü ve hayata dönmeyi anlat, dedim Marisol'a o gece.

Çevredeki ağaçların arasında gittikçe yaklaşan elçiler olduğunu hayal ediyordum. Saklandığımız ormanın üzerinde turuncu işaret fişeklerini ateş ettiklerini canlandırıyordum zihnimde. Güvende olduğumuzu hissetme izni vermiştik kendimize, fakat aslında güvenli bir yer yoktu, belki de hiç olmamıştı.

İçimdeki kayıp duygusunu ona dokunuşlarıma aktardım, bedeninin haritasını çıkardım, ellerimi yumuşak göğüs kafesine, bacaklarına, karnına koydum. Gergin enerji şekil değiştirdi, yer değiştirdi. Beni yoruyorsun, dedi.

Anlat bana, dedim ona yeniden.

Yatağa giysileriyle uzanmış, kollarını başının altına koymuştu. Beni değerlendirir gibi baktı. Peki, dedi sonunda. Madem öğrenmek istediğinden eminsin.

Kolunu başka bir doktora uzattığını anlattı bana, diğer koluna damardan serum takılmıştı. Torba dolusu sıvı, menekşe rengi bir sıvı kanına karışıyordu.

Önce uyudum, dedi, sonra temiz, beyaz bir yerde uyandım. Çocukluğumdaki yatak odamdaydım ama oda neredeyse tamamen boştu, ışık her yanı kaplamıştı. Annem yanıma gelip elimi tuttu. Onu uzun zamandır görmemiştim. Şehre yerleştikten sonra bir-iki kez onu ziyarete gitmiştim ama çocukluğumdaki gibi olmamıştı hiçbir zaman. Rüyada beni yeniden seviyordu.

Bu odadaki beyaz masanın üstünde gri bir yumurta vardı, diye devam etti anlatmaya. Yumurtanın yanına gittim, onu elime aldım, kabuğu nabız gibi atıyordu. Yumurtayı kırmak birden çok önemli geldi bana. İki elimi havaya

kaldırdım, masanın yüzeyine hızla indirdim, kabuk parçalarını ayıklamaya başladım. Fakat içinde ne olduğunu görmeye fırsat bulamadan yeniden hayata döndürüldüm.

Nadiren de olsa rüyalarımda o odayı görüyorum yeniden, dedi. Sık sık yumurtanın içindekini de görecek gibi oluyorum. Ölmeden önce göreceğime kuşkum yok. İçinde ne olduğunu görmekten korkuyorum ama görmeyi ömrüm boyunca bekledim bir yandan da.

Doğrulup tarağına uzandı. Saçını omzunun üstünden öne atıp özenli hareketlerle taramaya başladı.

İyi bir doktor ve iyi bir insan olabilirsem biletimi değiştireceklerini düşündüm, dedi. Bunu hak ettiğimi kanıtlamanın bir yolu olduğunu düşündüm. Bir gün beni başka bir odaya, gördüğüm oda gibi ışıklı bir odaya alacaklardı ve seçim yapma hakkını kazandığımı söyleyeceklerdi. Ne kadar uygun olduğumu kanıtlamak için elimden geleni yaptım, anaçlığımı her fırsatta kanıtlamaya çalıştım. Fakat seçim yapma şansım yoktu.

Bu kadar yeter, dedim ona. Yüzünü ellerimin arasına aldım.

Beni seviyor musun, diye sordu seviştikten sonra. Kovalamaca oynamış gibi soluk soluğaydık. Sanki soru sormuyor da bir şeyi ilan ediyordu.

Tatmin edici bir cevap veremedim. Tüm sevgimin karnımın içinde bağlı olduğunu, korkuyla kirlendiğini nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Beni seviyor musun, diye tekrarladım onun yerine, söyleyişini taklit ederek ama o uykuya dalmıştı bile.

Sabahın erken saatlerinde, diğerleri uyanmadan önce yabani bir köpeğin sesini duydum. Bahçedeydi, gırtlağından kötücül sesler çıkarıyordu. Kes şunu, diye fısıldadım pencereden. Dişlerini gösterdiğini görebiliyordum. İçeri girmeye çalışarak bahçede dolaştığını gördüm ve kulübeye gireceğini anladım. Gözlerini kocaman açmış, hepimi-

zi paramparça etmeye hazırdı, çoktan ölmüştük bile. *Git buradan, git buradan.* Kimse uyanmıyordu, tek başımaydım. Therese'in silahı masanın üstünde duruyordu. Onu aldım, duraksadım ve dışarı koştum. Karşı karşıya durduk, yüzleşen iki hayvandık. Bakışlarımız birbirine kilitlendi. Üzerime atlayacak, gırtlağımı parçalayacaktı. Parmağım tetiğe asıldı, işe yaraması mümkün görünmediği halde işe yaradı.

Çıkan ses geçiçi olarak sağır etti kulaklarımı, babamın gökyüzünde fırıldak gibi dönen kuşları indirmeyi öğrettiği zamanlardan hatırladığım sesten çok daha yüksekti. Köpek yere devrildi. Ormanın üstünde karanlık sis; birkaç saniye daha süren gürültülü nefesler ve sonra sessizlik. Kulübemizden karanlığa doğru giden adım izlerini düşündüm. Diğer kadınlar beni orada, donakalmış halde buldular.

Bir iblisti, dedim onlara. Rüyalarımdaki gibi.

Yalnızca bir köpekti, dedi Marisol, parlak gövdenin yanında diz çökerek. Yalnızca bir köpekti ve hepsi geçti şimdi.

14

Doktor A'ya düşüncelerimi anlatamadığım için zihnim ağır ve donuk gelmeye başlamıştı. Sık sık uyuyordum, bazen öğlen olmadan yeniden biraz kestirmeye ihtiyaç duyuyordum, rüyamda yüzleri birbirine karışan iki anneyi görüyordum ve küt küt atan kalbimin sesiyle uyanıyordum. Kimi zaman nabzımı ölçen Marisol'u görüyordum uyandığımda, kedi gibi bakışlarıyla yüzümü araştırıyordu. Göğsümde bir ağırlık vardı.

Gerçek sevgi aşağılanmadır, dedi Marisol bana bir sabah. Çocuğun için her şeyi yapacaksın, hem de her şeyi. Hayal ettiğinden bile daha beter şeyleri.

Konuşurken doktorlara özgü söz dizimleri, ritimler ve terimler kullanıyordu. Artık onu başka türlü göremiyordum. Sırtını gerip iç çekişine bakınca arzumu kamçılayan ve aynı zamanda söndüren hafif bir tiksinti duyuyordum. Artık tamamen güvende hissetmiyor, tamamen sağlıklı hissetmiyordum ama onu geri çeviremez, görmezden gelemez, çekip gidemezdim. Gitmeyi düşündüğüm zaman tek görebildiğim ormanın içinde, ellerim ve dizlerim üzerinde felakete doğru emeklemekti.

Gevşeyen diğer dişlerimi bulmak için elini ağzına soktu. İzin ver çekeyim onları, diye yalvardı ama ona izin vermedim, parmaklarını geri çekene kadar hafifçe ısırdım, ağzımdan çıkardığı parmaklarını çenemde, boynumda dolaştırdı.

Artık uyuduğunu hemen hemen hiç görmüyordum ama sabahları ışık saçıyordu. Penceremizin önündeki kuşlara uydurduğu sözcüklerle sesleniyor, hayvan korosunu yakalamak için şafak vakti dışarı çıkıyordu ama onlara duyduğu ilgi artık sevimli gelmiyordu bana.

Diğer kadınların da onun hakkında, benim hakkımda konuştuklarını anlayabiliyordum. Kızıyordum çünkü evimize almıştık onları, dolayısıyla hakkımızda konuşamazlardı, bizi yargılayamaz, arkamızdan fısıldaşamazlardı. Sığınağımıza, sessiz dünyamıza girmelerine izin vermiştik ve bunun için bize minnettar olmaları gerekirdi.

Mavi sabahlar. Lila uykusunda yürümeye, kâbuslar içinde çırpınmaya başlamıştı. Onu odaların eşiklerinde durur halde buluyorduk veya uyandığımızda kapılar ve pencereler açık oluyor, içeri ıslak rüzgârlar doluyordu.

Belki bebek yüzündendi. Onunki de kımıldamaya başlamıştı şimdi. Bir akşamüstü üzerine kâğıt mendil

gibi yapışan ıslak saçları ve elbisesiyle koşarak kulübeye geldi. Sanki sihir gibi, dedi, karnını tutarak. Deniz tutmuş gibiyim.

Tüm zamanların en eski sihri, dedi Marisol, bebeğin tekmesini hissetmek için ocağın başından Lila'nın yanına gelirken.

Lila bebeğe Nehir adını verdi. Gri pamuklu elbisesinin üstünden karnını okşadık. Hem suç ortağı, hem rakiptik. Onun bebeğinin hayatta kalabileceği ve benimkinin kalmayabileceği düşüncesi aniden içimi sızlattı fakat net bir şekilde su yüzüne çıkmadan silinip gitti.

Sınıra ulaştığımız zaman neler olacağının hikâyesini anlat bize, dedi Lila, ocağın başına dönen, tencerenin içine bakan Marisol'a.

Sınırı geçeceksiniz, dedi Marisol başını kaldırmadan.

Ama nasıl? diye sordu Lila.

Yürüyerek diğer tarafa geçeceksiniz işte.

O kadar kolay olamaz, diye itiraz etti Lila.

Hepimiz dinliyorduk şimdi.

Olabilir, dedi Marisol, ama hâlâ yüzümüze bakmıyordu. Omuzlarını kaldırmasını, sonra indirmesini seyrettim.

Sınırı geçeceksiniz, sonra kolyelerinizi çıkaracaksınız. Orada kimse çocuklarını taşraya göndermez, kimse başkalarını takip etmez. Kimse sürekli doktorlarla görüşmek zorunda değildir. Yalnız isterseniz gidersiniz doktora. Yalnız hastaysanız.

Bir kere denizaşırı bir tatile gitmiştim, doktorum yalnız o seferinde onaylamıştı vizemi. O zamanlar bebek aklımdaki son şeydi. Günbatımında ufka doğru kaçıp, hamile kalıp asla geri dönmeme düşüncesi komikti. Suyun altından geçen bir trene binmiştim. Yolculuk sırasında bir bekçi gelip herkesin biletlerini, belgelerini, vizelerini kontrol etmişti. Kontrol etmesi için kolyemi açarken

mahrem bir şey yaptığımı hissetmiştim. Baştan aşağı süzülmekten de nefret ediyordum. Vize belgelerimi teslim etmeden önce muayene edilmiştim, bacaklarımı üzengilere yerleştirmiştim, doktorum sakin bir tavırla serviksimi mıncıklamıştı.

Tren yolculuğu boyunca pencerenin kirli camına yaslanıp uyumuştum. Dışarıda toprak başka bir gezegene gelmişiz gibi kırmızıydı. Gittiğim yerde hava çok sıcaktı, bizim ülkemizdekinden çok daha sıcak. Bataklıklarda ve sahillerde sivri dişli minik sürüngenler görmüştüm. Geceleri bazıları başparmağım kadar kelebekler tüm lambaların etrafına doluşuyordu. Sahilde ucuz mavi içkiler, otel odamda ucuz berrak içkiler içmiş, diş fırçamı koymam için odaya bırakılan bardağa doldurmuştum.

Orada kimse kolye takmıyordu. İnsanlar merakla yanıma yaklaşıyor, kolyemin içine bakmak istiyorlardı, hatta biletimi çıkarıp yakından incelemeyi talep edenler bile olmuştu fakat bu kadarına izin veremezdim. Bu konuda neler hissettiğimi sorduklarında harika bir şey olduğunu, çok mutlu olduğumu, seçim yapmanın bazen güzel veya gerekli değil akıl karıştırıcı olduğunu, sürekli şöyle olsaydı, böyle olsaydı diye düşünmeden güzel bir hayat sürdüğümü söylemiştim. Bazen, özellikle sarhoşken, kolyemi çıkarıp insanların yakından bakmasına izin veriyordum. Küçük bir kızın çok hoşuna gitmişti kolyem; kolyeyi boynuna takmış, anne babası da tek kullanımlık bir fotoğraf makinesiyle fotoğrafını çekmişti. O fotoğraf dünyada bir yerde hâlâ duruyor olabilirdi. Kolyemi boynumdan çıkardığım dakikalar boyunca kendimi özgür ve çıplak hissetmiştim. Herkes bana çok nazik davranmıştı. Bebeğimi alıp oraya dönebilirdim belki.

Bu düşünce beni heyecanlandırdı. Diğerlerine de söyledim. İstediğimiz her yere gidebilirdik.

Kahvaltı zamanı, dedi Marisol, lapamızı getirirken. Biraz sessiz olalım şimdi. Hâlâ gelecekten söz ediyoruz. Hayatta kalmak da başka bir ülke sayılır, önce oraya ulaşmamız gerekiyor.

15

Geceleri ve sabahın erken saatlerinde tuhaf şeyler görmeye başladım. Uyanıkken görülen rüyalar, parlayan ışıklar. Odamızın köşelerindeki gölgeler kımıldıyor, yeniden biçim alıyorlardı. Bir şeye saplanacakmış gibi çakıyı karanlığa doğru savuruyordum. Lila'ya olanlar benim de başıma geliyordu. Bulaşıcı, hafif bir ateş. Normal miydi, beklememiz gereken bir şey miydi bilmiyorduk. Başka hangi hastalık veya durum tat alma tomurcuklarımızı değiştirebilir, kalbimizi ciğerlerimize doğru bastırabilir, ruh halimizi bu kadar savrulur hale getirebilirdi? Artık içimde olup bitenlerin ayrıntılarını öğrenmek istemediğimi fark ettim, mümkün olsa bile istemeyecektim bunu. Yeni kanımla, dönüşmüş olarak içimi yarıp fırlayacağımı düşünmek bunaltıcıydı. Başımı eğip bedenime baktığım zaman tüyler, pullar görmeyi bekler olmuştum.

Hamilelik bir tür yara mıydı, beden onu nasıl algılıyordu bilmiyordum; bir inayet hali mi, bir tehlike mi, yoksa ikisi birden mi? Kolumun altına dokunduğumda parmağım terden kayganlaşıyordu. Karanlık gökyüzündeki bir yıldız gibi ısı saçıyordum.

Yatağa dön, dedi Marisol. Bu davranışlarını takip etmek lazım. Sesi nazikti ama kollarının arasında sımsıkı tuttu beni yeniden düşüncelere dalıp gitmeyeyim diye. Senin için endişeleniyorum, dedi.

Ben endişelenmiyorum kendim için, diye karşılık verdim. Kendimi sert, temiz ve hazır hissediyordum.

Bizden uzaklaşıyorsun.

Hayır, dedim. Hiç olmadığım kadar yanınızdayım. Hamileyim yalnızca.

O sözcükleri söylemekten çoğunlukla korkmuyordum artık. *Hamile*, diyordum kendi kendime, meydan okur gibi. *Anne. Anne. Anne.*

Kendine dikkat et, dedi Marisol. Tek söylediğim bu.

Arkasını dönüp yeniden uykuya dalmasını bekledim. Bense uyumadan öylece uzandım. Çakı elimde değildi, yerde, gerek duyarsam kolayca ulaşabileceğim bir noktadaydı. Parmak uçlarımla sapını, ucunu okşadım.

Bütün gece bebeğimi hayal ettim. Tombul, ayva tüylü gibi yumuşacıktı. En kötü haykırışları bile içimde yer eden bir nokta gibi çınlayacaktı. Yerdeki çakı, onu korumak içindi. Rahatlatmayı bilen ellerim düşmanları parça parça etmeyi de bilirdi. Daha önce, şehirde bebekler için ağlayışımda, onları kollarıma alıp kaçmak isteyişimde bir tür şiddet vardı. Ve şimdi bu dürtüde, onları ne pahasına olursa olsun koruma güdüsünde yumuşak ve nazik olan hiçbir şey yoktu. Artık amacıma yaklaştığım için, neredeyse hedefime ulaşmış, uzanmışken yumuşaklığın düşüncesi bile komik geliyordu.

16

Marisol diğer kadınlara seans teklif etmeye başladı. Size yardım etmeme izin verebilirsiniz, dedi onlara. Hepsinin, hatta Valerie'nin bile kabul etmesine şaşırdım. Ben reddettim elbette. Aklından ne geçtiğini sorduğum-

da, Nasıl olsa buradayız, biraz faydam dokunsun istedim, dedi. Burada yalnızız, korkuyoruz ve biraz konuşabilsek, içimizdeki düğümleri çözebilsek faydası olurdu.

Nane yeşili odada birinin kilosunu ölçen, tartıyı ayarlayıp sonuçları kayıt cihazına okuyan Marisol. Beyin insanın ellerine alıp kitap gibi okuyabileceği bir şeymiş gibi gözlem yapan Marisol. Telefon açan, zarif bir şekilde konuşarak, sorun çıkarmadan yetkililere bilgi veren Marisol. Bütün bunları yaparken boynunda asılı duran mavi bilet; istediğinin bu olmadığını bildiğinden başından beri kendi içinden geçenleri okuyabilmişti herhalde, tabii doktorların bile içinde kör bir nokta yoksa. Zihnin bedene olan üstünlüğü hakkında, ikisinin birlikte işleyişi hakkında neler düşündüğünü merak ediyordum. Birini sevmekti onun da mahvolmasına yol açan; düşüşüne neden olan buydu, bu düşüncede rahatlatıcı bir şeyler de olmalıydı, olmaması mümkün müydü?

Bunları giderek daha sık düşünüyordum. Daha eskiden olan şeyleri de. Babamın bir arkadaşının, ben uyuyor numarası yaparken odamın kapısına gelip dikilmesi. Yolda karşılaştığım şu oğlanlar. Ölü yapraklar ve toz toprak bulamacında yüzüşüm. Korktuğum şeyleri sahiplenmem. Bunu yapabilirseniz hemen hiçbir şeyin size zarar verememesi. Yüzünüze yaklaşan ellerin mahrem yakınlığı. Bacaklarımdan aşağı sızan kan ve *nesin sen* diye düşünmem. Doktor A'ya anlatmak istemediğim şeyler. Kim olduğumu ona doğrulayabilecek, kötülüğüme bir ad ve neden verecek şeyler.

Havanın ağırlığı üzerime baskı yapıyordu, fakat yüzüyordum yine de. Kadınların bana geri dönmesini bekledim. Dışarıda bir yerde, ormanın içinde diz çökmüş, itiraflarda bulunuyorlardı. Bağışlanmayı bekliyorlardı olabilecek tek yöntemle. Bahçedeki yabani otların arasına oturdum, Marisol'la paylaştığım döşeğe uzandım ve

uykuya bıraktım kendimi, derken yerimden fırlayarak uyandım. Her uyanışımda birkaç dakika boyunca kıpırtısız yatıyor, bir düşmanın yaklaştığını anlatan herhangi bir ses duymaya çalışıyordum fakat tek duyabildiğim hışırdayan yapraklar, gökyüzünde çığlık atan kuşlardı.

17

Sürekli huzursuzdum, yine hafiften ateşlenmiştim. Bir sabah çok erken uyandım ve ormanda yürüyüşe gittim ama Valerie de kalkmıştı, tek başına çimlerde oturuyordu. Ben de seninle geleyim, yalnız gitmememiz lazım, dedi, benim bir bahane uydurmama fırsat kalmadan. Yağmur çimenlerin ve yaprakların üzerine çiseliyor, saçlarımızı ıslatıyordu fakat ikimiz de şikâyetçi değildik bundan.

Yürürken bir yandan bebeği düşünüyor, ne hissettiğini, ne gördüğünü, zihninde hangi tuhaf rüyaların dolaştığını, bunların benim gördüğüm rüyalara benzeyip benzemediğini merak ediyordum, rüyalarını benim kanım seyreltiyor ve filtreliyordu sonuçta. Sabah saatlerinin gri ışığında çevremdeki ağaçlar hem güzel görünüyordu hem kötücül. Valerie bir şarkı mırıldanıyordu. Onunla yalnız kalmak tuhaftı. Ensesinin eğimi. Morluklara rağmen pürüzsüz teni. Benden çok da farklı görünmüyordu. Belki de benliklerimizi değiş tokuş edebilir, ormandan istediğimiz hayatlarla çıkabilirdik. Bedenlerimizin sınırları geçirgendi. Dalları iterek yürüdüm. Güneş doğuyordu, ilk küçük ısı patlamalarını yüzümde hissediyordum. Yaz dönümünü geride bıraktığımızı fark ettim, mevsim olgunlaşıyor, ben de bitişe veya çürüyüşe

doğru ilerliyordum. Bebek kımıldadı. Durdum, karnımı hafifçe okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştım.

Dokunabilir miyim? diye sordu Valerie, karnımı işaret ederek, tişörtümü kaldırdım onun için. Ellerinden birini tenime koydu. Ay, korkunç bir şey, dedi ve kıkırdamaya başladı, onun gülüşü beni de tetikledi. Birden dünyanın en komik şeyi gibi geldi içimde yaşayan bir şey taşımak. Korkunçtu da. Valerie'nin yüzünde yumuşak bir ifade vardı.

Bedeninin bu şekilde gasp edilmesini neden ister insan, anlamıyorum. Böyle bir tehlikeye atılmayı. Seçilmediğin için şanslıydın, biliyorsun.

Şanslı hissetmiyorum, dedim.

Öylesin, dedi. Elini karnımdan çekti.

Yeniden yapar mıydın aynısını? diye sordum. Kalbim cevabını duymak istemiyormuşum gibi küt küt atıyordu fakat söylediğini duymak da istiyordum aslında, dile getirilemez olanın söylenmesini, ormanı, aramızdaki boşluğu doldurmasını istiyordum.

Evet, dedi. Düşünmezdim bile.

Yapmaya mecbur değilsin, dedim. Beyaz biletli kadınlar sokakta yanımızdan geçerken, göz göze geldiğimizde, dükkânlarda, barlarda veya kafelerde ellerimiz temas ettiğinde bile aslında başka bir boyutta sürdürüyorlardı varlıklarını.

Mecburum, dedi. Herkes benden bunu bekliyor. Doktorlar. Koca. Oysa ben kesinlikle istemiyorum. Ölsem daha iyi. İnsanın kendine yapabileceği en büyük kötülük.

İçinde bir şey, dedim ona. Ağzım kurumuş, hantallaşmıştı, artık ona bakmak istemiyordum. Bende olmayan bir şey var senin içinde.

Ben öyle bir şey göremiyorum, dedi. Birden elini kaldırdı, avucunu yumuşak bir güçle benimkine bastırdı. Görüyor musun şimdi?

Aramızdan bir kıvılcım geçmedi, bir radyo paraziti hissedilmedi. Noksanlığın hiçbir belirtisi yoktu. Valerie bir cadıya benziyordu. Direngen ve nankör görünüyordu. O amaçla seçilmek ve bunu anlamamak, buna değer vermemek. Ona sırtımı döndüm. Geri dönüyorum, dedim.

Diğerlerinin hâlâ uyuduğunu sanıyordum fakat kulübeye yaklaşırken dışarıda iki kişi gördüm. Yerdeki bir şeye bakıyorlardı. Hayvan, sebze, mineral. Seçenekleri zihnimden geçirdim. Devrilen bir düşman. Sonunda bizim için gelen bir şey. İçlerinden biri veya ikisi birden ağlıyordu, ince bir ses çıkıyordu. Valerie'yle ben bakıştık, duraksadık, sonra yürümeye devam ettik.

Yumuşak et, ıslak çimen. Yerde yatan yığının şeklini görünce dizlerimin üstüne çöktüm. Anladım, çok geç anladım, yerdeki Therese'di.

Bu bir rüya, dedi Lila'nın sesi yanı başımdan. Gördüğüm rüyalardan biri bu.

Rüya falan değil, dedi Marisol, diğer taraftan.

Yerde yüzüstü yatıyordu, kolları yüzer gibi iki yana açılmıştı, uzun saçları yüzünü örtüyordu, toprağa dağılmıştı. Çevremizde kuşlar bir alarm çalar gibi ötüşüyordu. Güne uyanıyorlardı.

18

Yapmamız gereken ilk şey, en kötü şey, bebeği kurtarıp kurtaramayacağımızı tartışmaktı. Therese'i sırtının üstüne çevirip ellerimizi karnına koyarak içeride hareket olup olmadığına, karnında hâlâ yüzen bir şey bulunup bulunmadığına baktık. Anlamak zordu. Birisi kulübeden bir bıçak getirmişti, bebeği kesip çıkardığımızı, ayak bi-

leklerinden kaldırıp ciğerlerine hava gitsin diye salladığımızı hayal ettim. Marisol, Therese'in karnındaki ellerimizi nazikçe, birer birer kaldırdı.

Yavaş yavaş kanıtları toplayıp birleştirdik. Therese'in kanıyla boyanmış, büyük, keskin bir taş. Yağmurla gevşeyen toprakta, ayağının kaydığı çamur birikintisinde kalan boşluk. Lila yere oturdu, kollarını bacaklarına sardı ve cesedi seyretmeye başladı.

Ne oldu? diye sordu Marisol, Lila'nın yanına çömelerek.

Uyandığımda buradaydım, dedi Lila. Dışarı nasıl çıktım bilmiyorum. Bir ses duymuş olmalıyım, sonra burada, onun yanında kendime geldim. Dişleri birbirine çarpıyor, gözleri fırıl fırıl dönüyordu. Bakışlarını üzerime çevirdiği zaman gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

Ah tanrım, dedi yeniden cesede bakarak. Başını ellerinin arasına aldı.

Marisol, Lila'nın oturduğu yere, çamurların arasında duran bıçağa baktı. Bir kaza oldu, dedi kararlı bir tavırla. Lila'nın yanına gitti, çenesini nazikçe tutup başını kaldırdı, gözlerinin içine baktı. Bir kazaydı, diye tekrarladı.

Lila büyülenmiş gibi başını salladı. Evet, dedi.

Günün geri kalanı boyunca bir mezar kazdık. Ellerimizdeki ve dizlerimizdeki kanı yıkadık, Therese'in üzerine battaniyesini örttük. Ayaklarından biri battaniyenin altından çıkmıştı fakat örtüyü düzeltmeye kalktığımızda başka bir yeri çıkıyordu bu sefer de. Sonunda battaniyeyi baştaki gibi bıraktık, ayaklarını görmek yüzünü görmekten daha iyiydi.

Lila hiç konuşmadı. Bunu yapmak için doğmuş gibi, daha önce yüzlerce kez mezar kazmış gibi toprağı eşelememize yardım etti. Fazla derine inemedik. Sıra cesedi taşımaya geldiği zaman bunu vakur bir şekilde yapmanın yolunu bulamadık. Aramızda hamile olmayan tek

kadın olan Valerie, kollarının altından tutarak ağırlığın çoğunu yüklendi. Marisol ve ben bacaklarından tuttuk. Lila da gövdesini, şişkin karnını destekledi. Mezarın yanına gittiğimiz zaman onu terleyerek, iterek, çekerek çukura sokan Valerie oldu.

Onu gömmek tuhaf ve utanç vericiydi. Therese'i nehir sularına bırakmak istedim. Onu yakmak istedim. Marisol arkasından kısa bir konuşma yaptı.

Therese. Bizim arkadaşımızdı. Olanlar için çok üzgünüz. Hepimiz gibi o da nasıl bir şeye kalkıştığını biliyordu. Başına gelecekleri önceden göremezdi ama olanları anlardı.

Lila küçük, boğuk bir çığlık attı, kendini susturmak için ellerini ağzına bastırdı. Ben başımı önüme eğdim. Yarı yarıya gömülmüş cesedin üstüne filmlerde gördüğümüz gibi birer avuç toprak attık.

Belki de sizin gibi değilim gerçekten, dedi Valerie daha sonra, içeri girip elimizden geldiği kadar temizlendiğimiz zaman. Tiksinmiş görünüyordu. Belki de sizlere hiç benzemiyorum ve gerçekten de söyledikleri gibi farklıyız. Ben özgürlüğümü böyle harcamaz, bu kadar dikkatsiz, tedbirsiz davranmazdım. Böyle yapmazdım.

O zaman birleştik biz mavi biletliler. Peki, dedik ona. Neye istersen inan sen.

Bebeklerinizin şu anda bile dolaşım sisteminizi ele geçirdiğini biliyor muydunuz? Beyinlerinizi, hormonlarınızı?

Lila ile ben başlarımızı iki yana salladık. Bunları bilmiyorduk. Bir işaret verir umuduyla Marisol'a baktım ama yüzü tümüyle ifadesizdi.

Bebekleriniz kan akımınızı yönlendiriyor, dedi Valerie. Bedenleriniz tehlikede ama bebekleriniz bunu fark etmemenizi sağlıyor. Ne olursa olsun hayatta kalmak istiyor, sizi hiç umursamıyor bebekleriniz. İğrenç bir şey

bu. Ne yaptığınızı bildiğinizi sanıyorsunuz ama hepsi biyolojik aslında.

Biraz melodramatik davranmıyor musun? diye sordu Marisol. Sesinde Doktor A'nın yankısını duydum.

İşte bu yüzden yönetildiğinizi hissediyorsunuz, dedi onu duymazdan gelen Valerie. Bu yüzden toprak yemek, tuz yalamak, çiğ et tüketmek istiyorsunuz. Bebek eksik olan şeyleri, ihtiyaçlarını bu şekilde anlatıyor size.

Marisol iç geçirdi. Sizi korkutmasına izin vermeyin, dedi.

Başka neler var? diye sordum yine de.

Bebek her şeyinizi değiştiriyor, dedi Valerie. Bebekleri yüzünden şiddetli depresyon yaşayan kadınlar var. Bebeğiniz kaslarınızı parçalayacak, kemiklerinizi kıracak.

Marisol başını iki yana salladı. Öyle değil, öyle bir şey yok, dedi. Başka bir şeyler daha söyleyecekti, derken vazgeçti, ayağa kalkıp odadan çıktı.

Bunu neden yapmak istediğinizi anlayamıyorum. Her şeyden neden vazgeçtiğinizi anlayamıyorum, diye devam etti Valerie. Tek istediğim özgürlüktü, tek istediğim hayatımın bu çıkmaz sokakta sonlanmasına engel olmaktı fakat öyle olacağını biliyordum, on iki yaşımdan beri biliyordum bunu. Daha ne anlama geldiğini anlamadan önce biliyordum hayatımın nasıl geçeceğini.

Ayağa kalktı, ellerini yumruk yapmıştı. Bir bakıma nefret ediyorum sizden, dedi, ışıldayan yüzüyle. Hepinizden nefret ediyorum. Mutluluğun sırrı veya işte her neyse, onu bu sözde tatminde arıyorsunuz. Ailenin her şeyi çözeceğini sanıyorsunuz ama öyle bir şey yok, bunu size söyleyeyim. Şunu söyleyeceğim için de üzgünüm, bedeniniz böyle tehlikeli bir işe kalkıştığı için, size böyle bir pis oyun oynadığı için ve asla geri dönemeyeceğiniz için de üzgünüm. Ömrünüzün geri kalanı boyunca her gün pişmanlık duyacaksınız.

Sabah olduğunda gitmişti. Bir battaniye, bir uyku tulumu, bir kutu makarna, biraz da hazır çorba almıştı.

Ne hali varsa görsün, dedi Marisol. Onun için yaptığımız onca şeyden sonra.

Böylece yeniden üç kişi kalmıştık. Veya altı kişi. Nasıl baktığınıza göre değişiyordu sayımız.

19

Bu olaydan sonra Lila konuşmaz oldu. Zamanını çadırda veya dere kıyısında geçiriyordu. Marisol ve ben kendini suya atmasından korkuyor, onu gizlice uzaktan izliyorduk. Çimenlerin üzerine uzanıp güneş ışıkları bedenine ulaşsın diye giysilerini sıyırıyordu. Dereye de giriyordu ama su zarar verebilecek kadar derin değildi.

Uykusunda yürüyordu mutlaka, dedi Marisol, bakışları Lila'nın üzerinde. Karanlıkta, uykusunda Therese'in bir elçi olduğunu sandı belki ve onu kovaladı. Zavallı Lila. Karşısında düşman olduğunu sandı ama yanıldı.

Peki ne kadar yanıldı, diye düşündüm kendi kendime. Her şey hesaba katıldığında.

Valerie'nin gitmeden önce söylediklerini, bedenimin başına gelebilecek olan, planlamadığım şeyleri düşündüm. Gerçi bedenimin başına planlamadığım pek çok şey gelmişti zaten.

Hayvan korosu toplanınca Marisol'un dikkati dağıldı. Merhaba güzellerim, dedi onlara. Fakat yanlarına yaklaştığı zaman artık güvenilmez varlıklara dönüşmüşüz gibi kaçıştılar.

Uyuma, dedi Marisol bana gece olunca. Yalnız hissediyorum.

Ama yapamadım; kollarımı morartacak kadar çimdiklediğinde bile kapanıyordu gözlerim.

Yakaladıkları zaman mavi biletli kadınlara ne yapıyorlar? diye sordum Marisol'a. Kesin biliyorsundur.

Bilmiyorum, dedi. Hepimize söylemezlerdi.

Yalan söylüyorsun, dedim. Ona sırtımı döndüm ama beni yatıştırmaya çalışmadı, kollarını dolamadı bana.

Yalan söylemiyorum, dedi. Hakkımda pek bir şey bilmiyor olsan bile yalancı olmadığımı anlamış olman lazım.

Her zaman çok sakindi, beni mahvediyordu bu. Bazen ona bakmaya bile dayanamıyordum.

Bebeği yanında tutmana izin vermiyorlardır herhalde, dedim.

Evet, dedi. Doğru tahmin ettin.

Bir beyaz biletliyi tedavi ettin mi hiç? Bir bebek doğurttun mu? diye sordum ona.

Hayır, dedi. Buna izin vermediler.

Çaresizliğini hissediyordum, bir şeyler biliyordu ama bildikleri yeterli değildi. Onu böyle görmeye alışkın değildim, incinebilir olduğunu görmek biraz tiksindirdi beni.

İçini görmüş olmalılar, dedim ona, canını yakmak istediğim için. Zayıf olduğunu fark etmişler. Uygun olmadığını anlamışlar.

Soğuk nevale, dedi o zaman bana. Artık bataklık canavarı değildim. Kraliçe arı değildim.

Artık kendini yok edemeyeceğini biliyorsun, dedi, o hakkından feragat ettin. Vitaminlerini al. Ağzıma tıktığı iki vitamini susuz yuttum.

Fakat doğum yapmayı düşündüğüm zaman zihnimde beliren tek görüntünün parlak ışıklı bir tünel olduğunu, tünelin ötesinde hayal edebildiğim en saf yok oluşun beklediğini ona anlatmadım. Öyle bir yok oluştu ki beni

ben yapan her şey dağılacak, arkasından henüz boyutlarını kavrayamadığım yeni bir sevginin ısısıyla işlenerek, yeniden düzenlenerek birleşecekti.

Yani bir bakıma ölüm gibi ama biraz daha anlamlı olacaktı. Geriye bir şey de kalacaktı.

Doktor A'nın buna vereceği karşılığı sanki yanımdaymış gibi canlandırabiliyordum zihnimde. *Tam da çocuğu olmayan birinin düşüneceği bir şey bu.*

Bazen ona hâlâ sormak istediğim bir soru geliyordu aklıma; Hayatımı içgüdülerime göre yaşamak en doğrusu değil miydi? Son sürat koşarak, o karanlık duyguya ilerlemek.

Aklıma yolculuktan bir anı geldi. Yağmurlu bir geceydi, karanlıktı ve bulduğum bir parça muşambayla bir tarlanın köşesine küçük bir sığınak yapmaya çalışmıştım, fakat uyuyamayacak kadar korkuyordum ve ıslanmıştım. Bir süre önce bağrışarak yürüyen bir oğlan grubu görmüştüm ve onların dikkatini çekmek istemiyordum. Bütün gece çamur ve su içinde oturdum. Bulduğum muşamba parçası delik deşikti. Onu uyuyan başka bir kızdan çalmıştım ve bunun utancını ömür boyu atlatamayacağımı düşünüyordum, üstelik hırsızlık yapmama değmemişti çünkü muşamba parçası işe yaramamıştı. Parmaklarımın ucu bembeyaz kesilmişti. Her şey çürük kokuyordu, ben bile.

Diğer yandan. *Her şey beni sana getiriyordu*, diye düşündüm, ellerimi karnıma koyarak, şaşkınlığa benzer bir duyguyla. İyi, kötü ya da ne iyi ne kötü denebilecek her şey başından beri sana getiriyordu beni.

20

Güvenli yerimiz güvenli değildi artık; orada fazla uzun süre kalmış, gerekenden fazla oyalanmıştık. Eskiden Therese'in gevezelikleriyle dolan boşluğu şimdi Valerie'nin sözleri kaplıyordu. Sabah erkenden uyandığımda bir süre düşünmeden edemedim; yerde yatan Therese ve uydurma hamile giysilerini lekeleyen çamur. Yaprakların rahatlatıcı hışırtısı bile uğursuz geliyordu artık. Toprak bize düşman olmuştu.

Amacımızı unutmamalıyız, dedi Marisol. Bizi kurtarmaya gelen olmayacak. Kendimizi kurtarmak zorundayız.

Arabayı ormanın kıyısında park ettiğimiz yerde bıraktık, yiyecekleri yanımıza alıp karanlık çökünce yürümeye koyulduk. Yeniden yolda olmak tuhaftı. Karnım büyümüştü, kaslarım çalışmayı unutmuş gibi zayıf hissediyordum kendimi. Karanlıkta çevremizde her şey olabilirdi. Tökezleyince birbirimize tutunuyorduk.

Sabah oldu ve yağmur başladı. Çadırlarımızı kurduk, daha doğrusu kendi çadırımı kurdum, Marisol da izin istemeden fermuarı açıp içeri girdi, kıvrılıp yanıma yattı. Rahat edemeyince şikâyet etmeye başladım. Eliyle ağzımı kapadı. Sus, dedi ateş gibi yanan gözleriyle, ben de sustum. Sonra birbirimizin karnına sarılarak uyuyakaldık. Uyandığımda aklım karışmıştı, hangi bedenin benim, hangi bebeğin benim olduğunu bilmiyordum. Rüyamda beyaz bir oda görmüştüm, masanın üstünde duran büyük yumurtayı kırıp açmıştım.

Onu iterek uyandırdım. Çık dışarı, dedim, çıkmanı istiyorum. Neyin var? diye sordu ama açıklayamadım, ifade etmeyi başaramadım, içime yapışkan bir korku

dolmuştu. Karnımı giderek daha sıkı tutan ellerini iterek uzaklaştırdım. Tenimde kırmızı tırnak izleri kaldı.

Günbatımından sonra yürümeye başladık, kimse konuşmuyordu. Bazen Lila bir şey sormak ister gibi bana ve Marisol'a bakıyor, sonra başını öne eğiyordu. Yağmur hâlâ yağıyordu. Kırmızı izler tamamen kaybolmuştu ama karnımı sıktığı yerler acıyordu.

İkinci gün Marisol beni rahat bıraktı. Elimde çakımla uyudum, ayılıp ayılıp yeniden uykuya dalıyordum. Alacakaranlıkta başlarımızı çadırdan çıkardığımızda Lila gitmişti. Yiyeceklerin hepsini almıştı. Çadırını kurduğu yerdeki çıplak toprağı tekmeledim.

Herkes gider, dedi Marisol ifadesiz bir yüzle. Uyku tulumuna sakladığı iki tahıl barını çıkardı. Bunları sessizce yedik.

21

Gece boyunca yürüdük. Şafaktan sonra ormanın kıyısına gelince kucaklaştık ve bir an için her şey eskisi gibi oldu. Tanıştığımız karanlık banyoda bana hafifçe temas ederek yanımda duran, karnının şişliği belli olmayan Marisol. Oyun salonundaki yanıp sönen ışıkların altında Marisol, kendi dişimi çekmem için beni cesaretlendiren Marisol.

Yol kenarındaki hendeğe saklandık. Hendek derindi, hem bizi hem eşyalarımızı rahatça aldı. Gergindim, huzursuzdum, şiş karnımın derisinde sıcak elektrik akımları dolaşıyordu sanki. Uzaktan bir araba geldiğinde Marisol başını kaldırıyor, gözlerini kısarak bakıyordu. Hayır, diyordu, yeniden eğilerek. Bu olmaz. Bu da olmaz.

Sonunda küçük, sarı bir araba yaklâştı. Temiz bir araçtı, plakası kuzeyde bir kasabadan geldiğini gösteriyordu. İşte bu olur, dedi Marisol.

Önüne çıktığımız zaman direksiyondaki kadın çığlığı bastı; kirli yüzlerimiz, şiş karınlarımız, dur, dur, dur demek için havaya kalkan ellerimiz korkutmuştu onu. Tehlikeli bir şey olmak iyi hissettirmişti. Direksiyonu aniden çevirdi, neredeyse yoldan çıkıyordu, ama son anda kurtardı. Marisol kadının camına yaklaştı. Tabancasını kaldırıp doğrultunca kadın sindi ve gözlerini kapadı.

İndir şunu, dedi Marisol, elinin tersiyle camı tıklatarak. Acımasızlığına inanamıyordum. Merhametsizliği içime saplanan bir buz parçası gibiydi, beni hem gururlandırdı hem utandırdı.

Kadın camı indirdi. Bizi arabanla bir yere götürmek zorundasın, dedi Marisol. Kapıları aç, çabuk.

Kadın bir düğmeye bastı, Marisol bana işaret etti. İçeri, arabaya bin dedi.

Eşyalarımızı alıp arabanın kapısını açtım. Teşekkürler, dedim kadına, tam bir geri zekâlı gibi. Marisol ön kapıyı açıp kadının yanına oturdu.

Sür, dedi ve kadın ona söyleneni yaptı.

Marisol radyoyu açtı. Bu şarkıya bayılırım, dedi. Şarkıya mırıldanarak eşlik etti. Gözlerimi başının arkasına diktim. İçinde kaç tane Marisol sakladığını merak ettim, acaba iletemeyeceği, yansıtamayacağı bir şey var mıydı? Kadın bakışlarını yoldan ayırmıyordu.

Olanlar için üzgünüz, dedi Marisol, yine cazibeli haline dönerek. Yardımına ihtiyacımız vardı. Bizim gibi bir anne olduğunu anladık. Bizi yarı yolda bırakmayacağını tahmin ettik. Kaç çocuğun var?

Bir, dedi kadın, ona bakmadan. Yalnızca bir tane.

Ailen bu mu? diye sordu Marisol, ön camdaki güneş siperliğini indirip oraya tutturulmuş küçük bir fotoğrafı

işaret ederek. Fotoğrafta kelleşmekte olan bir adam, arabayı kullanan kadın ve bir de küçük kız vardı, kollarını birbirlerine dolamışlardı. Bir sahildeydiler. Kızın üzerinde ona büyük gelen kırmızı bir kazak vardı. Marisol daha yakından bakmak için fotoğrafı aldı, sonra bana verdi. Kadın irkildi ama bir şey demedi. Kızın eksik dişlerine, adamın gülümsemesine baktım. Derin, cinai bir kıskançlık duydum.

Marisol torpido gözünü açtı. Onu seyrediyor, düşünce akışını tahmin etmeye çalışıyordum. Kadına ait belgeler. Adresi, adı, hakkında başka ayrıntılar. Marisol'un bu bilgileri soğurup zihninde bir yerlere kaydetmesini seyrettim. Kadın titremeye başlamıştı. Oturduğum rahatsız arka koltukta hissedebiliyordum bunu.

Bizi gitmemiz gereken yere götüreceksin, dedi Marisol. Arabana bindiğimizi kimseye söylemeyeceksin. Söyleyecek olursan gelip seni bulurum. Çocuğun için gelirim. Sen nasıl benim çocuğumu, onun çocuğunu tehlikeye attıysan. Anlıyor musun?

Evet, dedi kadın.

Çaresiz kadınlarız biz, diye açıkladı Marisol. Hep böyle değildik. Bunu anlayabilirsin.

Belki, dedi kadın. Bakışları bir an için dikiz aynasında benim bakışlarımı buldu.

Sevdim seni, dedi Marisol bacaklarını uzatıp cebinden haritasını çıkarırken. Bizi nereye götüreceğini göstereyim sana.

SAHİL

1

Bizi bıraktığında hava kararmak üzereydi. Sahil şeridine ulaşmıştık, solgun kumlar gökyüzünün altında dümdüz uzanıyordu. Biraz ilerideki küçük kasabanın yollarında kumlar savruluyordu. Karanlığın örtüsü altında daha güvende hissediyordum. Dükkânların çoğu kapalıydı. Kasabanın dışındaki bir garaja doğru yürüdük, tabelası pembe ve mavi neon ışıklıydı, benzin pompalarında araba yoktu. Benzinin tadını dilimde hissetmek istiyordum.

Marisol bir kâğıt mendile tükürdü, alnımdaki kiri bastırarak sildi, saçlarımı toplarken öyle çok çekiştirdi ki yüzümü buruşturdum. İyi görünmek istiyorsun, değil mi? dedi sertçe. O çantalarımızla birlikte dışarıda beklerken ben içeri girip bir şeyler aldım, dükkân temiz ve aydınlıktı, kafamın içi gibi boştu. Düşüncelerimin hepsini görebiliyordum ve bir kez olsun saf olduklarını hissediyordum. Düşüncelerim karnıma odaklanmıştı. Belki de zalimlik ruha iyi geliyordu.

İki kutu süt, konserve ananas. Mavi file içinde küçük, tatlı portakallar. Dilimlenmiş yumuşak beyaz ekmek. En ucuzundan şişe şişe su. Birayı, sigarayı özlemiş-

tim ama yalnızca soyut anlamda. Yürüyen bir mucizeydim ve hayattaydım. Haki rengi lekeli bir önlük takan kasiyer aldıklarımı paketledi. Onu bakışlarımla yok edebilecekmiş, varlığımı sorgularsa kolunu kırabilecekmiş gibi hissettim. Her şey mümkündü.

Mecbur kalırsak, bebeğimi kesip vücudumdan alır mısın? diye sordu Marisol torbadan aldığımız ekmekleri yiyip denize doğru yürürken. Bana bir şey olursa bebeğimi korur musun?

Evet, dedim, Therese'i düşünerek, mecbur kalırsam istediklerini yapacağıma inanarak. Oysa kan görmek beni hasta ediyordu, çocukluğumdan beri böyleydi bu.

Ben senin bebeğini kesip alırdım, dedi Marisol.

Biliyorum, dedim. O yüzden sormadım sana.

Kum tepelerinin üstüne tek çadır kurduk. Saklanmak daha kolay olur, dedi Marisol, ona hak verdim çünkü çantamın içinde katlanmış kırmızı bir bayrak gibi duran çadırın dikkat çektiğini biliyordum. Ay parlak ve sarıydı. Gövdem çadırın içinde, bükülmüş bacaklarım dışarıda oturdum, süt kutusunu başına dikip bitiren Marisol'un inip çıkan gırtlağını seyrettim. Ağzı pembe ve ıslaktı.

Tek başıma sahilde yürüyüşe çıktım, Marisol'a yalnız kalmak istediğimi söyledim. Kum tepeleri arasında sendeleyerek ilerlerken bakışları üzerimdeydi. Rüzgâr çözülen saçlarımı savuruyor, gözlerime sokuyordu, ağzıma dolan kum tanelerini yutup okyanusu seyrettim. Denizin gri çizgisinin üstündeki gökyüzü pembeydi, yol yol ışık çizgileriyle süslenmişti.

Deniz kıyısında kumlar ıslak ve sertti. Şişen karnım yüzünden ayaklarımı göremiyordum ama bıraktığım ayak izlerini sanki bağımsız bir şeymiş, peşimde yürüyen bir hayalet varmış gibi görebiliyordum. Durup dururken gülmeye başladım, ellerimi dizlerime koyup eğildim. Ceplerime yosun, deniz kabuğu, dalgaların arasında ke-

mik gibi dümdüz olmuş bir tahta parçası doldurdum. Dönüp geriye baktığımda sandığımdan daha fazla ilerlemiş olduğumu gördüm, Marisol kum tepelerinin üzerinde küçük bir nokta kadar kalmıştı, kolunu kaldırıp beni çağırıyor olsa bile göremezdim. Ufuk çizgisi altın rengiydi, Marisol'un oturduğu yer karanlıktı. Denize girebilir, kumda yürümeye devam edebilir, sahil hattını takip ederek ilerleyebilirdim ama dönmeye karar verdim. Dönmek mümkündü. Ceketimin cepleri dolmuştu. Yürüdükçe bedenime çarpıyorlardı.

2

Şafak sökerken çadırın içi soluklarımızdan buğulanmıştı, yerde portakal kabuğu parçaları vardı. Uyandığında Marisol'un gözleri şişmişti. Kalbim, dedi, sana tuhaf geliyor mu? Nabzını ölçtüm, elimi göğsünün sol tarafına yasladım. Kalbi olması gerekenden biraz daha hızlı atıyordu. Bedenlerde çıkabilecek sorunlar hakkında çok fazla şey biliyorum, dedi.

Daha fazla portakal ve ekmek dilimi yedik ama hâlâ açtık. İştahlarımız iyice kabarmıştı, bebekler bize neredeyse hazır olduklarını söylüyorlardı. Kokuyoruz, dedi Marisol ters ters. O zaman denize girelim, dedim ama başını iki yana sallayıp denizin tehlikelerini saydı. Rip akıntıları, trakonya balıkları, denizanaları.

Orada geçirdiğim gecenin kalıntılarını, meyve kabuklarını ve plastik ekmek torbasını kumun altına gömdük. Deniz bize yaklaşmıştı. Sahil boyunca yürürken kum tepelerinin yakınında kaldık. Ceketimi çıkardım. Güneş tenime vurdu, beni ısıttı.

Neyin var senin? diye sordum.

Hemen karşılık vermedi.

Bazı hayvanlar doğum yaparken kendilerini yere gömer, dedi sonunda. Bazı hayvanlar yumurtalarını kuma bırakır. Bazıları da bebeği kendi başına mücadele etmeye terk eder. İnsan bebeğinin hayatının ilk beş yılı boyunca kendine bakmaktan âciz olduğunu biliyor muydun?

Epey uzun bir süre, dedim.

Gönüllü olduğun şey bu işte, dedi. Ve daha da fazlası.

Arkamdan yürüyordu. Ensem ürperdi. Birbirimize dokunmaya, diğerinin elini tutmaya çalışmadık.

Bazı anneler yavrularını yer, dedi. Başkaları da, gerçek anneler, çocukları tarafından yenir. Örümcekler yapar bunu. Yavrularına izin verirler. Kendilerini oldukları şey gibi görürler, yani besin. Et.

Bir süre daha yürüdük. Neden böyle marazi düşüncelere kapıldığını sormak istedim. Neden buraya ulaşmayı başardığımız için mutlu olamadığını.

Çadırı yeniden kurduğumuzda uyuyamadım. Marisol hafifçe horluyordu. Onu seyretmek her şeye rağmen çok güzeldi. Rüyasında kıpırdayan parmaklarının büküldüğünü görmek. Fakat uzanıp yatmak için fazla huzursuzdum, bu yüzden emekleyerek dışarı çıktım. Sırt çantam onunkinin yanında duruyordu, beklenti içindeydi sanki. Kendiliğimden aldım onu, omzuma astım. Öncekinden biraz daha hafif geldi, belki de ağırlığına alışmıştım. Hareket etmek önemli geldi birden. Biraz yürümeye karar verdim.

Pek fazla uzaklaşmamıştım ki bir gevşeme, bir bollaşma hissettim. Karnımın alt tarafı çekiyor veya çekiliyordu. Keskin bir gerilme ve çekilme, gelgit gibi bir şey hissettim içimde ve o acılı anda bir şey beni açtı, yükseltti, götürdü. Bacaklarım ıslanmıştı. Marisol, bebek geleceği zaman, önce içinde yaşadığı suyun boşalacağını söy-

lemişti. Bebeğin içinde yüzdüğü küçük okyanus. Arkamda geniş okyanus. Ayaklarımın çevresindeki kumun ıslanmasını seyrettim.

Peki, dedim. Peki o zaman.

Geri dönmedim.

3

Kumlardan sonra bir grup sarı badanalı küçük ev çıktı karşıma. Bahçelerinde çiçekler ve deniz kabukları, oturup deniz havasını içinize çekebileceğiniz banklar vardı. Beyaz bilet. Pencerelerden içeri bakmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum, layık bulunmadığım hayatı dışarıdan da olsa seyretmek istiyordum. Sevmek ve sevilmek. Kalbimi küt küt attırıyor, boğazımdan safra yükseliyordu. Kendimi R'nin geleceğine, onun beyaz biletli evine ve bebek arabasındaki tombul bebeğine taşımak, yüzümü evinin penceresine yaslamak, kendi canımı böyle yakmak istiyordum. Acı iyiydi, korkumla birlikte düzenli bir şekilde dalgalanarak bedenime yayılan diğer acıyı düşünmemi engelliyordu. Filmdeki kadını anımsadım, ağzı açıktı, yüksek sesli klasik müzik çıkardığı sesleri maskeliyordu.

Ulaştığım ilk evde herkes uyuyordu, ışıklar kapalıydı, evin ayrıntılarını görmeye çalıştım; eşyalar, süslemeler, duvarların rengi. İkinci evde ve üçüncü evde de durum aynıydı. Dördüncü evde şansım yaver gitti. Arka pencelerinden birinde ışık yanıyordu. Işık yanan oda bir mutfaktı, içeride bir kadın vardı. Kolyesini görmeme gerek bile yoktu. Kollarında bir bebek vardı, onu koruyan bebek arabası olmadan çıplak ve savunmasız görüyordu.

Bu manzara nefesimi kesti. Bebek küçük elini kadının yüzüne uzattı, dudağını yakalayıp çekiştirdi. Kadın bebeğin başının tepesini öptü, buzdolabını açıp bir şeyler aramaya başladı. Sanki yumruk yemiş gibi istemsizce birkaç damla gözyaşı döktüm, sonra kendimi topladım.

Kilidi açmak kolaydı. Eve girince bir an için kendi evimde olduğumu, bana ait olan eve döndüğümü hayal ettim. Bakın; ahşap yer döşemelerinin sıcak rengi, üzerinde telefon duran sehpa. Sırt çantamı portmantonun yanına koydum, sessizce yere bıraktım. Ben olsam daha farklı dekore ederdim evi, duvar kâğıdını çıkarır, zemini boyardım. Öfkelenmiştim. Bu ev benim olmalıydı. Dışlanmayı hak edecek ne yapmıştım? Yanlış olan neydi bende? Hayatım boyunca sormuştum bu soruyu kendime. Durdum, karnıma aynı sıcak ve yabancı acı saplanınca yere çömeldim. Derin derin nefes aldım, bekledim, ayağa kalktım. Mutfağa gittim. Kadının arkası bana dönüktü, masaya oturmuş, bebeği kucağına almıştı. Arkadan yaklaşıp elimle ağzını kapattım, diğer kolumu beline doladım, gövdesi kaskatı oldu ama benimle mücadele edemedi, kollarında bebek vardı. Bizi bir gören olsa kucaklaştığımızı sanırdı.

Bağırma, bağırma, diye fısıldadım kulağına. Saçı bal ve temiz çamaşır kokuyordu. Ellerimin altında ürperdi, dönmeye çalıştı, karnımı ona iyice yasladım. Sana zarar vermek istemiyorum, yemin ederim.

Ona doladığım elimde çakımı tutuyordum. Eğilip çakıyı masaya, görebileceği bir yere bıraktığım zaman kaskatı oldu.

Sana zarar vermek istemiyorum, diye tekrarladım. Sessiz olman lazım. Sessiz olacak mısın?

Başını salladı. Birkaç saniye bekleyip elimi indirdim. Hemen ayağa kalkıp masanın diğer tarafına geçti. Gömleğinin önü açıktı. Bebek ona yaslanıp kımıldadı.

Lütfen bebeğimi alma, dedi alçak ve karanlık bir sesle. Lütfen, ne istersen veririm, yeter ki bebeğimi alma.

Bebeğini istemiyorum, dedim ve görsün diye ellerimi şiş karnıma götürdüm. Ben de senin gibiyim, dedim, oysa onun gibi olmadığım apaçık ortadaydı ve bunun barizliği içime keskin bir utanç doldurdu.

Neden buradasın? dedi anne. Gerilimi hisseden bebek sızlanmaya başladı. Ay canım, ay güzelim, dedi bebeğe. Neredeyse hiç bilmediğim bu yumuşak dil gözlerime yeniden yaşlar doldurdu. Onları öfkeyle silip masadan çakımı aldım.

Ne yapacağımı öğrenmek istiyorum, dedim. Bana bir şeyler oluyor.

Bebeğe bakıyordu, bana değil. Sana ne söyleyebilirim, bilmiyorum, dedi. Nereden başlasam onu bile bilmiyorum.

Lütfen, dedim. Yeniden bir sancı saplandı içime. Gözlerimi yumdum, dişlerimin arasından derin bir nefes aldım ve gözlerimi yeniden açtığımda bana, ıslak elbiseme, titreyen göğsüme bakıyordu.

Aa, dedi.

Bir sandalyeye oturdum, onun evinde olmamıza rağmen çakımla aynısını yapmasını işaret ettim. Masanın diğer tarafındaki sandalyeye bıraktı kendini.

En baştan başla, dedim. En temel bilgilerden.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Doğum sancısı çekiyorsun, dedi. Ağrın giderek artacak. Ve sonra. Duraksadı.

Sonra ne olacak? diye sordum. Çabuk söyle lütfen.

Şey, sonra bebeği iteceksin. Belli belirsiz bir hareket yaptı. Bebek bir kordonun ucunda içinden çıkacak ve o kordonu kesmen gerekecek, ama hemen değil. Plasentanın çıkmasını beklemen gerekecek, en son çıkan kırmızı şeydir o, geldiği zaman hemen anlayacaksın.

Sanki başka bir dilde konuşuyordu. Bebek yeniden

kıpırdamaya başlayınca kadın hafif yan döndü, gömleğini iyice açıp bebeğin bedenine ulaşmasını sağladı. Yeniden bana doğru döndüğünde bebeğin meme ucuna tutunmuş olduğunu gördüm, ağzını kadının etinin üstüne kapamıştı. Soyunduğum zaman sert ve mor görünen memelerimin ağırlığını düşündüm ve dehşetli bir aydınlanma anı yaşadım.

Tavandaki lambanın ışığında gözlerinin altı gölgeli görünüyordu.

Bebeği günün her saniyesi izleyeceksin. Ölecek sanacaksın. Onu kucaklayıp ağlayacaksın. Kimi zaman da öldüresin gelecek.

Çakıyı indirdim.

Beyaz biletli değilsin, dedi bana. Bir soru değildi bu. Ne yaptığını gerçekten anladığını sanmıyorum. Başını ne tür bir belaya soktuğunu.

Belayla baş edebilirim, dedim.

Elçilerden söz etmiyorum, gerçi seni bulacakları kesin, dedi. Diğer beladan söz ediyorum ben, annelik belasından. Kurtulamayacağın beladan.

Bebeğinin başına hafifçe dokundu. Benimle gel, dedi. Onu yatıralım.

Peşinden yukarı çıktım, çakım cebimdeydi. Çocuğunun kulağına o yumuşak dilde bir şeyler fısıldadı yeniden. Kehribar rengi loş ışıklı bir odaya girdik. Köşede dur, dedi bana, giderek cesaretlenerek. Ellerini görebileceğim şekilde dur.

Ona güvenmeyi seçtim. Görebileceği şekilde açtığım boş avuçlarım sertti, ter kaplıydı. Hayat çizgisi, kalp çizgisi, güneş çizgisi. Taşranın eski büyüleri, avcumu ellerimin içine alıp geleceği tahmin eden kızlar.

İşte bir bebeği böyle yatırırsın, dedi bana. Abartılı bir yavaşlıkla çocuğu sırtüstü yatırdı. Bebeği sakın yan yatırma, dedi ani bir ciddiyetle. Yan yatırıp bırakırsan,

bebek ölebilir. Bunu sakın unutma. Kimse sana söylemeyecek ama ben şimdi söylüyorum işte.

Bebek kıvrak bir hareketle ayağını ağzına götürdü.

Bebeğin üstünü böyle örtersin işte, dedi bana, bir battaniyeyi kollarının dışarıda kalmasına özen göstererek çocuğun üstüne örterken. Böylece fazla sıcaklamayacağından emin olursun. Bebekler vücut ısılarını kontrol edemez. Duygularını düzenleyemez. Tümüyle sana bağımlıdırlar. Dehşet vericidirler, ben bile itiraf edebilirim bunu.

Bebeğin kel başına yeniden dokundu, yatağın üstündeki dönen oyuncağı çevirdi, gölgeler duvarda dans etmeye başladı.

Peki ya istemeseydin? diye sordum ayağını battaniyenin altından çıkarıp sallayan bebeği seyrederken. Yapamasaydın ne olacaktı?

Ben istiyordum, dedi. Başkalarını bilmem. Bilmek de istemem.

Duraksadım. Yakalanan mavi biletli annelere ne yaptıklarını biliyor musun?

Hayır, dedi. Nereden bileyim?

Bebeğin odasından çıktık, sessizce başka bir odaya, kocasının uyuduğu yatak odasına doğru gitti. Kapının ağzından kocasına baktım. Hiç ses çıkarmıyor, nefes bile almıyordu. Ölmüş gibiydi. Ölmesini diledim. Mutlu hayatlarında bir çatlak oluşmasını diledim. Kadın dolabını açıp giyecek bir şeyler çıkardı, bunları hiçbir şey söylemeden bana uzattı. Parmağını dudaklarına götürdü. Kocası yatakta döndü ama uyanmadı.

Aylardır doğru dürüst bir uyku çekemedim, dedi kadın bana koridorda. Babalar gibi uyumanın özlemini çekiyorum.

Yardım et bana, dedim ona. Lütfen bana yardım et.

Başını iki yana salladı.

Hayır, olmaz, dedi. Omuzlarını kulaklarına doğru kaldırdı. Şimdi gerçekten gitmen gerekiyor. Çok şey yaptım zaten. Hak ettiğinden çok daha fazlasını.

Evden çıktım, bir sokak lambasının altında bana verdiği eşyalara baktım. Mavi bir battaniye, pembe çiçekli bir elbise. Dönüp bir kez daha eve baktım. Altın ışık havuzunda, onu koruyan ışığın altında, bir telefon ahizesini kaldırıp numaraları tek tek çevirdiğini gördüm. Pencereye doğru dönüp benimle göz göze geldi, arkasını döndü.

Sancı her yanıma yayılıyordu. Yürümeye, sonra koşmaya başladım. Kumlara ulaşınca koşmak zorlaştı ama yapabileceğimi biliyordum. Başka seçeneğim olmadığını biliyordum.

4

Yine yalnızdım ve bana doğru gelen de buydu. Aklıma *terk etmek* sözcüğü geldi, gittiğimi anladığı zaman Marisol'un yüzünde belirecek ifade zihnimde canlandı fakat bunları düşünmeye vaktim yoktu, acımla meşguldüm, ilerlemem gerekiyordu. Bir şeyler yerine oturmuştu. Bu duygu beni bir yerlere götürüyor, sahil boyunca, kum tepelerinin kenarında yürütüyor, güvenli bir yer aramamı sağlıyordu.

Yukarıda, görüş alanımın hemen üstünde bir merdiven; küçük bir ışık kaynağı. Eskiden martirlerin derisini yüzerlermiş. Bir gece bir barda bir kadın söylemişti bunu bana, evrenin bir şeyleri açığa vurmaya başladığı sarhoşluk aşamasında. Aşkınlığın bedenin ötesinde gerçekleştiğini söylerler. Bedenine bağlıysan bir yere ulaşamazsın.

Kim demiş? diye sormuştum o zaman ona. *Onlar* dediğin kim? Ve bedenim hakkında ne biliyorlar?

Çok geçmeden mavi sabah geldi, ışık gökyüzünü yıkadı. Üşümüştüm. Karnıma baktım ve işte oradaydı, inkâr edilemezdi. Kumlar ayaklarımın dibinde kar gibi birikiyordu.

Başka ev yoktu, başka anne ve baba yoktu. Sahile paralel uzanan bir yoldan arabaların motor gürültüsü geliyordu arada bir, ama belli ki yol uzaktı.

Yürürken sinsi Valerie'yi ve morarmış gözünü düşündüm. Kaldığım moteldeki yaşlı kadını düşündüm, yüzme havuzunda gördüğüm diğer kadını düşündüm, annelik duygusu nasıl dinginlik veriyorsa onun üzerinde de çocuksuzluğun dinginliği vardı. Bana şunu soran bir koroydu bu kadınlar: Neden istiyorsun ki böyle bir şeyi?

Bilmiyorum, dedim onlara. Buralara kadar geldim ama hâlâ bilmiyorum. Fakat her şeye rağmen bunda da bir tür huzur bulmaya başladığımı hissediyorum.

Dalgaların kıyıya taşıdığı büyük bir ağaç parçasının üstüne oturdum bir saniyeliğine. Düşüncelerimi toparladım. Likenler ve kaya midyeleri uzun yıllar bir ağaç olarak yaşayan bu şeyi kolonileştirmeye başlamışlardı bile. Deniz onu almış, sonra tükürmüş, yeni bir şeye dönüştürmüştü. Denize girip bir süre yüzmek için çok geç kalmadığım geldi aklıma.

Bebek tekmeledi. Marazi düşüncelere kapılma, diyordu. Zaten her durumda yok ettin hayatını, o açıdan bakmak istiyorsan.

Arzuyu düz bir zorunluluk olarak patolojikleştirmek onun olanaklarını azaltır. Zorunluluk hissetmediğim anlamına gelmiyordu bu. Ama belki de bir şeyi zorunluluktan yapmakla inandığım için yapmak arasındaki farkı öğreniyordum sonunda. Umutsuzluktan yapılan

şeyle merak uğruna yapılan şey arasındaki farkı. Güzellik uğruna. Bir tür sevgi uğruna.

Annelik içgüdüsü deyin buna isterseniz. Tüm şeylerin geçiciliğini kabullenmek deyin. Kendime, nihayet, sevecen davranabilmeyi öğrenmiş olmak deyin.

Pekâlâ, dedim bebeğime. Bedenime. Hayatım boyunca sürdürdüğümüz sohbetin bir parçasıydı bu yalnızca. Bedenim benimdi, bana aitti ve hep benim olmuştu.

Beni sonsuz sabırla bekleyen çocuğum. Eskiden nasıl biri olduğumu bilmeyen. Yalnızca dönüştüğüm kişiyi tanıyan.

Ayağa kalktım.

5

Gidebileceğim mesafe sınırlıydı. Bedenimin parametreleri daralıyor, yapabileceği şeyler hızla azalıyordu. Yeniden kum tepelerinin arasına döndüm, çantadan kırmızı çadırımı çıkardım. Burada çadırımı görebilecek kimse yoktu. Görebilecek olsalar bile bu konuda bir seçeneğim yoktu.

Artık bedenimin alabileceği doğru bir pozisyon yoktu, rahat edebileceğim bir duruş bulamıyordum. Sonunda ellerimle dizlerimin üstüne çöktüm, karnımın yere sarkmasına izin verdim. Yüzümü kumlara doğru eğdim, kumlar ıslak yanağıma yapıştı. Normalde asla çıkarmayacağım türde sesleri çıkarma izni verdim kendime.

Acıdan iki büklüm olmuştum, büzüşmüştüm, âcizdim. Derken acının şiddeti, eklem yerlerim bir kasap tezgâhında ayrılıyormuş gibi kaburgalarımı, leğenkemiğimi zorlamaya başladı. Sonra da dörtnala benden uzak-

laşan bir ata dönüştü. Onu yakalamak, boyunduruk altına almak imkânsızdı.

Yumuşak bedenim ıssız yollarda sertleşmeyi öğreniyordu. Çakıllar; burun deliklerimde ıslak, buharlı hava. Asfalt yolların, otel odalarının, yüzme havuzlarının, tuvaletlerin, kliniklerin bedeni; kemirilen tırnak derilerinin, iştahın, sevilen ve sevilmeyen insanlarla seksin bedeni; ona yapabileceğim tüm kötülükleri affeden bir beden. Her zaman bir yerlere giden bir beden. Beni ileri taşıyan. Asla beni yarı yolda bırakmayan, şimdilik.

Sınırı eski hayatımla yenisi arasındaki net bir çizgi olarak düşünüyordum. Yerdeki parlak bir işaret olarak. Üzerinden geçebilir, geri dönebilirdiniz. Aynı anda iki yerde olabilirdiniz.

Peki, dedim kendime. Elbisemi, iç çamaşırımı üzerimden sıyırdım, zaten lime lime olmuşlardı. Tenim terden kayganlaşmıştı. Ellerim titiyordu. Dua eder gibi diz çöktüm, kendimi hazırladım. Acı merdivenini basamak basamak, yerden iyice yükselene dek tırmandım. Kendimden epey yükseğe çıkana kadar.

Zihnimde parlayan beyaz bir yol vardı ve yaklaşan araba yoktu, böylece yola uzandım. Yol çakıldan değil, pürüzsüz mermerden yapılmıştı. Beni ezecek olan her neyse gelip ezsin diye bekledim. Parçalayacak olan neyse gelip parçalasın diye.

Kendini ona teslim et, diye tekrarladım eski hayatımda, her kötü kararımda, kötü hissettiğimde tekrar tekrar yinelediğim gibi. Belki de onca yıl boyunca alıştırma yapıyordum, belki de farkında olmadan kendimi hazırlıyordum. *Teslim ol.*

Her şeye rağmen arzuyu uzakta çiseleyen yağmur gibi belli belirsiz görüyordum, arzu sonsuzdu, kırılıp yansıyordu. İçerdiği olasılıklar beni hayrete düşürüyor, duygulandırıyordu. Nasıl da getirmişti beni buraya.

Derinden gelen baskı. İtmeye başladım, hiçbir şey olmuyor gibiydi fakat itme isteği durmadı, ben de durmadım, bedenimin yapabildiği tek şey buydu. Kesik kesik nefes alıyor, hıçkırıyordum. Elimi bacaklarımın arasına götürdüm, katı bir cisme dokundum.

Bebek. Tuhaf ve hayat dolu. Sımsıcak, paldır küldür geldi. Onu ellerimle yakaladım. Önce morarmıştı, sonra çığlığı bastı – benim bağırışlarıma eşlik ettiğini fark ettim, aynı orkestranın iki farklı enstrümanıydık, aynı nota kâğıdını okuyorduk. Bedenim hâlâ bir şeyler yapıyordu. Kanamam vardı, sonra bedenim başka bir şeyi daha dışarı itti. Bir kordonun ucunda ciğere benzeyen bir şey, acının artçı sarsıntılarıyla sarsılan bedenim. *Teslim ol.* Bebek hâlâ bağırıyordu fakat rengi mordan kırmızıya dönmüştü. Tuhaf bir deniz yaratığı. *Teslim ol.* Onu ilk saniyeden itibaren seviyor muydum bilmiyordum, bu tür değerlendirmeler yapmaya korkuyordum ama onun için öleceğimi biliyordum ve bu daha önemliydi. *Teslim ol.* Kızımı kucağıma aldım. Tenini tenime bastırdım.

6

Güneş gökyüzünde yükselmişti. Birbirimize biraz korkarak bakıyorduk ama daha çok korkanın ben olduğumun ben bile farkındaydım. Minik elini nazikçe başparmağımla işaretparmağımın arasına aldım. Avucu bir parmak izinden birazcık daha büyüktü. Üzerinde hâlâ yağ ve kan vardı, yağlı kâğıdından az önce çıkarılmış bir biftek gibi parlıyordu. Üzerine biraz kum yapışmıştı. Bazı gerçekleri hatırladım; plastik şişemin içindeki ılık su. Kadının söylediği gibi kesilmesi gereken kordon. Bunu nasıl

yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, kirli çakımı kullanmaya korkuyordum, bu yüzden sonunda o tuhaf etimsi bohçayı onun yanına, battaniyenin içine koydum. Her yana yayılan pıhtılaşmış kana çabucak alışmıştım.

Ormanda seçtiğim, kırpıntılardan, yazılan, hatırlanan ve listelenen şeylerden bulup çıkardığım ve ona koymayı düşündüğüm isim Nova'ydı. Sırrım ortaya çıkmıştı artık. Kızıma adını söyledim. Nova büzüşük bir şeydi, alacalı, başının tepesinde tüy gibi siyah saçlar. İnanılmaz tuhaftı. Ondan bir daha asla ayrılmak istemiyordum.

Ağlamaya başladığı zaman daha önce gördüklerimi kopyalayarak onu göğsüme koydum. Haydi, dedim. Bir şeyler ye. Ağzı açıldı ve kapandı. Aklıma etimden küçük lokmalar koparabileceği, bedenimde minik yaralar bırakabileceği gelince bunu da hoş karşılayacağımı düşündüm, neye ihtiyacı varsa almasını söylerdim ona, beni anlayabilecek olsa. Yıkanmam gerekiyordu ama onu taşırken nasıl yıkanabileceğimi bilmiyordum. Sonunda kadının bana verdiği elbiseyi kanlı bedenimin üstüne geçirdim, hiç yoktan iyidir diye düşündüm.

Bölük pörçük uyuduk. Bedenimin her yanı sızlıyordu. Ağrılarımı nasıl geçireceğimi bilmiyordum. Bazen başımı çadırdan dışarı çıkarıyor, havanın kararışına veya aydınlanışına bakıyor, yeniden içeri giriyordum. Valerie'nin anlattığı fiziksel felaketlerden kaçabildiğim için şanslıydım anlaşılan, gerçi belki de henüz başıma gelmemişlerdi veya kendimi incelerken beynim kafatasımın içinde bulanmaya başlayacaktı ve ikimizi birden okyanus sularına götürecektim. Bunu düşündüğüm anda kendime durmayı emrettim ama emretmek durmamı olanaksız kıldı. Dikkatimi dağıtmak için uyuyan Nova'yı seyrettim, sonra ben de uyudum.

Uyandığımda çadır bezinden içeri sızan ışık her şeyi kırmızıya boyamıştı. Nova'nın yüzü ışıldırıyordu. Kıpır-

tısız yatıp kulak kesildim, bebeğimi sıkı sıkı göğsüme bastırdım. Şşş, diye fısıldadım ona.

Dışarıda bir kıpırtı oldu, birisi çadırın önünden geçti, sonra başka biri daha geldi. Alçak sesle konuşuyorlardı, ne söylediklerini anlayamadım. Çadırın fermuarı aşağı doğru inmeye başladı. Fermuara bakarken çakıma uzandım.

Tanımadığım bir kadının yüzü. Solgun ve ay gibi duygusuz. Bitti artık, dedi. Çık dışarı.

Ona bakarak haykırdım, son günlerde, aylarda, yıllarda içimde biriktirdiğim tüm öfkemi, korkumu, her şeyi çığlık çığlığa kustum ama kadın tepki vermedi. Gözlerini bir kez, uzunca, sakince kırptı. Sonra kararlı eller tarafından çekilip çadırdan çıkarıldım, hâlâ ağrıyan bedenim itiraz ediyordu. Aklıma çakım geldi ama karmaşada Nova'nın canını yakmaktan korkuyordum, bu yüzden onu bıraktım ve ellerimle kızımı korumaya gayret ettim. Bebek şimdiden gelmiş mi? diyen bir ses duydum. Birisi bebeği kontrol etsin! Eller Nova'ya uzandı ama yeniden haykırdım ve geri çekildiler, kızımın yumuşak bedeni yine benim bedenime yapıştı. Nova'nın çığlıkları benimkilere karıştı, siren gibi sesi kalbimi kabartıyordu. Lacivert giysili kadınlar ve erkekler. Benimle konuşmadılar, ikimizi kum tepelerinin arasından geçirip sahilin kenarındaki yola park etmiş parlak arabalara götürdüler.

Arabaların yanında uzun beyaz önlüklü bir adam duruyordu. Doktor A'ydı bu. Uzaktan bana el salladı. Günaydın, dedi yanına yaklaştığımız zaman. Oldukça iyiydin. Kollarımdaki Nova'ya bakarak kaşlarını kaldırdı. Umarım değmiştir, dedi.

Hayalimde diz üstü yere çöktüğümü, Doktor A'nın kukuletalı bir cellat olduğunu ve üzerime geldiğini gördüm. Onu kliniğin dışında görmek yanlış bir şey görmek gibiydi. Sakin, hatta neşeli görünüyordu. Kollarını bana

sarmasını, her şeyin bir hata olduğunu söylemesini istiyordum.

Beyaz döşemeli, pırıl pırıl kırmızı bir arabanın kapısını açtı. İçerisi ağartıcı ve deri kokuyordu. Kollarımda Nova'yla arka koltuğa oturdum. Kapılar kapanır kapanmaz kilitlendi. Dikiz aynasından açan gonca şeklinde bir araba parfümü sarkıyordu. Vites kolunun arkasındaki küçük tepside bir torba dolusu çizgili nane şekeri duruyordu. Bir tane ister misin? diye sordu Doktor A. Başımı iki yana sallayınca ağzına bir şeker atıp motoru çalıştırdı.

Dikiz aynasından bana baktı. Daha genç, neredeyse benim yaşımda görünüyordu. Bir sigara yaktı, camı indirmedi. Sigara içtiğini daha önce görmemiştim hiç. Nedense her şeyi değiştirdi bu.

İşte, dedi dumanı üflerken. İşte buradayız.

SINIR

1

Bizi fazla uzakta olmayan, uzun, düz, tuğla duvarlı bir binaya götürdü, yıllar önce gittiğim kura merkezine benzeyen bir yerdi. Ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım kendimi aynı yerlerde bulmak kaderimdi belki. Arabalarıyla bizi takip eden elçiler sırayla park etmiş, hızlı hareketlerle arabalarından iniyorlardı, biz de sessizce oturmuş bekliyorduk.

Seninle özel olarak ilgileniyordum, dedi sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi, büyük olasılıkla okuyabiliyordu da. Annelik içgüdün kuvvetli gelmemişti bana, dolayısıyla mesleki açıdan sıra dışı bir vakaydın.

Arkasına döndü, hafif nemli ellerinden birini çıplak koluma koydu. Parmakları bileğime dolandı. Ayrıca birlikte çok şey yaşadık seninle.

Arabadan çıkınca beni tek başına içeri götürdü, beyaz ve boş koridorlardan geçirip pencereleri denize bakan bir odaya soktu. İçeride pembe nevresimli tek kişilik bir yatak, pencerede dantelli perdeler vardı. Yatağa oturdu, bana da aynısını yapmamı işaret etti.

Oğlumun bu halini çok net hatırlıyorum. Bir yeni-

doğana ne zaman baksam oğlumun küçüklüğü gelir aklıma. Alabilir miyim?

Daha bu soruyu sorarken uzanmış, onu kollarımdan almıştı. Bebeklere alışkın biri gibi tutuyordu kızımı. Ne de olsa bir babaydı, evinde beyaz biletli bir kadın vardı. Nova ağlamaya başladı.

Ay, onu uyandırmak istememiştim, dedi. Bebekler işte. Yani, aslında, pek de bilmiyorsun sanırım.

Hafifçe güldü. Diziyle dizimi dürttü, sanki esprisini anlamam gerekiyormuş gibi.

Çok yorgundum. Onu öldürmek istiyordum. Onu öldürecek ve yiyecektim. Nova'yı onun kanına bulayacaktım. Kızımı onun büyük, güzel ellerinin arasında görmekten nefret ediyordum. Onu bir baba olarak düşünmekten nefret ediyordum. Bahçede top oynadığını veya çocuğunu yatağına yatırdığını düşünmekten nefret ediyordum.

Nova hâlâ ağlıyordu, elbisem sütten ıslanmıştı. Korkunçtu her şey. Ben de ağlamaya başladım, aşağılanmış hissettiğim için. Doktorun karşısında bir hayvan gibi görünüyordum. İçim dışıma çıkmıştı ve beni eski halime getirmenin hiçbir yolu yoktu, artık ömür boyu ıslak ve yabancı olacaktım, derim yüzülmüş kalacaktı.

Seni böyle görmek benim için oldukça ilginç, dedi.

Yüzümü saklamak istiyordum, fakat onun yerine kendimi ona bakmaya zorladım.

İkinizi de muayene etmem lazım, dedi, Nova'yı yatağın üzerine bırakırken.

Çantasından malzemelerini çıkardı; turuncu kol bandı, kanımı almak için tüpler, spirometre. Uzun zamandır doktor kontrolüne gitmediğimden bu nesneler şimdi biraz esrarlı geliyordu bana. Bedenimdeki değişikliklerin farkındaydım, ona teslim oldum. Talimat verdiği zaman elimden geldiğince derin nefes aldım, bacakları-

mı açıp yatağa uzandım, bedenimin verdiği işaretlerin tercüme edilmesine izin verdim. Bacaklarımın üstü dizlerime kadar kan içindeydi hâlâ. Tenimi gazlı bez, antiseptik ve suyla temizledi, temizledikten sonra lateks eldivenli ellerini içime soktu. Birkaç dikiş yetecek, dedi bacaklarımın arasından. Ufak bir yırtık var. Derimi yeniden birleştirdiğini hissetim, keskin bir acı duydum, sonra başka bir şey hissettim. Kımıldama, dedi. Bir nesne içimi kazıyordu, lades kemiğini andıran o küçük tel. Bedenim gerildi. Hayır, hayır dedim.

Kımıldamak istiyorsun, anlayabiliyorum, dedi. Fakat kımıldarsan kendine zarar verirsin.

Öylece kımıldamadan yattım. İşi bitince bana bir kâğıt mendil uzattı, ağladığımı o zaman fark ettim. Çantasının içine uzanıp bir şırınga çıkardı.

Antibiyotik, dedi. Yolda bir hastalık kapmış olabilirsin diye. Bebeğin için sağlıklı olmak istersin değil mi? Kolunu uzat lütfen.

Hayır, dedim çırpınarak. İstemiyorum.

Gerçekten, Calla. Seçim şansın yok. Yeniden kolumu tuttu. Gözlerimi yumdum. Damarlarım dardı, fakat iğne kolaylıkla girdi kolumun içine. Birkaç saniye içinde kafam bulandı, ağırlaştım. Aptallaşmış halde yeniden Nova'yı almasını seyrettim. Bırak onu, bırak onu, dedim. Kalkmaya çalıştım ama zorlanıyordum, yana doğru kaydım ve yatağı devirdim.

Şimdi uyu, dedi, kollarında Nova'yla bana doğru dönerek. Dinlenince güzel, sıcak bir duş alırsın, üstündeki pislikten kurtulursun.

Paniğe kapıldım. Nova'yı bırakmıyordu, onunla birlikte kapıdan çıkıyordu fakat ben şimdiden sızmaya başlamıştım, bedenimdeki adrenalin silinip gitmek üzereydi.

Geceleyin tek başıma uyandım. Kapıya vurup kızımı istedim ama kimse gelmedi. Pencereleri açmayı de-

nedim, yatağın üstündeki her şeyi yere indirip altına baktım, en sonunda yastığı yüzüme kapatıp ulumaya başladım. Hâlâ şişkin olan karnım, kızımın varlığının tek kanıtıydı. Ağrı hâlâ bedenimdeydi.

Sonunda sendeleyerek odanın içindeki banyoya gittim. Çişimi yaparken canım yanıyordu, ayaklarım sarı fayanslarda sendeliyordu. Aynanın yanında bir vazo içinde ölmekte olan karanfiller duruyordu. Ölümün süslenmesinden, çirkinlikten, her şeyden bıkmıştım. Bir yerlerden ağlayan bir bebeğin sesi geliyordu sanki, fakat ses çok uzaktan geliyordu; belki tavandaki ampul vınlıyordu, belki de havalandırmanın sesiydi. Bedenim sesin Nova'ya ait olmadığını biliyordu. Buna inanmak zorundaydım, kilitli bir odada ağlayanın benim çocuğum olmadığını söylediğinde bedenime inanmak zorundaydım. Kendimi bırakamazdım. Bıçak gibi olmak zorundaydım. Buradan çıkmak ve onu bulmak zorundaydım.

Ertesi gün Doktor A yeniden geldi. Onu gördüğüme sevinmemek isterdim. Beni başka bir odaya götürdü. İçeride kırmızı sentetik kumaş kaplı iki koltuk, kare şeklinde küçük bir sehpa, duvara yaslanmış bir büfede kahve ve bir tabağa özenle dizilmiş bisküviler vardı. Oda uzundu, mobilyalar üçte birini kaplıyordu, arkamızda izleyiciler için bırakılmışa benzeyen boş bir alan vardı. Bu boşluğa sandalyelerin dizildiğini, kötülüğüm hakkında bir konferans verildiğini, kaderimin kararlaştırıldığını hayal edebiliyordum.

Üzüntüm beni yeniden suyun altına çekti. Nova.

Nerede o? diye sordum Doktor A'ya ama beni duymamış gibi yaptı. Koltuklardan uzakta olana oturdu, bacaklarını açarak yerleşti, ben de karşısına oturdum. Öne doğru eğilerek sehpayı yana çekti, böylece aramızda bir şey kalmadı. Bunu hiç zorlanmadan yapmış gibiydi, bu da beni endişelendirdi. Çevreme bakıp bilgi toplamaya

çalışıyordum, işe yarar bir şeyler bulmaya çalışıyordum, ne olursa. Güzel bir gün, dedi dışarı bakarak.

Sehpada siyah, uzun bir saç teli duruyordu. Saç teline bakıp kime ait olduğunu merak ettim. Doktor A kayıtsız bir ilgiyle seyrediyordu beni. Ne yapacağımı hâlâ tahmin edebiliyor muydu acaba, benim gibi kadınların yinelediği belli davranış kalıpları var mıydı? Bu odada onunla birlikte kaç kadın oturmuştu merak ettim.

Kucağımda Nova'nın ağırlığı olmadan yana eğildiğimi hissediyordum şimdiden. Bedeninizden bir şey sökülüp alındığında böyle olurdu. Açıkça fakat sessizce ağlıyordum. Bedenim bundan başka ne yapabilirdi – suyun dökülüşü, ayrılığın şoku.

Bebeğimi istiyordum. Beyaz bileti ve temsil ettiği her şeyi avucumda istiyordum. Bir arabanın arka koltuğunda güvenli bir yere götürülen bir saç ve kumaş yığını olmak istiyordum başından beri. Annelik içgüdüsünün tartışılmaz, yadsınamaz biçimde, bir ışık gibi parlamasını istiyordum içimden. Onun için dile getirilemez şeyleri yapardım. Bu da bir şeylerin kanıtı değil miydi? Doktor A'nın bana bakışından, benim gibi birine böyle duyguları yakıştıramadığını anlıyordum, konuşmayı öğrenmiş bir köpeğe bakar gibi bakıyordu bana.

Kendini topla biraz, dedi bana, hafif bir tiksintiyle.

Kahve makinesinin başına gitti, bir tepsi içinde iki fincan kahve ve krema getirdi.

Artık kahve içebilirsin, dedi, fincanlardan birini bana uzatarak. Senin için yeniden güvenli bir içecek.

Fincana dokunmadım. Oturduğum koltuğun döşemesindeki delikten bir şeyler dökülüyordu, parmaklarım onlarla oynuyordu. Göz ucuyla pencerenin dışındaki mavi denizi görebiliyordum hâlâ.

Nerede o? diye sordum yeniden.

Doktor A fincanını sehpaya bıraktı. Evinde artık

başka bir kadının yaşadığını öğrenmek ilgini çekebilir, dedi. Şehre ve o hayata yürüyerek geldi. Yaşadığı hayatın sağladığı özgürlük için minnettar, senin duymadığın minneti duyuyor. Bana geldiğin gibi o da kendi doktoruna gidiyor. Kolyesini takıyor ve inanıyor ona.

Başka bir hayatta, diye açıklamaya devam etti bana, R'den bıkmıştım. Çalışmaya devam etmiştim. Birini tanıyıp sevmiştim, o da beni sevmişti ve bir yuva kurmuştuk. Beyaz biletli bir yuva olmasa da bir yuva yine de.

Veya birlikte hayat kuracak kadar sevdiğim birine rastlayamamıştım ama bunu sorun etmemiştim. Başka türlü bir yuva inşa etmiştim. Yolculuk etmiş, heyecanlı ilişkiler yaşamıştım. Yaşlı ve mutlu bir kadın olarak yatağımda bir başıma ölmüştüm.

İki hayat da mutlu ederdi seni, dedi Doktor A.

Ama her gün karanlık duyguyu hissederek yaşamak zorunda kalırdım, dediğini duydum kendi sesimin. Karnımdaki ağırlıkla. Hep düşünerek.

Evet, diye hak verdi Doktor A. Onu içinde taşırdın. Belki de bir gün çözülüp giderdi. Unuturdun onu.

Unutmazdım ki.

Eh, dedi. Garantisi yok.

Daha da kötüleşirdi, dedim. Her şeyi kaplar, boğardı.

Belki öyledir, dedi. Belki her şey kötüleşirdi.

Artık önemi yok. Önemi olan tek şey Nova. Ayağa kalktım ama eliyle işaret ederek yeniden oturttu beni. Kendini fazla yorma, dedi.

Anlamsız şeylerden söz etmeyi sürdürdü; apartmanın üst katındaki, temiz dairesinde yaşayan R'yi, akşamları bazen kalın camlı bir bardağa viski koyduğunu, üç kadehten sonra volta atmaya başladığını ama bir yere gidemediğini anlattı. Beyaz biletli bir kadın vardı, haklıydım. Öyle birinin olması benim suçum olabilirdi. Bu fikri onun aklına ben sokmuş olabilirdim.

Bebeği olacak ve büyük bir bebek arabası içinde dolaştıracak onu, dedi Doktor A. Ama senin bebeğin olmayacak o.

Ses tonunda zalimlikten eser yoktu. Olması gerekmiyordu. Bir gerçeği söylüyordu yanızca.

Nova'ya ne olacak? İyi mi? diye sordum. Başka bir şey düşünemiyordum.

İç geçirdi. Nova'nın artık var olmadığını anlamak zorundasın. Onu bir daha görmeyeceksin. Uygun birine, gerçek bir aileye, gerçek bir anneye verilecek. Bir gün kurada kendi biletini seçecek. Biletin ne renk olacağını söylemek için çok erken, tabii. Bunu henüz bilmiyorum. Sen asla bilemeyeceksin.

Güldüm, sesim boğulur gibi çıkmıştı. Birbirimizle aynı acıyı paylaşacak kadar iç içe geçmişken, ağlayışı sütümü getirirken, ihtiyaç duyduğu her şeyi ona vermeye hazırken birbirimizi bir daha göremeyecek olmamız mümkün gelmiyordu bana. Gözlerimi yumdum, sonra karşımdaki sahneyi değiştirmeye, temizlemeye çalışarak yeniden açtım.

Doktor A birden ayağa kalktı, odanın diğer ucuna yürüdü. Sana bir dakika izin vereyim, dedi. Ellerini pencere pervazına yaslayıp dışarıya baktı.

Kızım gitmişti. Başarısız olmuştum. Neyi farklı yapabilirdim diye düşündüm. Yalnız kalmaya özen gösterebilir, kimseyle konuşmaz, otellerde kalmaz, kaldığım otellerde erkeklere yaklaşmaz, Marisol'a yanaşmaz, yerde ölü bir kadın görmek zorunda kalmazdım. Bana verdikleri hayatta kalma kitini, kırmızı çadırı, yanlış haritayı, ellerime çok ağır gelen tabancayı düşündüm. O zalim nesneler bana, Haydi git, diyordu. Ne kadar çok istediğini kanıtla, gerçekten istediğini sanıyorsun madem. Küçük bir şaka. Küçük bir lütuf. Hepsi ne içindi, bize hayatta kalmanın ne anlama geldiğini öğretmek, sınırı zorla-

manın, sevmenin ne anlama geldiğini öğretmek için değilse?

Peki ya hakkımı kazanmak? dedim yüksek sesle. Öyle demiştin. Yeterince iyi olduğunu kanıtlayabilirsin demiştin.

Doktor A dönüp bana baktı. Hayır Calla, dedi. Kimse söylemedi sana öyle bir şey.

Geri gelip aynı koltuğa oturdu. Bana doğru eğildi.

Hastalarımızı sevmemize izin yoktur ama insan bazen kendine engel olamıyor, dedi. Onlara krizleri atlatmak için eşlik edersin. Hayatlarını kendi hayatından daha iyi bilirsin. Acılarını avucunda tutar, onu yeniden biçimlendirmeyi öğretirsin. Bazen o acı çok şiddetli olur, dedi.

Siktir git, dedim.

Keşke sana yardımcı olabilseydim, dedi.

Şimdi yardımcı olabilirsin bana, dedim.

Hayır, olamam.

Siktir git, dedim yeniden.

Bunun kimseye faydası olmuyor, değil mi, dedi. Neler olacağını anladığını söyle bana. Kabullendiğini, teslim olduğunu söyle.

Onun yerine ona hayatım boyunca yaptığım şeyleri isteyerek yaptığımı söyledim, bana yapılan her şeyi kontrol edememiş olsam da. Ona bir akıntıya kapılan, kırılana kadar sular tarafından sürüklenen bir dal olmadığımı söyledim. Ona bebeğimi bana geri vermesini söyledim. Bir insanın bazı özelliklerini dışarıdan görmenin mümkün olmadığını, hatalar yapılabileceğini, bir anneyi gerçek bir anne yapan şeyin ölçülemeyeceğini söyledim. Bebeğimi bana geri vermesi gerektiğini söyledim. Kötülüğü gördüğüm, kötülüğü bildiğim ve kimi zaman kötülüğün kendisi olduğum için bebeğimi kötülükten uzak tutmaya kararlı olduğumu söyledim. İçimdeki temel noksanlık konusunda bir şey yapamazdım –bedenimde,

beynimde veya ruhumda görülen, tespit edilen ve kokusu alınan şeyi değiştiremezdim– ama bunu yapabilirdim.

Bebeğimi bana geri ver, dedim yeniden.

Öne eğildi, eğilip bükülen ellerimi ellerinin arasına aldı, bedenim kaskatı oldu.

Sana gerçeği söylüyorum çünkü saygı duyuyorum sana, dedi. Mavi bilet yaptığın veya olduğun bir şey yüzünden verilmedi sana. Gelişigüzel bir seçimdi. Hepinizin başına gelebilirdi. Hak eden yoktu. Bir düzen yoktu; en azından kurayı yöneten bir düzen. Bir evet ve bir hayır vardı, hepsi bu. Fakat sonunda nasıl gerçeğe dönüştü, kaderini nasıl yerine getirdin gördün ya, hatta başlangıçta maviden keyif aldın. Sözümü kesme. Uzun süre mutluydun, biliyorum bunu. Fakat kabullenemedin, sana verilenden daha iyisi olduğunu sandın.

Yani başından beri beyaz biletli olabilirdim, dedim.

O zaman da pek mutlu olmayacaktın büyük olasılıkla, dedi. Hep daha fazlasını istedin.

Buna itiraz edemezdim. Deneyecek enerjim bile yoktu. Bana ne yapacaklar? diye sordum onun yerine.

Gülümsedi. Birden yorgun göründü o da. Bitti artık Calla, dedi. Bir şey yapmayacaklar. Rahatlamaya çalış.

Anlamıyorum.

Üşümenin, yalnız kalmanın, tehlikede olmanın nasıl bir şey olduğunu anımsamadın mı? dedi. Yeterince cezalandırılmadın mı sence? Fakat geçti artık. Yeni bir şehre götürüleceksin, hayatını kurman için yeni bir şans verilecek sana. Bu kez değerini bilmeye çalış.

Yolda geçirdiğim haftaları, Nova'yla birlikte kurtulacağımıza, istediğimiz hayatın ileride bir yerde bizi beklediğine inanışımı düşündüm. Kulübedeki ayların sessiz yeşilliği, içimde günbegün büyüyen kızım. Cezam. Doktor A'nın yüzü her şeyden habersiz karşımda sallanıyordu. Ceza dediği şeyin hayatımın en iyi ve en gerçek bö-

lümü olduğunu nereden bilebilirdi? Anne olmaya uygun biri değildim belki, fakat bedenimde çağrısını işittiğim şeye kulak vermiş, onun yükünü sırtlanmayı seçmiştim. Bazılarına tam aksi gibi görünse de özgürlüğü seçmiştim.

Ellerimi bıraktı, sandalyesini bana biraz daha yaklaştırdı. Seninle konuşmak hep hoşuma gitmiştir, dedi. Ne kadar yazık oldu. Potansiyelin olduğunu düşünüyordum. Bazen hayranlıkla notlar alıyordum hakkında.

Söyledikleri öyle saçma geldi ki gülmeye başladım, sonra da ağlamaya. Uzanmak istiyordum. Bitkindim.

Son olarak istediğin bir şeyler var mı? diye sordu. Manalı bir şekilde bana baktı. Birlikte buraya geldiğin kızı sormadın.

Marisol, dedim. Ağzım kurumuştu, bu ad yabancı geliyordu şimdi. Gözlerim yanıyordu. Marisol'u nereden bildiğini öğrenmek istemiyordum.

O bir doktor, bildiğin üzere, dedi Doktor A. Veya öyleydi. Oldukça kıdemli bir doktor, üstelik. Bizimle bir pazarlık yaptı. Beklentiyle bana baktı.

Ne tür bir pazarlık? diye sordum. Sormaktan, bilgi için yalvarmaktan nefret ediyordum. Marisol onu bırakmaları için ikna mı etmişti onları?

Bunları duymak zor, biliyorum, dedi.

Değil, diye yalan söyledim içgüdüsel bir şekilde. Kaşlarını kaldırdı.

Peki o zaman. Hamile kalmadan önce iyi işler yapıyordu ve mantıklı bir kararla aynı şekilde çalışmaya devam etmeyi kabul etti. Yollardaki kaçak kadınları bulacak ve onları bize teslim edecekti; güvenlerini kazanıp yakalayacağımız yerlere götürecekti onları. Bu konuda çok başarılıydı, öyle olacağını biliyorduk zaten. Birkaç ay bu şekilde hizmet edecekti bize. Karşılığında bebeği onda kalacaktı ve ikisi ülkeden ayrılabilecekti.

Marisol'un yanında gördüğüm ilk kadını anımsadım, baş başa vermiş plan yapıyorlardı. Marisol onu arabasıyla elçilerin beklediği karanlık bir yere götürüp yeni bir arabayla yola devam etmiş, kadını onlara bırakmıştı.

Beni tuzağa düşürdü, dedim.

Az kalsın yapmayacaktı, dedi. Seninle tanıştıktan sonra uzun süre ortadan kayboldu. Aptalca bir şey yaptığından kuşkulanıyorduk. Ondan beklemiyorduk bunu. Fakat sonunda tahmin ettiğimiz gibi bize döndü. Önceliği bebeğiydi.

Yeniden ellerime uzandı, öncekinden de sıkı tuttu ellerimi, kemiklerimi acıtacak kadar sıkı tuttu.

Sonunda sana ihanet etmesini kolaylaştırdın, dedi. Hep öyle biriydin zaten. Biletin olmasa da başından belliydi bu.

Ellerimin ellerinin içinde olduğunu hissetmek korkunçtu. Elleriyle boğazıma yapışmasını tercih ederdim. Morluklardan bir kolye, tırnaklarından kalan yarım ay izleri. Nezaketi zalimliğinden beterdi. Gerçekten sevecen bir ifadeyle bakıyordu. Belki de ağlayacaktı. Onu seyretmeyi sürdürdüm. Ellerimi bıraktı. Ağlamadı.

2

Bir elçi beni yataklı odaya geri götürdü. Ufak tefek, sarışın bir kadındı, ona bakmadığımı sandığı anlarda sakız çiğniyordu. Üzerine çullandığımı, silahını kapıp kabzasını yüzüne indirdiğimi hayal ettim. Ama memelerimden süt sızıyordu, derisi davul gibi gerilmişti ve acıyordu. Hemen banyoya gidip onlara masaj yapmam gerekiyordu. Bedenimden klozete akan sütü sessiz bir dehşetle

seyrettim, baskı biraz azaldı. Sonra lambanın ışığının çemberinde yatağa oturdum ve bir şeyler olmasını bekledim. Yüze kadar, sonra bine kadar saydım, sonra geriye doğru sayarak zihnimi boşaltmaya, monotonluğun durağanlığına sığınmaya çalıştım ama olmadı. Bende bir noksanlık olmadığını sonunda öğrenmenin bir tür avuntu olması gerektiğini biliyordum –hayatım boyunca inandığımın aksine bende bir şey görmemiş, beni yargılamamışlardı– fakat o avuntu soyut, soğuk, ulaşılmazdı.

Uzun süre odada bekledim, sonunda kapı tıklatıldı. Hevesle gözetleme deliğinden dışarı baktım ama Nova'yı göremedim. Marisol gelmişti. Kapıya değil yere, koridora bakıyordu. Geriye doğru çekildim, midem bulanıyordu. İçeri girdi. Beyaz doktor önlüğü giymişti. Tam da hayal ettiğim gibi görünüyordu; saçları arkadan toplanıp özenle atkuyruğu yapılmıştı. Yanında bebek yoktu, ne benimki ne onunki. Elindeki tepside metal folyoyla örtülmüş bir tabak, iki bardak su ve bir paket sigara vardı.

Merhaba, dedi.

Nerede olduğunu biliyor musun? dedim, haykırır gibi.

Ben de sevindim seni gördüğüme, dedi. Su bardaklarından birini başına dikip bitirdi ama diğer bardağı bana uzattığı zaman geri çevirdim.

Söyle bana, dedim.

Yatağın ucuna oturdu. Oturacak başka yer yoktu. Resmî bir tavırla, dimdik oturdu, ayak bileklerini üst üste attı ve tepsiyi yere koydu.

Sigara içmemin sakıncası var mı? diye sordu.

Evet, dedim ama yine de yaktı sigarasını.

Onu dikkatle inceledim, içindeki annelik güdüsünü görmeye çalıştım. Mesafeli görünüyordu ama eskiden ona dokunduğumu, onu sevdiğimi biliyordum. Boğazına yapışıp istediğim cevapları alana kadar sıkmak istiyordum. İçimde sevgi ve öfke yankılandı, sonra geçti.

Bebeğim nerede? diye sordum yeniden. Seninki nerede?

Dumanı üfledi, başını başka yöne çevirdi. Uyuyor, dedi. Başka odada.

Tabağın üstündeki folyoyu açtı, kabuğu kesilmiş tost ekmeğinden sandviçleri gösterdi, sigarasını buruşturduğu folyonun içinde söndürdü.

İster misin? diye sordu, sandviçleri uzatarak.

Neyin var senin be? diye sordum ona.

Acıktım, dedi. Nasıl bir his olduğunu bilirsin, bildiğini biliyorum. Gördüğüm en iştahlı insansın.

Tabağı yere koydu, sandviçlere dokunmadı.

Marisol. Neden buradasın?

Bebeğini görmek istiyorsun, değil mi? diye sordu. Benimle gel. Sana yardım edeceğim.

Birlikte koridora çıktık. Bizden başka kimse yoktu. Kimsenin evindeymiş gibi hissetmemesi gereken bu yerde Marisol evindeymiş gibi rahattı. Kararlı bir tavırla, zarifçe yürüyordu. Ondan nefret ediyordum. Büyük bir ahşap kapının önünde durdu, cebinden bir anahtar çıkardı, kilide soktu ve çevirdi.

Odanın duvarları sarıya boyanmıştı, yıllar önce şehre ulaştığımda kaldığım odasının duvarları gibi. Pencerelere ve uzak duvarın dibine dizilmiş ahşap bebek karyolarının çevresine tül perdeler asılmıştı. Beş karyola vardı, bir de bebek. Yeni beyaz kumaşla kundaklanmış olmasına rağmen onu hemen tanıdım. Karmaşık bir şekilde sarılıp sarmalanmıştı ama kolları serbestti. Onu kucağıma aldım, Marisol geride durdu, beni rahat bıraktı.

Hemşire molada, dedi, duvara bakarak.

Kollarımdaki Nova bir somun ekmek gibi sıcak ve nefisti. Beynime dolan dopamin beni aptallaştırdı, sinirimi aldı. Göz kenarıyla Marisol'un huzursuzca kımıldandığını görüyordum, bize doğru bir adım atacak gibi oluyor, sonra dönüp kapıya bakıyordu.

Seninki nerede? diye sordum.

Burada değil, gördüğün üzere. Marisol gülümsedi. Hadi biraz oturalım.

Ne? Hayır. Onu buradan hemen çıkarmalıyız, başkası gelmeden önce.

Marisol başını iki yana salladı. Henüz güvenli değil. Beklemeliyiz.

Birlikte yere, iki karyolanın arasına oturduk. Tek ışık kaynağı duvardaki tavşan şeklindeki altın sarısı gece lambasıydı. Nova bir kurbağa gibi yayıldı göğsüme. Kalp atışlarım onu yatıştırıyor gibiydi.

Birbirimizi ilk görüşümüzü anımsıyor musun? diye sordu Marisol.

Evet, dedim. Senden korkmuştum.

Hiç karşılaşmasak daha iyi olabilirdi, dedi.

İyi göreceli bir kavram, dedim. Farkı olurdu, o kesin.

Başka bir yolculuk canlandı zihnimde; yalnız olduğum, daha kısa süren, Nova'yla tanışma şansı bulamadan biten bir yolculuk. Yol kenarında veya otelde bana vuran adamla, küvette uyuyakalmamla ya da yetkililer tarafından durdurulmamla biten bir yolculuk. Amacıma ulaştığım, yeniden dizleri sıyrık içindeki kıza dönüştüğüm, karanlığa ait acımasız bir şey olduğum bir başka yolculuk daha gördüm. Toprağın içinde tünel kazdığım, yüzdüğüm, hırsızlık yapıp can yakarak özgürlüğe kavuştuğum bir yolculuk.

Ben de senden korkmuştum, dedi. Herkesten korkuyordum.

Öyle görünmüyordun ama, dedim.

Kimseye belli edemezsin, yoksa işin biter, dedi. Rol yapmak zorundasın. Gerçi hâlâ korkuyorum. Her zamankinden de fazla korkuyorum. Sana söyleyebilirim bunu çünkü artık önemi yok.

Önemi var, ben korkmuyorum, dedim ama doğru

muydu emin değildim. Belki bir kereliğine cesur taraf ben olurdum. Karanlık duygunun artık karanlık görünmediğini, ışıldamaya başladığını, evrenin sıcak, ıslak kızıllığını gördüğümü, hatta ona dokunduğumu biliyordum ama bunları Marisol'la konuşmak istemiyordum, o da bir anne olmasına rağmen.

Aferin sana, dedi. Onu kucağıma alabilir miyim?

Hayır, dedim. Seni affedemem, biliyorsun bunu. Onu bana geri versen de. Bize ihanet ettin.

Yalnızca en sonunda, dedi. Mecbur kaldığımda. Diğerlerine ihanet ettim, doğru. Bebeğimden ayrılmamak için korkunç şeyler yaptım. Fakat ormanda olanlar, aramızda olanlar gerçekti. Kımıldadı, başını çevirdi. Sonra sen çekip gittin, bebeğim kımıldamıyordu ve onlara dönmek zorunda kaldım. Yardıma ihtiyacım vardı, durum acildi ve sen beni terk etmiştin. Oraya gidince senden söz etmek zorunda kaldım, elbette. Anlattım tabii. Pazarlığın üstüme düşen bölümünü yerine getirmek zorundaydım. Sert ve nemli gözleriyle bana baktı. Anlayıp anlamaman umurumda değil. Sen de aynısını yapardın, biliyorum.

Bakışlarını Nova'nın yüzüne indirdi, ona dokunmak için parmağını uzattı. Kızımı göğsüme bastırıp elinden uzaklaştırdım.

Yine de işe yaramadı, dedi. Bebeğim yok benim.

Bakışlarımı Nova'dan ayırıp onun yüzüne çevirdim, odaya girdiğimizden beri ilk defa dikkatle ona baktım ve oda bir anda soğumuş gibi ürperdim.

Erkekti, dedi. Bir süredir hareket etmiyordu. Biliyordum ama inanmak istemedim. Doğduğunda kalbi atmıyordu. Onu kollarıma aldığım gibi anladım, nasıl anlamayayım? Yani artık bebeğim yok benim.

Keskin bir ses çıkararak, hıçkırır gibi güldü. Nova'yı almak istedi ama kızıma sıkı sıkı sarıldım.

Bebeğim yok ama bu ülkeden ayrılabilirim, dedi. Yapabilirim bunu, bir hayat kurabilirim, dedi. Kazandım bu hakkı. Kimin bebeğini aldığımı umursamazlar.

Hayır, dedim. Bana sorma. Söyleme.

Marisol dişlerini gösterdi. Daha önce böyle görmemiştim onu hiç. Çekinmeden ağlıyordu.

Bebeğini bana ver, dedi. Bebeğini bana verirsen ona kendi çocuğum gibi bakacağım. Hayatı boyunca sevilecek, mutlu olacak, sana söz veriyorum.

Ama bana yardım edeceğini söylemiştin. Kaçmama yardım etmek zorundasın, dedim. Birlikte yapabiliriz.

Yapamayız, dedi. Sınırdan çıkmanın yolu yok. Kaçmak olanaksız. Benim vizem var. Calla. Ben gidebilirim ancak.

Başka bir bebek al o zaman. Başka bir bebek bul. Benimkini alma, dedim. Lütfen.

Kollarını uzatmış, yalvarıyordu. Fazla zamanımız yok.

Midem altüst oldu, ağzıma safra doldu. Artık Marisol'a bakamıyordum. Onunla yalnız kalmam lazım, dedim. Marisol başını salladı, yerden hızla, hevesle, kendinden emin kalktı. Kapıyı açıp odadan çıktı. Burada beklerim, dedi kapının diğer tarafından.

Yere oturan bedeninden çıkan sesi duydum. Çocuksuz bedeni yine de değişmişti. Onun Khimaria olduğunu hayal ettim, kanındaki hücreleri düşündüm. Ben de Khimaria'ydım. Yarı hayvan, yarı kendim. Dönüşü olmayan bir şekilde değişmiştim. Bunu istemiştim de. İstemem artık önemli değildi. Arzum beni parçalayabilirdi şimdi ve hâlâ önemsiz olurdu. Yabancı bir kadının bebeğimi alıp evine götürdüğünü düşündüm. Marisol'un Doktor A nın kulağına bir şeyler fısıldadığını hayal ettim.

Sınıra yakın olduğumuzu biliyordum. Marisol o yüzden getirmişti bizi buraya. Zorlayarak açmaya çalışa-

bileceğim bir pencere vardı. Veya kapıyı açıp koridor boyunca koşabilirdim. Marisol'u aşabilir, onu yere devirebilirdim ama aşmam gereken başka insanlar olacaktı, silahlı insanlar, kilitli kapılar, şırıngalar ve bunların hepsini zarar görmeden aşabilecek kadar kurnaz veya güçlü müydüm bilmiyordum. Hâlâ kanamam vardı, yavaştım, dikişler her adımımda geriliyordu. Bebeğimi kucaklayıp ağladım. İçgüdümün değişmeyen tek notasını, bizi buraya kadar getirdiğini, ona karşı koyma zamanının gelmiş olabileceğini düşündüm, iyi bir anne olmak buydu belki. Her hücrenizle yanlış olduğunu hissettiğiniz halde doğru olanı yapmak.

Hayır, dedim yeniden ama önceki kadar inançlı değildim artık. Başımı duvara yasladım. Nova'nın körpe bedeninin kokusunu içime çektim. Ağlamaya başladı, acıkmıştı, içgüdüsel hareketlerle elbisemin düğmelerini açtım. Marisol içeri geldi, beyaz önlüğünün altındaki tişörtünde ıslak lekeler olduğunu ilk defa gördüm. O da baktığımı gördü. Bedenin istediğin kadar hızlı unutmuyor, dedi. Ağladığım için oldu.

Önümde diz çöktü. Onu bana vermesen de alacaklar senden, dedi. Onu bana ver ve yaşadıklarımızın hiçbirini yaşamasın.

Kızımın büyüdüğünü hayal ettim, boynunda bir kolye vardı ama yalnızca bir süstü onun kolyesi. İçi boştu. Dünyaya geleceğini ilan eden veya nereden geldiğini anlatan hiçbir şey yoktu içinde. Issız yerleri aşması gerekmeyecekti. Ağaçların arasında, temiz havada dolaştığını hayal ettim. Hızla koştuğunu hayal ettim, koşuyor ama kaçmıyordu.

Lütfen, dedi Marisol.

Başımı yavaşça, bir kez salladım. Kızımı ona verdim.

Nova ağzını açıp haykırdı. Ciğerleri çok sağlıklıydı. Alarm tizliğindeki sesi havayı yarıyor, canlı olduğunu

ilan ediyordu. İşte böyle, dedim ona. Bu sesi çıkar ve hayatın boyunca hiç susma. Senin sesin bu. Sahip olduğun en iyi şey.

Marisol onu beceriksizce tutuyordu, kucaklamanın ne kadar zor olduğuna şaşırmış gibiydi. Ona göstermem gerekti. Şöyle yap, dedim, Nova'yı göğsüne yerleştirerek. Yere yığılmadım. Çökmedim.

Bulabilirsen bul bizi, dedi Marisol ama yüz ifadesinden bunu yapmayacağımı düşündüğünü, duygulandığı için söylediğini anlamıştım. Beni öpmek ister gibi hafifçe yaklaştı ama sonra fikrini değiştirdi. Onun yerine temkinli bir tavırla hafifçe elini kaldırdı. Teşekkür ettiğini tahmin ettim. Birlikte sayısız badire atlattık ama artık bitti demeye çalıştığını düşündüm. Kızımın uzaklaşmasını seyrettim, hâlâ ağlıyordu. Görünen tek yeri başının tepesi, bir tutam siyah saçı, yüzünü çevreleyen battaniyeydi. Belki sınırı geçene kadar fark etmeyecekti yokluğumu. Belki de hiç fark etmeyecekti, çok küçüktü, çok yeniydi, teklifsizce, törensiz gelmişti dünyaya ve ne hissedersem hissedeyim, ne istersem isteyeyim böylesi daha iyiydi.

3

Boşalan bebek odasında bir şeyler olmasını bekledim ama beni bulmaya gelen olmadı. Sonunda kendi odama döndüm. Pembe yatağa oturdum ve olanlar gerçek miydi diye düşündüm. Başka bir odada bedenimin içinden bir tel parçası çıkarmamın üzerinden bir yıl bile geçmemişti. İnanılmaz geliyordu ama öyleydi. Yüzümü ellerime gömdüm, kendimi kucakladım. Marisol bir arabanın arkasında bebeğimi kucaklıyor, onun ağırlığına alı-

şıyor, yerdeki ışıldayan çizgiyi aşıyordu. Bedeni kızımın güvenli alanına dönüşüyordu. Bana kendi bedenimden başka bir şey kalmamıştı, kolum yanlışlıkla mememin ucuna değdiğinde tenimi geren süt canımı yakıyordu.

Doktor A'yı bir daha görmedim. Sabah bir elçi kapımı çaldı. Ciddi ve saygılıydı. Sınavı geçmiştim. Veya artık şüpheli biri değildim. Umursamıyordum bile. Bana temiz giysiler ve bir sırt çantası verdi. Duş aldım, giyindim, çantanın içindekileri inceledim. Çantada bir çadır, harita veya silah değil, küçük bir kalıp sabun, bir havlu, bir tahıl barı, bir şişe su ve siyah kumaştan basit bir cüzdan içinde biraz para vardı. Dışarıda pastel renkli çizgilerle süslenmiş bir otobüs bekliyordu beni. Kapılar boğuk bir tıslamayla açıldı. Otobüste benden başka yolcu yoktu, en arkaya oturdum, dizlerimi öndeki koltuğa yasladım ve parmağımla cama *Nova* yazdım, böylece camlar buğulandığında adı orada bekliyor olacaktı. Bu koltuğa başka biri oturacak, onun adını görecek ve öğrenecekti. Tırnaklarımı dibine kadar kemirdim, dişlerimin daha sivri olmasını dilerdim.

Otobüs yavaşça ilerleyerek aştığım kırlardan geçiyordu. Arada durup başka kadınları alıyorduk, benim gibi sırt çantaları olan kadınlar. Konuşmadık. Başlarımızı cama yaslayıp yolu seyrettik. Hoparlörlerden müzik gelmiyordu. Aralık tavan penceresinden içeri yağmur çiseliyordu.

Birkaç saat sonra dinlenme tesisinde durduk. Otobüsten inerken şoför hepimizi tek tek saydı ama bizi gerçekten kontrol etmiyorlardı aslında. Tuvaleti kullanmamıza, bir şeyler almamıza izin verildi. Büfeden patates kızartması ve pembe milkshake aldım ama masaya koyduktan sonra dokunmadım hiçbirine, dondurma bir süre sonra pıhtılaştı.

Hediyelik eşya dükkânından sigara aldım, eskiden

içtiğim markayı, avucumdaki paketin tanıdık şekli rahatlatıcıydı. Sigara içmek için dışarı çıktım. Otoparkın az ilerisinde koruluk denemeyecek birkaç cılız ağaç vardı, geçen sayısız araba, otobüs, gelip giden insanlar toza boğmuştu hepsini. Tüm bu hayatların izlerinin benim hayatıma karıştığını hissettim. Kırmızı dudaklı, kırmızı arabalı bir kadın yakınıma park etti, arabadan inip kapıyı arkasından kapadı. Bana şöyle bir bakıp başını çevirdi. Sabahın erken saatlerinde dinlenme tesisinin arkasından yayılan güneş ışığı floresan gibi parlaktı. Asfalttaki kaygan benzin birikintisi içimde hiçbir şeyi tetiklemiyordu artık, duyularım körelmişti, gizemli arzularım, radarım yoktu. Çantam sırtımdaydı. Otobüse kimse dönmemişti henüz. Kırmızı arabanın kapısını denedim ama açılmadı. Dönüp otoparktan uzaklaştım, ağaçların arasına girdim. Yere içecek kutuları, parlak plastik parçaları, sigara izmaritleri atılmıştı. Ağaçların arkasında yol uzanıyordu. Yolun arkasında da yeşillik.

Geliyorum, dedim boşluğa. Arabalar yaklaşıyor, yol başka bir yere gidiyordu. İçimi dolduran ışıltı bana nereye gitmem gerektiğini anımsatıyordu, ne kadar sürerse sürsün. Bedenim hâlâ bir anımsatıcıydı. Bana hatırlatmayı asla bırakmayacaktı. Yakında görüşürüz, dedim.

Sonsöz

Bazen hâlâ göle sürdüğü arabadan çıkarak yüzen Marisol'u düşünüyorum, karnı haftten şişmeye başlamış ama suyun içinde kıvrak, yüzerken suyun üstünden görünen silueti sert ve hakiki. O halini hiç görmedim ama görmüşüm gibi geliyor.

Onu da görüyorum rüyamda. Bazen yüzünü bilmediğim annem olarak giriyor rüyama. Bazen rüyamda ölü olduğunu görüyorum, ben de öyleyim.

En sık tekrarlanan rüyada bir yol kenarı restoranı masasında karşısında oturuyorum. Gülümsüyor. Yüzünde, ağzının yanında iyileşmek üzere olan küçük bir kesik var ama gözleri parlak.

Tanışmanı istediğim biri var, diyor.

Nova'yı kaldırıp bir armağan gibi masanın üstünden bana uzatıyor, soru sormadan alıyorum onu. İhtiyacım olan, ihtiyaç duyacağım tek özür bu.

Yerden bitme bir yaratık gibi hareket ediyor. Kadim ve sonsuz şeyler gibi hareket ediyor. Başından öpüyorum. Rüyamda bile içgüdüsel olarak elimle boynunu destekliyorum.

Bakın, diyorum orada olan herkese. Bakın kim var burada.

Teşekkürler

Bu kitabın son taslağının çoğunu Gladstone's Library Yazar Evi'nde yazdım – orada geçirdiğim ayın mümkün kıldığı zaman, destek, kaynaklar ve araştırmalar olmasa bugünkü halini alamazdı, hepinize müteşekkirim.

Birleşik Krallık temsilcim, arkadaşım ve yılmaz savunucum Harriet Moore, bu kitaba ilk cümlelerinden beri inandığın için teşekkürler, David Highnam'daki ekibin geri kalanına da; hepiniz süperstarsınız.

ABD'deki temsilcim Grainne'ye ve Fletcher & Co.'daki herkese suyun diğer yakasında kitabıma bu kadar iyi baktığınız için teşekkürler.

Muhteşem editörlerim Hermione, Margo ve Denorah'ya kitabın nasıl bir hal alabileceğini ve bunu mümkün kıldıkları için teşekkürler. Hamish Hamilton'daki ve Penguin General'daki, Doubleday'deki ve Hamish Hamilton Kanada'daki herkese teşekkür borçluyum.

Su Kürü'nü okuyan herkese, yayımlandığından beri tanıştığım nazik yabancılara teşekkürler.

Beni teşvik eden, destekleyen, esinlendiren, güzellikler sunan, mavi tılsımlar ve daha fazlasını veren tüm dostlarıma ve aileme teşekkürler. Siz kendinizi biliyorsunuz.

Son birkaç yıl içinde annelik ve bebekler hakkında benimle içtenlikle konuşan herkese – düşüncelerini ve duygularını benimle paylaşan, bana umut veren, beni korkutan ve teskin eden, çocuklarını kucaklamama izin veren herkese teşekkürler.

Her şey için teşekkürler, Christopher.

Calla kura sisteminin nasıl işlediğini biliyor. Herkes gibi... İlk kanamanda bunu kura merkezine bildirip nasıl bir kadın olacağını öğreniyorsun. Beyaz bilet sana evlilik ve çocuk kazandırıyor. Mavi biletse kariyer ve özgürlük... Böylece seçme yükümlülüğünden kurtulmuş oluyorsun. Ve bir kez biletin kesildi mi, artık geri dönemiyorsun. Ancak ya sana uygun görülen yanlış bir hayatsa?

Mavi biletli Calla kaderini sorgulamaya başladığında kaçıp gitmek zorunda kalır. Ancak hayatta kalması kura merkezinin ve sistemin toplum dışına attığı kadınlardaki nitelikleri benimsemesine bağlı olacaktır. Karnında büyümekte olan bebeğiyle umutsuzluk içinde kaçan Calla, bir yandan da merkezdekilerin onu kendisinden daha iyi tanıyıp tanımadığı düşüncesiyle mücadele edip tehlike içinde anneliğe hazırlanmaktadır.

Özgür irade, toplumsal beklentiler ve tek başına anneliğe adım atmanın yol açtığı endişeler gibi hayati konuları işleyen *Mavi Bilet*, şiddetli arzuları en saf haliyle betimlemesi ve günümüzde her yerde egemenlik kuran eril tahakküme çarpıcı bir yorum getirmesiyle hayranlık uyandıran bir roman.

"Mackintosh'un duru ve keskin yazımı, bilgelik ve içgörü anlarıyla ilerleyip mükemmel bir sonda bitiyor... *Mavi Bilet* Orwell'ın *1984*'ü ya da Atwood'un *Damızlık Kızın Öyküsü* tarafından belirlenmiş distopya geleneğine yeni bir şey ekliyor."

The New York Times Book Review

THG
0440594
SFK
0440594 SFK

#eriltahakküm #özgürirade #distopya #anneolmak
#bilinmezeaçılmak #denetimtoplumu

can

30 TL

canyayinlari.com | f | | canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-4699-4

9 789750 746994